Cornell University ILR School

Cornell University ILR School
DigitalCommons@ILR

The Ladies' Garment Worker, Volume 5 (1914) The Ladies' Garment Worker

7-1-1914

The Ladies' Garment Worker, Volume 5, Issue 7

International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

Follow this and additional works at: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol5

Thank you for downloading an article from DigitalCommons@ILR.

Support this valuable resource today!

This Book is brought to you for free and open access by the The Ladies' Garment Worker at DigitalCommons@ILR. It has been accepted for inclusion in The Ladies' Garment Worker, Volume 5 (1914) by an authorized administrator of DigitalCommons@ILR. For more information, please contact catherwood-dig@cornell.edu.

If you have a disability and are having trouble accessing information on this website or need materials in an alternate format, contact web-accessibility@cornell.edu for assistance.

The Ladies' Garment Worker, Volume 5, Issue 7

Description
First published in April 1910, *The Ladies' Garment Worker* was the official publication of the International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU) through 1918. The journal appeared monthly and included sections in English, Italian, and Yiddish. *The Ladies' Garment Worker* was discontinued at the end of 1918 and replaced in January of 1919 by the new weekly journal of the ILGWU, *Justice*.

Keywords
International Ladies' Garment Workers' Union, ILGWU, The Ladies' Garment Worker, labor unions, clothing workers, textile workers, garment workers, garment industry, New York, United States, English, Italian, Yiddish, Jewish

Publisher
International Ladies' Garment Workers' Union (ILGWU)

This book is available at DigitalCommons@ILR: https://digitalcommons.ilr.cornell.edu/lgw_vol5/7

33

Vol. V JULY, 1914 No. 7

The LADIES' GARMENT WORKER

72 Pages Illustrated

Contents:

Brief Sketch of Newly Elected International Officers — President B. Schlesinger, Gen. Sec.-Treas. M. Sigman and First Vice-Pres. J. F. Pierce.

Addresses at Our Cleveland Convention — President Gompers, Meyer London.

Collective Agreements in the Iron and Steel Trades in England—Sidney Webb and W. Mellor.

The Ladies' Neckwear Industry —Alexander M. Copstein.

Our Women Workers—Constance Denmark.

Resolutions and Amendments to the Constitution Adopted at Our Cleveland Convention.

Editorials, Etc.

Shorter Working Hours Means: Longer Seasons Higher Wages, Longer Life

Longer Working Hours Means Shorter Seasons, Smaller Wages, Shorter Life

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH by the INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS UNION

OFFICE: 32 Union Square, New York City

THE SCHREIBER PRESS, 437 GRAND STREET.

B. SCHLESINGER,

ELECTED INTERNATIONAL PRESIDENT AT CLEVELAND CONVENTION, JUNE, 1914.

THE LADIES' GARMENT WORKER

PUBLISHED MONTHLY IN ENGLISH AND YIDDISH

VOL. V. JULY, 1914 No. 7

International President B. Schlesinger

President Schlesinger was one of the pioneers in the movement to organize the Ladies' Garment Industry of this country, and he always served the interests of the workers in an active official capacity. Brother Schlesinger was the delegate of our International Union to the Twenty-second Annual Convention of the American Federation of Labor, held at New Orleans, La., in 1902. He was elected President of the International Union at our Fourth Annual Convention held at Cleveland, Ohio, in 1903. At that convention he represented the Cloakmakers' Union of Chicago, then Local No. 5, of which he was the organizer. In 1904 he became business manager of the Cloakmakers' Union of New York. In 1907 Brother Schlesinger led a general strike of the Reefer Makers of New York, which then became the biggest and strongest union of the International. He continued to serve the Cloakmakers' Union until June, 1907, when he became the manager of the Jewish *Daily Forward*, which position he filled with honor and success. But while nominally out of the union for a certain brief period he practically enjoyed the confidence of the local leaders, who sought his counsel and guidance whenever occasion demanded.

During the great cloak strike in the summer of 1910 Brother Schlesinger was one of the union representatives on the conference committee, whose negotiations with the manufacturers finally resulted in the Protocol settlement which has been ruling in the trade ever since.

Last winter when a new administration had been installed in the Cloakmakers' Joint Board, Brother Schlesinger was called in to reorganize the Joint Board offices. He gladly undertook this arduous duty and gave his services freely without remuneration. Brother Schlesinger had always enjoyed a wide popularity among the workers of the ladies' garment industry, and when Brother Rosenberg had declined to run for the office of President the delegation prevailed upon him to accept the nomination and he was elected without a dissenting vote.

Our new President is a member of the Socialist Party, but he views organization matters from a business standpoint, and he may be relied on to blend the ideal and the real for both the intellectual advancement and material benefit of our membership.

General Secretary-Treasurer M. Sigman

Brother Sigman, who landed on these shores in 1903, is a cloak presser by trade, but he is of that altruistic type of people who are not content to remain industrial drudges themselves, nor to leave their fellow employees in industrial darkness and bondage. When Brother Sigman had made personal acquaintance with the working conditions in the shops he found that industrial darkness ruled in the Ladies' Garment Industry and bondage was the lot of the workers. Like many others of his type, he was fired with the enthusiasm inspired by the union idea, and plunged into every movement to organize the workers that had been launched in those years. He was one of those who tried independent unionism and many other " 'isms" that then swayed the minds of the leaders of thought in the labor movement. To quote his own words, at a labor gathering in 1912: "We quarreled among ourselves about industrialism, craft unionism and other " 'isms" because our entire field of action consisted of propounding theories and hunting shadows and speculations. We had no practical work to do. But as soon as the affairs of a big organization presented practical problems every day we stopped quarreling over shadows in order to grasp the substance and take advantage of opportunities."

These opportunities first appeared in the period of preparation for the general strike of 1910. At that time Brother Sigman took his full share of organizing work along with Brothers Rosenberg, Dyche, Polakoff, Pierce, Kleinman, Lefkovits, Metz and others. It is in connection with his duties at that stirring time that the enemies of the Cloakmakers' Union are now maliciously trying to fasten on him a crime the very suggestion of which is the height of absurdity.

Soon after the strike of 1910 had been brought to victory and the leaders began the work of internal organization, Brother Sigman was assigned to various duties, which he carried out to the best of his ability. He was manager of one of the busy offices of the Cloak Makers' Union; he acted as general organizer and visited cities out of New York. On these visits he always accomplished good

GEN. SEC.-TREAS. MORRIS SIGMAN.

work, strengthened the locals and infused life and enthusiasm into the disorganized ranks.

At the Toronto convention Brother Sigman was elected Second Vice-President of the International. After the convention he was assigned to Boston as general organizer, and he did a great deal to prepare our Boston locals, comprising cloak and skirt makers, ladies' tailors and waist and dressmakers, for the general strike of March, 1913, which resulted in a protocol agreement with the employers. Meanwhile his own local union, the cloak pressers, having a membership of 8,000 strong, elected him as financial secretary and manager, and he acquitted himself with credit in this service, inspiring the membership with confidence and maintaining harmony and discipline in spite of the trying period of last winter. During his term of office the Pressers' Union was considerably strengthened by the introduction of a relief and consumption fund, which has benefited a number of needy and suffering members. General Secretary-Treasurer Sigman thus enters on his new duties with a good name and a record of many years of trade union activity.

First Vice-President John F. Pierce is likewise one of the pioneers in the movement for organizing the workers in the ladies' garment industry. Brother Pierce first joined the union in 1898. The garment cutters were then organized as the "Gotham Association," under the Knights of Labor. He continued his membership after the cutters had separated from the Knights of Labor and formed an independent union. He was with them when in 1901 they affiliated with our International Union under the designation of United Cloak and Suit Cutters, Local No. 6. In 1902 the Waist, Dress and Washable Goods Cutters affiliated with our International as Local No. 15, and Brother Pierce was the secretary of this local for two years and also the president for two years. In 1906 these two locals joined forces, forming the present Amalgamated Garment Cutters' Association, Local No. 10, which has been in the field ever since.

FIRST VICE-PRES. JOHN F. PIERCE.

In the great strike of 1910 Brother Pierce was in charge of the finances. In course of the intervening time he was active in many ways, either in his own local union or on various missions connected with the general office. Brother Pierce served on the settlement committee in the strikes of the Waist and Dress, Wrapper and Kimono and Whitegoods Workers in 1913, and performed responsible duties in the Philadelphia strike of last year.

President Gompers' Address

At our Twelfth Convention in Cleveland

I am very glad of the opportunity of being with you to-day in convention. There are numbers of you whom I have met in your own home cities and in your union meetings; I have met you in mass meetings; I have met you in private consultation and public conferences; I have seen you in the hours of your deepest miseries; I have seen you in the midst of your great struggles and your battles; I have seen you on the crest of the wave of your successes, and I have seen you under all sorts of conditions which the human mind can conceive. And to meet you now in convention, where you are going to discuss the policies and the make-up and the methods of your Organization, to outline the future course which you are to pursue in regard to the manifold interests in which the members of your Organization are interested so vitally, is a great pleasure. It affords me great pleasure to be with you, for there are some things upon my mind which I should like to convey to you, and I trust that you will consider my remarks for the sake of those who have entrusted their interests into your keeping, that their interests may be protected and promoted.

The American labor movement is a standing protest against social injustice. The American labor movement stands as a constant question mark to all the claims of boasted civilization and progress. It is a constant demand made upon society for better, better, and still better conditions for the men and women who toil, who give their service to society. There may perhaps be some royal road to social justice, there may be some short-cut to it; but after a lifetime of closest touch with the movement to attain some degree of social justice; after a lifetime devoted to the study of the historic struggles of the peoples of all ages, and counting the progress which has been made, I cannot conceive that the labor organizations, either to-day or in the future, are mere expedients. I can conceive of no time in the future history and development of the human race when the labor organizations will be unnecessary. For, let your minds run riot, if you please, there can be no permanent institution on the face of the globe unless it will have as its foundation rock and administrative agency the organizations of the working people. If ever the highest ideal of social justice will come to the working people and to the masses of the people of our country or any other country the whole civilized world over, it will be brought about by the much misunderstood labor organizations.

We are living in an age when the concept of social justice is the most pronounced in the minds of our people and the people of other countries; but I think that all will agree that if we but look back a few years and compare the conditions which obtain among the working people to-day with those that existed ten, twenty, fifty or a hundred years ago, we shall surely reach the conclusion that we have accomplished a good deal.

As a matter of fact, 20 years ago it would have been an absolute impossibility to have held a convention such as this, representative of the men and women who work in the ladies' garment trades; for the men and women in the trade themselves could scarcely realize that they would have the character, the persistence, the determination to stand erect declaring to the world that the men and women of labor who are giving their services to society are entitled to a better life, better conditions, shorter hours, more pay, more manhood, more womanhood, more independence of thought and action in determining the destinies of the working people of our country.

Look about you, if you please, not only in your own trade, but in all others, wherever the potent influence of organization has come among the working people, and there you will find a greater degree of independence, a greater degree of character, of manliness, of womanhood, a greater degree of determination to fight, and fight, and still fight on and on until the workers shall come to a better life and a better system of work and life and home. In such a struggle of the human race there are battles which are lost, there are struggles which fail to accomplish the aim and the purpose for which the struggles may be inaugurated. In no struggle of the human family, whether it be political, whether it be industrial or whether it be on the bloody battlefield, has any cause been uniformly and absolutely successful. Here and there a battle has been lost, here and there a set-back has been endured; but particularly in the cause of labor the

setback has always been temporary; the working people have never been conquered, the working people cannot be conquered, because they represent the cause of human justice and they must always succeed.

There have been battles supposedly lost, such, for instance, as the great copper miners' strike in the Calumet district of Michigan. Who will tell me that that was a defeat? As a result of that movement to which the toilers of our country gave their earnest support in all ways, moral and financial, what has been done? The world says the copper miners have been defeated and that the labor movement has had a set-back. But is that true? As a matter of fact, the things for which the strike was inaugurated have been achieved. The eight-hour day was wrung from this great corporation, a higher wage was secured, better conditions all around have been accomplished. The thing that was not achieved was the recognition of the union and collective bargaining between the union and the employers. But I say the purpose, the primary purpose, the improvement of the conditions of the copper miners, was accomplished. And who will say that with a shorter work-day, with higher wages, with larger liberty of action, the cause of unionism is lost in the copper mining district of Calumet? Who will have the temerity to so claim? Organization among the copper miners of Calumet is as sure to come as that the sun will rise to-morrow morning.

And what of the tremendous struggle that has been going on among the coal miners of Colorado, accompanied by tyranny and brutality that put the name of Colorado to shame? It will surely take some time before the good name of that State can be regained; before the blood of the murdered men, women and children will be wiped out from the annals of history and from the minds of the people. And the struggle is going on, it is being waged, and even the Rockefellers are trying to hide their heads from the aroused indignation of the people of the country. Last night, in one of the local churches of Cleveland, a minister of the gospel, hearing the word of a Rockefeller, tried in the name of God and humanity to whitewash this monumental fraud upon the American people, the Rockefellers.

Does anyone believe the spirit of justice, the spirit of freedom can be shot out of the hearts and the minds of the Colorado mine workers? Does anyone for a minute harbor the thought that the murder of innocent women and children is going to be forgotten by the American people? If there be anyone so oblivious to the lessons of history, let him look back to the times when men were sent to prison, to the gallows, branded with red hot irons, torn and dismembered, and he will find that out of it all, out of the tyranny, out of the brutality has come a spirit of manhood and womanhood to the people of our country and the people of the world who are demanding now, and to-morrow, and tomorrow's tomorrow, justice for the toilers and the masses of our people.

Perhaps an incident which has occurred here in this city within the past few weeks has attracted your attention. I refer to the few men who, constituting the Board of Education of this city, undertook to deny the right of the employees of the city, the teachers, to associate themselves for their mutual protection. Think of it! The teachers who do such splendid service; who help mould the characters of our children; who have intimate concern with our youth, are paid the most miserably low wages and treated with a contempt that a ditch digger or a hod carrier would resent! Does anyone imagine for a minute that the Board of Education of Cleveland is going to finally succeed in stamping out the spirit of organization among the teachers? Why, as a matter of fact, the movement, instead of being confined to Cleveland itself, has already spread throughout the State and throughout the nation. That is labor's answer to every tyrant and to every form of tyranny. Phoenix-like the cause of labor, like the cause of justice, arises from the ashes of any defeats.

And so we are making progress. Slow? Yes, all too slow to suit my impatient spirit; but do not fail to recognize the advances we have secured—not the advances, if you please, which have been handed to us on a silver platter, but the advances and the improvements and the achievements which we have secured by our own efforts, by our own endurance, by our own sacrifices and by the burdens which we have borne, by the spirit which permeates our very being, which are typified in the words—the demands of the organized labor movement of America. And we shall not stop. We could not stop if we wanted to, and we don't want to.

I was invited by your Organization to come here and visit the convention and to address it. Without the slightest hesitancy I accepted and took myself away from other perhaps

equally important work in which our movement is engaged and which rightfully demands my attention. I am away to-day from the headquarters of the American Federation of Labor when there is one of the most important matters which has come up and which, in my judgment, will be determined by the House of Representatives to-day. I ought to be there, and yet I felt I ought to be here, and so decided.

The measure now pending before Congress has for its accomplishment three important facts: First, to guarantee the life of the labor movement against criminal prosecution for the doing of normal acts, acts of normal human activities, and prevent suits and the recovery of three-fold damages under the Sherman Anti-Trust Law; in other words to secure for the working men and the working women the right to exercise power and control over themselves in determining when they will or will not work, to quit whenever their rights are invaded, to stop work whenever they may fancy, whether they have a good cause or whether they have no cause at all. I refer not to the human right alone, but to the legal right.

The bill also has to do with the effort to abolish the use of the issuance of injunctions in labor disputes when no such injunction would be issued if a labor dispute were not in existence. It also seeks to regulate the proceedings in indirect contempt cases and provides for a jury trial. In other words, it is the establishment of a new Bill of Rights, it is a new Magna Charta, it is a new Declaration of Independence, it is a new bill of rights for the working people to exercise their normal activities in their own behalf, in behalf of the common people of our country, now and hereafter.

Now, I want to say something more, particularly in regard to your own Organization. I have already said I have been with you in all sorts of struggles and battles, and I think I may say without appearing vain or vainglorious that I have tried to be of some assistance to the men and women in the needle trades. I think I have. I think I have a right to say I have been of help. You have taken me into your councils, you have asked me for such assistance, such advice, such counsel as I was able to give, and I know of no instance in which I have withheld from you anything. I have endeavored to give you the best that was in me.

There was a time when you had some few little fragmentary organizations, when you would go on strike and make a battle and a struggle that was worth going any length in the world to observe—to see the heroism and the self-sacrifice and the hunger which your men and women endured. You would win, and after that you would go to work, and very shortly thereafter you would leave your union. And when you did that your victory flew away, your wages and conditions of employment, if they did not get worse, at least went back to the old conditions. Then after a year or two, after going to sleep in the meantime, you would wake up again and make another glorious fight. Then there was a repetition—you would win, but in name only, because you again deserted the union, and the employers took advantage of your demoralized state, and you went back to the old conditions. And this was true until a few short years ago, when you finally succeeded in getting the idea of maintaining the union in good times and bad times, in victory or setback.

I know that among the rank and file, and perhaps among some of the delegates here, the idea prevails that your progress is too slow, that you ought to be absolute masters of the situation. You want to establish immediately the mastership of the industry, and that you, and you alone, have to determine the course without regard to any other interest. Now, I am not here to advocate the rights or the interests of the employers; they have enough brains to do that for them without me; but I do want to bring your attention to your own responsibility, to your own people and to yourselves. Nor is it my desire to pronounce a eulogy upon the officers and the leaders of your International Union; but I would be a coward and a traitor to the cause of organized labor did I fail to take advantage of this opportunity to say to you that in my experience with the needle trades, with the effort to organize them, those trades have never had a set of men in authoritative position who have so thoroughly, unselfishly and intelligently safeguarded and protected the interests of the men and women as those you now have as officers of your Organization.

I know whereof I speak when I say that, no matter how thorough your Organization may be, there will here and there creep up an injustice practiced by an employer, an injustice practiced by a superintendent or by a foreman it is difficult to meet because of the work in which you are engaged for the protection and

the *uplift of all. It is not always wise and* it is not always practical to make even a justifiable fight; it is sometimes the part of wisdom—it is often the part of wisdom—it is often for the best interests of all even, that some injustice may not be rectified immediately.

One of the greatest evils which your trade has to endure, one of the greatest difficulties you have to overcome, is the attempt on the part of some of the working people engaged at their work to permit what is known as shop strikes. Shop strikes undertaken with so little concern for all the workers in the industry are very much like a company of a regiment of soldiers engaged with other soldiers in a great war, if that company of soldiers on its own account undertakes to engage in battle with the other side. If one shop can go on strike, so can every one of them on its own initiative and *without any general understanding or direction.* If one company of a regiment can engage in a battle with any other army, so can any other company, and instead of there being a general understanding, and general maneuvering each company acts—using the language of the street—on its own hook, without regard to the rest of the army.

And so with the organized labor movement. It is better to wait until there is a general concept of what is best for all the women and all the men in a trade that the ammunition and the lives of those engaged in a general battle shall not be squandered or torn asunder. And I appeal to you to have in mind the lessons of history, the lessons of industry and the lessons of the organized labor movement, to see to it that there shall be a better opportunity provided by your convention by which those *who are entrusted with the affairs of your International Union may have a larger authority, at least of a supervisory character, of a directing character,* that there shall not come a time when all that has been gained and all that has been secured, the splendid advances that have come to you through your efforts shall be thrown to the four winds of heaven and destroyed to you perhaps for a decade or two.

After all, there is no power to compel workmen to do anything if not by a union. There must be order and discipline if we expect to go forward. And how can we secure such discipline? No international union has a police force, we haven't a military force, we haven't an army or a navy to force people to do anything, and nobody wants them; but there must be some discipline. We cannot move, we cannot advance without discipline. I hold it is the duty of every man and woman in this convention and every man and woman in this organization, of every man and woman in the industries to join the union, then to form and be a part of an international union, and then part of the general movement represented by the American Federation of Labor. That in itself is the beginning of discipline. And when we adopt a resolution or law—that means that we are imposing discipline upon ourselves—the most potent and effective discipline for intelligent men and women.

See that you do not overrun, for by overrunning you miss your mark and lose your venture. Make progress, adopt laws that will make the integral part of your movement and your unions more forceful and effective; stand by the principles of collective bargaining; see to it that you secure more every year and every day. See that you maintain the spirit of solidarity among the ranks of your people; see to it that you put a curb on your own imagination, and see to it that you keep step, moving *onward and onward and onward until the great* day of deliverance from human injustice.

REGARDING TRANSFERS.

1. Before issuing a transfer, note that the member wishing to transfer must be a member not less than 6 months in good standing in your local.

2. When issuing a transfer write across his name on his dues book the word "*Cancelled,*" the date and your (Secretary's) signature.

3. Let the member write his name in his dues book and also in the space provided for this purpose in the margin of the traveling card.

4. Before accepting a transfer let the transferred member sign his name and compare his signatures.

5. On accepting a transfer issue to the member a new dues book and don't paste the dues stamps into his old cancelled book.

Meyer London's Address

AT OUR CONVENTION

My heart is too full to speak as freely and as fully as I would care to. I am very grateful to you for this demonstration of kind feeling. I am sure it is entirely unnecessary, as no matter what has happened or may happen between me and the Cloak Makers' Union or between me and any other union, I belong to them and they are mine. (Applause.) I want to say, brothers, that I have no feeling of anger, no resentment or antipathy toward the few brothers who disagree with my views.

There is only one enemy the laboring class is confronted with; there is only one powerful and dangerous influence the laboring people have to contend with. As the German Marseillaise expresses it:

"Der Feind, den wir am meisten hassen,

Ist die Unwissenheit der Massen."

The victory we have to gain is the victory of that portion of the working class which is awake, which is intelligent, which has thrown off the chains of lethargy; that portion of the laboring people which has begun to reason and which asserts its human rights over that element which is still chained to the past, which still licks the dust of centuries gone by, which still closes its eyes to the sun of enlightenment, which is still blinded by the prejudices and the darkness with which centuries of oppression have surrounded it. It is almost all the time a struggle with ignorance. And no man can be looked upon as a factor in the labor movement if he at any time gets angry at the laboring people, angry at the masses, or angry at a union.

We have had moments of chaos, we have had moments of confusion, we have had moments of suffering, we have had leaders and misleaders—we shall have them, we cannot get rid of them—but there would have been no misleaders, there would have been no deceivers if the laboring class were not suffering, if the thousands of workers made a decent living, if conditions were not miserable. Let us at no moment permit ourselves to forget that we have really only one enemy, and that is the enemy who separates the working class from the opportunity to be free, who divorces the producer from the means of production. Let us never forget it.

I hope that this convention will bring the element of unity, I hope you will be courageous enough, I hope you will be manly enough to discuss every question frankly, openly, without malice, without prejudice, as men should. The coward is the most dangerous man in the labor movement. And while I may disagree with some things which some of the officers have done, let me tell you that I respect a hundred times more the officer who will openly oppose me, provided I know he is one hundred per cent honest, provided I know he speaks his mind, and I know that every word he says he believes in. We need honesty in the movement; we need that kind of honesty which is not afraid of anybody, not even of the newspapers. We need the kind of honesty where a man speaks his mind openly. You must have differences of opinion, but those differences of opinion should not divert your attention from the principal issues before you.

I hope that this convention which is held in the city of Cleveland, where in the year 1911 six thousand men waged for twenty-two weeks a bitter and cruel war for the recognition of human rights, will work for unity. In this city, where a few Bourbons of the needle imagine they are stronger than humanity, stronger than the laws of civilization, stronger than the labor movement; in this city where these people believe they gave us a death-blow, we show up a hundred thousand strong and defy them and will defy them to the end. I wish they had their agents here, I wish they had their emissaries here to see the intelligent way in which our men and women, our sisters and brothers, will discuss the serious problems which affect the lives of one hundred thousand workers—one hundred local unions from the Atlantic to the Pacific!

We had unions some time ago—they existed on paper. We had agitators who were irritators only. We had a movement that moved backward. We talked about a social revolution and had a 70-hour week! We talked about organizing the whole world in a day, and down under our very noses people slaved in the sweat-shops! The word "sweat-shop" was inseparable from the word "tailor." Jewish industries were supposed to be sweat-shop industries. The Jew in America—what did the American public think of him? A Jew

was either a peddler or a cloak manufacturer; an Italian was supposed to be a boot-black or a seller of bananas. They looked with contempt upon us and told us we could not organize, we could not unite; but if a day will ever come when the American historian will analyze and study the contribution of the Jew to American progress and American civilization he will speak of this glorious organization as one of the greatest achievements of the age.

Today, friends and comrades, what do we find? The New York Times, the most conservative type of the bourgeois American paper, the New York Times a short time ago told the American people, told President Wilson, that an effort would be made to settle the Colorado strike on the basis of the collective agreements which exist in the needle industries in New York. Professor Seligman, of Columbia, has also suggested that one of the ways of settling the Colorado problem is to adopt a collective agreement of the nature which prevails in New York. Professor Seligman takes a phrase which I used for the first time in 1910 when the employers said they would not give you a closed shop. I said we did not fight for the closed shop, because where there was an open union every worker had a chance to work in the trade; and today Professor Seligman uses the term "open union," which was used by the attorney of the despised Jewish tailors of New York.

We have contributed our share to American progress; we occupy the third place among the international unions of the American Federation of Labor; and while we have our great and serious problems—and I hope you will discuss them with the seriousness they deserve—some of them are so complex, so interwoven, that we will take them along with the social revolution, and some of us—myself included—after the coming of the social revolution will have to be appointed a committee to settle some of the troubles in the cloak industry. But one thing is certain, we must have unity. I want you to leave this convention when the time arrives for leaving it with more love in your hearts than you came with. There can be no union on paper. Union means something. Are we a union of discordant, confusing, conflicting elements? Are we a union of forces that collide with and destroy each other? Or are we a union of men and women inspired by the one idea of fighting the fight of the working class? Shall we have a union or disunion?

Let us go back to our constituencies with the conviction that we have cemented, that we have perfected, that we ha strengthened this Organization, because serious are our problems, powerful are our enemies, great are the conflicts which await us.

I thank you, brothers, for the kindness you have shown me. I have not for one minute thought of deserting the cloak makers. But when the ship was on fire, having on board a captain who was blind and sailors who were drunk, I thought it a sensible thing to step aside so that I could come at the proper time and lend a helping hand. May my hand rot if I ever refuse to give the best that is in me to the working class of America.

Amendments to the Constitution

ADOPTED AT THE CONVENTION.

Article 5, Sec. 14, has been amended to read as follows:

The General Executive Board shall meet twenty days prior to the convention and appoint an Audit and a Credential Committee of seven members, three of whom shall be delegates from cities outside of Greater New York, whose duty shall be to meet at the General Office of the International Union not later than 10 days prior to the holding of the convention, to examine all credentials, books and accounts of the General Office, and make a complete report.

The reports of the International President, General Secretary-Treasurer and G. E. B. shall be prepared, printed and mailed to the delegates one week prior to the general convention.

Article 7, Sec. 1:

ASSESSMENTS.

Sec. 1. The General Executive Board shall have the power to declare a levy of ten cents per member per week on all affiliated unions for a continuous period not exceeding fifteen (15) weeks in any one year, to assist in the support of an affiliated organization en-

gaged in a protracted strike or lockout. Such assessments should be collected from the members by the locals through assessment stamps issued by the I. L. G. W. U.

The following new Section 2 was added to Article 9:

The membership due books or cards issued by the locals to the members are to remain the property of the local by whom they are issued, and cannot be sold, exchanged or given away, and can be revoked by the local union or its authorized officers at any time they deem it necessary.

Sections 2 and 3 have been changed to 3 and 4.

Article 14, Sec. 7 has been amended to read as follows, and it was decided to place it as Sec. 5 of Article 17:

Local unions shall not charge the difference of initiation fees from members traveling from one locality to another, providing he or she has been a member of the I. L. G. W. U. for at least one year, and providing the local has been existing for that time.

Sections 5, 6, 7 and 8 of Article 17 have been changed to read as Sections 6, 7, 8 and 9.

Article 5, Sec. 9 has been amended to read as follows:

Sec. 9. The G. S.-T. shall issue an itemized monthly financial report to each L. U. He shall also issue quarterly report blanks to the L. U.'s with the instructions for filling out and returning the same. The quarterly reports to end in June, September, December and March.

The sentence relating to the G. S.-T.'s supervision over the editorial department of the official journal has been stricken out.

Article 5, Sec. 11 has been amended to read:

Sec. 11. The G. E. B. shall direct points of law arising under the jurisdiction of the I. L. G. W. U.; also claims, grievances and appeals; such decisions shall stand until the next General or Special Convention of the I. L. G. W. U., when, unless appealed and reversed, it shall be final.

They shall have power to authorize strikes and boycotts in accordance with this constitution, as hereinafter mentioned, and shall have the general supervision of the I. L. G. W. U. and fill all vacancies which may occur among the officers, and initiate legislation. It shall also be their duty to issue an official journal in as many languages as they will deem necessary, and designate the editor for any such publications.

Article 5, Sec. 16 has been amended to read:

The G. E. B. shall have the right to suspend or expel any local union which will deliberately or wilfully violate any law or laws of the constitution, after thirty (30) days' notice has been given to them by the G. E. B., and an opportunity to defend themselves before a meeting of the G. E. B.

Article 4, Sec. 2, has been amended to read:

No member shall be eligible as a candidate for a general office unless he or she is a membr of the I. L. G. W. U. in good standing at least two years prior to the convention.

Sections 2, 3 and 4 have been changed to 3, 4 and 5.

Article 14, Sec. 6, has been amended to read:

Foremen, foreladies, or persons having authority to hire and discharge employees shall not be permitted membership in the I. L. G. W. U. Persons running for or holding office in any of the capitalist parties are likewise barred from membership and from holding any office, paid or unpaid, in the I. L. G. W. U., L. U., Joint Board, or District Council."

Article 3, Sec. 8, has been amended to read:

A paid officer of any Local Union, Joint Board, District Council or I. L. G. W. U., who has been in the employ of the organization for six (6) months or more within the two years between the previous and succeeding conventions shall be eligible as a delegate to the convention, providing he or she is a member of the I. L. G. W. U.

Article 17, new Section 6a:

Members of any union in foreign countries affiliated with the International Tailors' Secretariat on bringing a transfer card from their unions showing that they have been members in good standing for not less than six months, such transfer shall be accepted by our locals in the United States and Canada.

Article 3, Sec. 22, paragraph 2 in the order of business and the word "Finance" in paragraph 5 of the same section have been stricken out and paragraph numbers rearranged.

Article 8, add new Section 8b, as follows:

If a member of the I. L. G. W. U. brings a charge against an officer of a Local Union, Joint Board, District Council or against any member of the I. L. G. W. U., he shall be held responsible if the outcome

shows that the charge is false. Said member shall be put to trial for perjury to the same body that tried the accused member. The body shall have the right to fine the accuser according to the harm he caused to the other member.

Article 14, new Sec. 8:

The initiation fee in the local unions or the International shall not exceed the sum of Fifteen ($15) Dollars for men and Ten ($10) for women, new members against whom there are no complaints or charges.

Article 3, Sec. 5 has been amended to read:

All local unions affiliated with the I. L. G. W. U. for at least three months prior to the holding of the convention shall be notified by the G. S.-T. sixty (60) days before the biennial convention takes place to elect the number of delegates they are entitled on the basis of representation, but if any special convention of the I. L. G. W. U. should be called before any biennial convention, all delegates of the last convention shall be sent by the L. U.'s to represent them at their special convention.

Article 12, new paragraph to Sec. 4:

The Joint Board of every city shall have the right to decide with a majority vote to admit special representatives from branches of a certain nationality or language, if they should find it necessary. The majority of the Joint Board voting for admitting such representatives shall also define the rights of such representatives at the Joint Board.

Article 6, Sec. 4 has been amended to read:

The Financial Secretary of a local union, joint board or district council shall immediately after the first meeting, etc.

Article 8, Sec. 9 has been amended to read:

Charges against elected or appointed officers of a District Council or Joint Board, or against any member of the I. L. G. W. U. serving two or more locals in an official capacity, may originate in any L. U. interested, who shall be tried by a committee selected from the Joint Board or District Council and approved by all the local unions belonging to such body. In case there is no Joint Board or District Council they should be tried by the Executive Boards (jointly) of all the local unions directly interested.

Article 10, Sec. 8 has been amended to read:

No Local Union shall formulate conditions of labor, or adopt by-laws the enforcement of which may lead to strikes or lockouts, without submitting them for approval to the G. E. B., nor shall the General Executive Board have the full power to make any agreements, arrangements, discontinue or cause the discontinuance of agreements without the consent of the locals concerned in this action.

Resolutions adopted at the Convention

RESOLUTIONS ON ORGANIZATION.

A large number of resolutions containing requests for organizers, men and women, have been referred by the Organization Committee to the General Executive Board for action.

By Resolution No. 97 the Board was requested to consider the situation in regard to the Ladies Tailors of Brooklyn, Local No. 65, at its first meeting, while Resolution No. 69, submitted by Esther Tauber and Morris Sirota, the convention adopted the recommendation of the Committee on Organization that the incoming General Executive Board appoint an organizer for six months to transact the business of Local No. 50 with the employers' association of the children's dress trade and to do general organizing work in that trade.

By Resolution No. 95 the request of the Pressers' Union of Boston for a return to the piece work system contrary to the provision of the Protocol agreement with the manufacturers was referred to the G. E. B., acting in conjunction with the Boston Grievance Board.

SUB-MANUFACTURING AND SUB-CONTRACTING.

By Resolution No. 74, submitted by Isadore Epstein of Local No. 10, the G. E. B. was instructed to devise ways and means of bringing about an abatement of the evil of sub-manufacturing and sub-contracting and that such plans and policies be put into operation as will best serve to minimize or abolish the said evil.

UPLIFT MOVEMENT IN CANADA.

By recommendation of the Committee on Organization the following Resolution No. 87 was carried:

Whereas, Toronto and Montreal are fast becoming a prominent factor in the cloak and suit industry, inasmuch as thousands of cloak and skirt makers are now employed therein; and although the trade is fast progressing in bulk, it not only fails to bring along with it improved conditions, which could be expected, but proves on the contrary that the working conditions of the thousands of workers tend to become worse and worse as time goes along.

WHEREAS, All the attempts and efforts on the part of the local unions to ameliorate or at least uphold the working conditions up to this time have proved fruitless, the manufacturers not only discriminating against our members on a large scale in every shape or form, but also using organized efforts in introducing the contracting and sub-contracting systems; and

WHEREAS, It can be positively stated that, unless measures are taken as soon as practicable, our thousands of members and everybody working in the trade will suffer to a very large extent; and

WHEREAS, Representatives from Toronto and Montreal who were in conference in 1913 came to the conclusion that the only and best way to bring about improved conditions and also to equalize the conditions in the two mentioned cities, is through the medium of a general strike in both cities, which, in the opinion of the conferees would not be of long duration, because there is sufficient ground to believe that the manufacturers will not hesitate too long before they will concede; therefore, be it

RESOLVED, That this convention give full power to the incoming G. E. B. to call and conduct a general strike in Toronto and Montreal just as soon as they will find it practical and possible.

NEW CHARTER FOR LOCAL NO. 20.

RESOLUTION NO. 94.

WHEREAS, The raincoat trade has developed into cloth garments, that is to say the rubberized cloth received a setback for the time being; and

WHEREAS, The raincoat manufacturers as well as clothing manufacturers manufacturing both lines, ladies' and men's garments, prefer, as above mentioned, garments to be made in shops of organized and unorganized garment workers; and

WHEREAS, The Raincoat Makers' Union, Local No. 20, have established in the raincoat industry in the city of New York and the vicinity the forty-eight hour week schedule, twenty-seven dollars per week for cutters, twenty-five dollars per week for pressers, twelve dollars the minimum per week for finishers and seventy-five cents per hour for cementers and operators; therefore, be it

RESOLVED, That the charter of the Raincoat Makers' Union, Local No. 20, be changed and known as the Waterproof Garment Workers' Union, Local No. 20, I. L. G. W. U.

WEEK WORK FOR PRESSERS.

Resolution No. 147, by the delegates of the Pressers' Union, Local No. 35:

WHEREAS, The majority of the pressers of the ladies' garment industry are working week work, and experience shows that it is much better for working men to get a weekly scale, thus avoiding quarrels with the manufacturer as to working prices; and

WHEREAS, Much time and patience is lost in arranging prices; be it

RESOLVED, That this Twelfth Annual Convention of Ladies' Garment Workers goes on record that everybody employed as a presser in the ladies' garment industry shall work week work; also all the working people in the ladies' garment industry shall strive to work by a weekly scale.

The resolution was referred to the G. E. B.

LADIES' AUXILIARY.

RESOLUTION NO. 116,

(By the Delegates of Locals No. 67 and 98.)

WHEREAS, There is an organization in Toledo composed of the wives, daughters and sisters of the cloak and skirt makers, known as the Ladies' Auxiliary to the Cloak and Skirt Makers' Union, Local 67; and

WHEREAS, This auxiliary has been of great benefit not only to Local 67, but to the labor movement in general, by assisting unions morally and financially in time of need; therefore, be it

RESOLVED, That this convention go on record as urging its locals to organize ladies' auxiliaries; and, be it further

RESOLVED, That the incoming G. E. B. work out a plan to affiliate all auxiliaries with the I. L. G. W. U.

RESOLUTION NO. 120.

(By the Delegates of the Philadelphia Locals.)

WHEREAS, The cloak and skirt makers of Philadelphia put forth one of the most heroic struggles in the summer of 1913 for a period of twenty-six weeks, so as to bring about the same scale as in New York; and

WHEREAS, The said strike has been lost notwithstanding the front put forth by those men and women; therefore, be it

RESOLVED, That the incoming General Executive Board be empowered to take up the question of reorganizing Philadelphia as soon as they see fit.

RESOLUTION NO. 121.

(By M. J. Ashpis, Local No. 1; A. Babbitz, R. Bornstein and M. Weiner, Local No. 9, and M. Jacobinsky, Local No. 17.)

WHEREAS, It has been demonstrated that the cloakmakers of the city of New York suffer a great deal from the competition of the State of New Jersey, because most of the shops in the said State are unorganized; and

WHEREAS, The International is the only body to organize the out-of-town shops; therefore, be it

RESOLVED, That the incoming General Executive Board should apply all the energy possible to organize all the shops in New Jersey and even resort to a general strike in that State.

FRENCH ORGANIZER FOR MONTREAL.

By recommendation of the Committee on Organization it was agreed to grant the request of the Montreal locals for a French organizer and "a substantial sum of money to the Montreal Joint Board wherewith to carry on the necessary organizing work among the French-Canadian ladies' garment workers.

ASSISTANCE TO JOINT BOARD OF BOSTON.

RESOLUTION NO. 113.

WHEREAS, The Joint Board of Boston, Locals 12, 49, 56, 73 and 36, have protocol arrangements with the Boston Cloak and Suit Manufacturers' Association; and

WHEREAS, The protocol has been signed by the general officers of the I. L. G. W. U., and the association interprets that the general office is the responsible party for the protocol; and

WHEREAS, The Joint Board of Boston is looked upon by the association as a third party; therefore, be it

RESOLVED, That this convention instructs the incoming G. E. B. to make such arrangements in order to assist the Joint Board of Boston in its dealings with the association of manufacturers with whom we have the protocol arrangements.

CHANGE OF CHARTER FOR LOCAL NO. 21.

RESOLUTION NO. 123.

WHEREAS, The present charter of Local 21, Newark, gives the local jurisdiction over ladies' tailors; and

WHEREAS, Ladies' tailoring is fast becoming extinct in Newark, and cloak making is taking its place; therefore, be it

RESOLVED, That this convention sanction the changing of the charter of Local No. 21 to read Cloak and Skirt Makers' Union, instead of Ladies' Tailors' Union.

Resolutions No. 63 and 64 call for agitation for an eight-hour day. Resolution No. 64 reads as follows:

> RESOLUTION NO. 64.
>
> WHEREAS, The International Ladies' Garment Workers' Union at its Eleventh Convention in Toronto, Canada, decided to commence an agitation for an eight-hour work day in the ladies' garment industry; and
>
> WHEREAS, In our judgment nothing has been done to carry this decision into effect; therefore, be it
>
> RESOLVED, That this convention urge upon the incoming G. E. B. to make preparations for such an agitation with all speed.

Resolution No. 84, calling for aid in the work of women's emancipation, introduced by Mollie Lifshitz, Local No. 62:

> WHEREAS, The International Ladies' Garment Workers' Union is organized, not only for the purpose of obtaining immediate improvements of the conditions of the workers under the present wage system, but also for the complete political and economic emancipation of the entire working class from wage slavery; and
>
> WHEREAS, The women workers, while sharing with the rest of the working class the heavy burden of economic oppression, are deprived of the elementary right of political equality; therefore, be it

RESOLVED, That the Twelfth Biennial Convention of the I. L. G. W. U. solemnly affirm its determination to fight for the political emancipation of women; and, be it further

RESOLVED, That the incoming General Executive Board urges upon all its locals to aid in every possible way the work of women's emancipation.

DISTRICT COUNCIL OF NEW YORK TO BE RE-ESTABLISHED.

RESOLUTION NO. 102.

(By the Delegates of Local No. 20.)

WHEREAS, Article 12, Section 3, of the constitution of the International Ladies' Garment Workers' Union provides that a district council be established in the city where a number of locals of the International are in existence; and

WHEREAS, No such district council is in existence in the city of New York; therefore, be it

RESOLVED, That this convention instruct the incoming General Executive Board of the International Ladies' Garment Workers' Union to enforce the above mentioned clause of our constitution.

AFFILIATION WITH A. F. OF L. LABEL DEPARTMENT.

RESOLUTION NO. 171.

WHEREAS, The Union Label Department of the A. F. of L. is formed for the interests of all label crafts; therefore, be it

RESOLVED, That we, the International Ladies' Garment Workers, affiliate with the Union Label Department of the American Federation of Labor.

RESOLUTIONS ON EDUCATION.

On due consideration of a number of resolutions calling for the spread of education among the members, the Organization Committee, of which B. Schlesinger was the chairman, recommended that a committee of five, including the President and General Secretary-Treasurer, be appointed with full power to act, to meet soon after the convention for the purpose of devising plans and working out the details. This recommendation was adopted, with the amendment that the Educational Committee to be appointed shall consist of seven members.

STATISTICAL DEPARTMENT.

Resolution No. 61, introduced by Morris, J. Ashpis, Local No. 1:

WHEREAS, Our International Union practices collective agreements with the Manufacturers' Associations, which prevent strikes and cause all differences to be settled through arbitration;

WHEREAS, Our past experience has shown us that in order to win demands regarding wages, etc., through arbitration, it is absolutely necessary to know definitely the earnings of the working men, and the number of working weeks during the year;

RESOLVED, That the International obligates itself to establish a department of statistics, where they should always have on hand all necessary statistics which the various locals and Joint Board might require with a view of winning their demands through arbitration.

The resolution was referred to the G. E. B. for action.

CONSOLIDATION OF PUBLICATIONS.

No less than four resolutions have been introduced calling for the merging of the present publications issued by some of the locals in New York, and that such publication or publications shall be issued under the direct control and supervision of the G. E. B.

The Resolutions Committee recommended that a committee be appointed by the convention, to be composed of members of the locals now issuing weekly or monthly papers, to work out a plan to combine all these newspapers, the committee to report to the incoming General Executive Board.

After a prolonged debate the committee's recommendation was carried by roll call of 84 against 51.

SUPPORT OF THE SOCIALIST MOVEMENT.

RESOLUTION NO. 165-A.

WHEREAS, A class struggle is being waged upon the industrial field—as witness the great strikes in Michigan, Colorado, West Virginia and other States in the Union; and

WHEREAS, The capitalistic class is in possession of the legislative, administrative and judicial powers of government and uses the same against the struggling workers; therefore, be it

RESOLVED, That this Twelfth Convention of I. L. G. W. U. call upon the locals and members of the Ladies' Garment Workers everywhere to co-operate with and support the Socialist movement in its endeavor

to wrest the powers of government from the capitalist class and use those powers to free the working class from tyranny and wage slavery and obtain for labor the full product of its toil and justice for all mankind.

INSTRUCTION TO DELEGATES TO A. F. OF L. CONVENTION.

Resolution No. 166-A, introduced by E. Rosenberg, Local No. 10; S. Metz, Local No. 1, and J. Katz, Local No. 67:

WHEREAS, The International Ladies' Garmnt Workers' Union of America has expressed itself in its constitution, in favor of a modern spirit in the labor movement; and

WHEREAS, The membership of said International Ladies' Garment Workers' Union is in hearty accord with that spirit; therefore, be it

RESOLVED, By the International Ladies' Garment Workers' Union assembled in Cleveland, Ohio, that we instruct our delegates to the convention of the American Federation of Labor to work and vote in conformity with the principles enunciated in our preamble, and take a stand on all questions in favor of progressive class-conscious legislation.

THANKS TO JEWISH DAILY FORWARD.

Resolution No. 2, submitted by Delegates Ashpis and Metz, coupled with a similar resolution by Delegate J. Abramsky, reads as follows:

RESOLUTION NO. 2.

WHEREAS, The Jewish daily paper, the *Forward*, of New York, has in the past shown its loyal devotion to our cause, and has aided and assisted us in all the battles we have undertaken; and,

WHEREAS, the *Forward* is even to-day the only Jewish daily paper that is ready at any time to help us and is really helping us in all the troubles our Union has at the present moment; therefore, be it

RESOLVED, That the twelfth convention of the I. L. G. W. U. expresses its heartfelt thanks and gratitude to the *Forward* for all the assistance rendered our Union in the past, and all the succor it may render us in the future.

RESOLUTION NO. 3.

Whereas, Comrade Daniel DeLeon, foremost member of the Socialist Labor Party and editor of the *Weekly People*, has passed away; and,

WHEREAS, In his lifetime he devoted all his energy and time to the uplifting of the working class; and,

WHEREAS, Through the death of Comrade Daniel McLeon, the working class of the world lost one of its best champions of their cause; therefore, be it

RESOLVED, That this twelfth convention of the I. L. G. W. U. assembled in the City of Cleveland, Ohio, express its sincerest and deepest sorrow and sympathy for the family of the deceased comrade; and be it further

RESOLVED, That a copy of this resolution be sent to the labor press for publication.

SIGMAN, METZ AND STUPNIKER.

Resolution No. 5, submitted by A. Mitchell:

WHEREAS, Messrs. Morris Sigman, Morris Stupniker and Solomon Metz are now charged with having taken part in a murder case in the cloakmakers' strike in 1910; and,

WHEREAS, These three members of the International Ladies' Garment Workers' Union are not guilty of any crime, but are active members of the Cloakmakers' Union of New York, and for that reason their charge has been a "frame-up" by a scab agency; be it therefore

RESOLVED, That we, the delegates of the twelfth convention of the I. L. G. W. U. assembled in Cleveland, O., June, 1914, believe that the charge of the three mentioned members is a scheme to paralyze the activity of the Cloakmakers' Union and thereby prevent the workmen from organizing and thus improving their conditions, we see in this charge an effort to make union officers criminals; be it therefore

RESOLVED, That we protest against this brutal frame-up of the said scab agency and against District Attorney Whitman of the City of New York for condemning union people on the basis of affidavits made by scabs and spies; and be it further

RESOLVED, That a copy of this resolution be sent to the Labor Press, and we hereby express our deepest sincerity in the innocence of our brothers, Sigman, Metz and Stupniker.

COLORADO STRIKERS.

Resolution No. 6, submitted by A. Mitchell:

WHEREAS, the Colorado miners have been on strike for the past nine months and are engaged in a brave struggle; and,

WHEREAS, they have endured much suffering by the hands of the police and professional strike-breakers; and,

WHEREAS, These strikers did not have any

homes and were obliged to put up in tents, which were set on fire by hired murderers, and in this way eleven women and children were burned; be it therefore

RESOLVED, That we, the delegates of the twelfth convention of the I. L. G. W. U., assembled in Cleveland, Ohio, June, 1914, protest against the stand taken by the Governor of the State of Colorado for sending out the militia, thereby placing himself on the side of the capitalists; be it further

RESOLVED, That we hereby express our deepest regret for those victims in their struggle between capital and labor, and we place ourselves on the side of the strikers;

This convention further decides to donate the sum of $250 from the I. L. G. W. U. treasury, with best wishes for a glorious victory; be it further

RESOLVED, That a copy of this resolution be sent to the Labor Press.

SUPPORT FOR THE WORKMEN'S CO-OPERATIVE SOCIETY.

RESOLUTTION NO. 81.

WHEREAS, The Workingman's Co-operative Society is established and maintained by working people for the benefit of the working class; therefore, be it

RESOLVED, That this Twelfth Convention of the I. L. G. W. U. call upon all members of the I. L. G. W. U. to patronize the products sold by the Workingman's Co-operative Society.

Harry Schuster and A. Babitz, Local 9.

ACTIONS ON OFFICERS' REPORTS.

In regard to the recent strike in Philadelphia the following recommendation of the committee was carried:

"In view of the fact that one of our brothers, A. Kaplan, lost his life in this great struggle, it is the sense of the Committee on Officers' Reports that a set of resolutions be drawn up, engrossed and presented to the deceased brother's family."

In regard to appointing special organizers, a power which had been vested in the President, the recommendation of the committee was carried that the power be now vested in a committee composed of the President, General Secretary-Treasurer and First Vice-President.

On the subject of International recations the committee reaffirmed the recommendation of the last convention instructing the General Executive Board to affiliate with the International Tailors' Secretariat, and recommended that we continue such affiliation, and recommended further that the delegate to the convention of the International Secretariat be elected at our biennial conventions. (Concurred in.)

On the question of Protocol or other agreements, the convention adopted the report of the committee that until some other form of agreement has been prsented to us which will better safeguard and protect the interests and welfare of our members we are in favor of the protocol agreement. (Concurred in.)

In regard to the injunctions and court trials the convention adopted the committee's recommendation to levy an assessment of one dollar on every member in order to establish a legal defense fund.

On the question of transfers from organizations affiliated with the International Tailors' Secretariat the committee recommended that transfers be received from members of the International Secretariat who have been members not less than six months. We recommend that the transfers be accepted by our locals in the United States and Canada, provided they come under the provisions of the constitution that govern the transferring of members in this country.

JURISDICTION QUESTIONS.

On Resolution No. 127, introduced by the delegates of Local No. 35, calling for all pressers employed in the making of cloaks, suits, dresses, waists or coats to be organized under the jurisdiction of Local No. 35, the convention adopted the recommendation of the Committee on Appeals and Grievances that a committee of three from each local concerned shall seek ways and means to bring about an adjustment.

Resolution No. 28, presented by the delegation of the Cloak Tailors, Local No. 9, calling for the finishers of Local No. 17 to be transferred to their local, a majority of the Committee on Appeals and Grievances recommended referring the matter to the G. E. B., which was carried.

QUESTION OF AMALGAMATING THE LADIES' TAILORS OF NEW YORK AND BROOKLYN.

In regard to Resolution No. 115, by the delegates of Local No. 65, calling for the transference of the tailors in the department stores to Local No. 65, the Committee on Organization recommended that the incoming General Executive Board take up the question of amalgamating these two locals, and also to settle the question of jurisdiction, as requested in Reso-

lutions No. 56 and 115. The recommendation was adopted.

G. E. B. TO ADJUST PENDING QUESTIONS BETWEEN LOCALS NOS. 9 AND 38.

RESOLUTION NO. 111-A.

WHEREAS, The ladies' tailors, Local No. 38, in the city of New York, are working on samples during the sample season in shops where cloaks are made; and

WHEREAS, Members of the Cloak Makers' Union during the ladies' tailoring season are working in the ladies' tailors' shops; and

WHEREAS, The trade in those two locals is very complicated; be it, therefore,

RESOLVED, That the incoming General Executive Board be instructed to call a conference of the two locals with a view to adjusting all the existing difficulties.

This entire matter was referred to the G. E. B. for investigation and action.

INVESTIGATION AS TO THE POSSIBILITY OF MERGING LOCALS NOS. 25, 41 AND 50.

After due consideration of Resolutions No. 107 and 108 by Local No. 41, the Committee on Organization recommended that the G. E. B. cause an investigation to be made into the possibility of amalgamating Locals No. 41 and 50 with the Waist and Dressmakers' Union, Local No. 25. The committee's recommendation was adopted.

(The above resolutions do not include those adopted on the twelfth day of the convention, the proceedings of that day not being at hand on time for insertion.)

THE SPUR.

BY ELLA WHEELER WILCOX.

I asked the rock beside the road what joy existence lent,
It answered, "For a million years my heart has been content."

I asked the tuffle-seeking swine, as rooting by he went,
"What is the key-note of your life?" He grunted out "Content."

I asked a slave, who toiled and sang, just what his singing meant.
He plodded on his changeless way, and said, "I am content."

I asked a plutocrat of greed, on what his thoughts were bent.
He chinked the silver in his purse, and said "I am content."

I asked the mighty forest tree from which its force was sent.
Its thousand branches spoke as one, and said, "From discontent."

I asked the message speeding on, by what great law was rent
God's secret from the waves of space. It said, "From discontent."

I asked the marble, where the work of God and man were blent,
What brought the statute from the block. It answered "Discontent."

I asked an Angel, looking down on earth with gaze intent,
How man should rise to larger growth. Quoth he, "Through discontent."

DO YOU WEAR A PIN OR A BUTTON BEARING THE EMBLEM OF YOUR INTERNATIONAL UNION?

IF NOT—WHY NOT?

Get one from your Local Secretary and show your employer and your shopmates that you are a loyal member of your organization.

THE LADIES' GARMENT WORKER

OFFICIAL ORGAN OF THE

INTERNATIONAL LADIES' GARMENT WORKERS' UNION

PUBLISHED MONTHLY

Address all communications to

LADIES' GARMENT WORKER, 32 UNION SQUARE, NEW YORK CITY

Telephone, Stuyvesant 1126-1127

SUBSCRIPTION PRICE:

10 CENTS PER COPY — ONE DOLLAR PER YEAR

Entered as second-class matter at the New York Post Office.

GENERAL OFFICERS

B. Schlesinger, President

John F. Pierce, 1st Vice-President,
32 Union Square, New York City.

Solomon Metz, 2nd Vice-President,
339 Rockaway Avenue, Brooklyn, N. Y.

Sam Glassman, 3rd Vice-President,
Fraternal Bldg., 11th and Franklin Avenue,
St. Louis, Mo.

Max Amdur, 4th Vice-President,
39 North 10th Street, Philadelphia, Pa.

Jacob Halpern, 5th Vice-President,
141 Grafton Street, Brooklyn, N. Y.

S. Koldofsky, 6th Vice-President,
101 Spadina Avenue, Toronto, Canada.

M. Sigman, General Secretary-Treasurer

H. Kleinman, 7th Vice-President,
1412 Wilkins Avenue, Bronx, N. Y.

Ab. Baroff, 8th Vice-President,
43 East 21st Street, New York City.

B. Kurland, 9th Vice-President,
20 Lawrence Street, Boston, Mass.

Harry Dubinsky, 10th Vice-President,
122 University Place, New York City.

A. Cohen, 11th Vice-President,
7913 Amos Avenue, Cleveland, Ohio.

S. Lefkovits, 12th Vice-President,
40 East 23rd Street, New York City.

J. Katz, 13th Vice-President,
1142 Baker Street, Toledo, Ohio.

Editorial

OUR CLEVELAND CONVENTION. The Twelfth Convention of our International Union, held in Cleveland last month, was the biggest and most representative in our history. No less than 160 delegates attended from many parts of the United States and Canada. Even those cities where the Union had met with reverses in course of last year sent good-sized delegations, which were evidence of life and vigor in spite of defeat. Philadelphia and St. Louis were represented in full strength, and both cities were fortunate in electing representatives on the General Executive Board. The Convention has shown that our Union is not only firmly established, but that it is growing and increasing in numbers. It was the most earnest and most intelligently conducted gathering; it has inspired the delegates with a profound desire for unity and harmony, and it has healed the breach in the ranks by the unanimous choice of new officers—men who were pioneers in our movement. The new officers are: Benjamin Schlesinger of Local No. 1, President, and M. Sigman of Local No. 35, Vice-President.

The new General Executive Board, with President Schlesinger and Secretary Sigman at the head, will now consist of John F. Pierce, Local No. 10, First Vice-President; Sol. Metz, Local No. 1, Second Vice-President. Then follow J. Halpern and S. Lefkovits, Local No. 9; Ab. Baroff, Local No. 25; H. Dubinsky, Local No. 20, and H. Kleinman,

Local No. 23. The country members of the *Board are: M. Amdur, Philadelphia* (re-elected); M. Coldovsky, Toronto, Canada; A. Cohen, Cleveland; S. Kurland, Boston; S. Glassman, St. Louis, and J. Katz, Toledo.

* * *

STRENGTH AND PERMANENCE OF OUR UNION. "One generation passeth, another generation cometh, but the earth stands forever." This ancient saying is an apt illustration of the result of the Convention. At this Convention the officers who had led this organization for many years declined to be candidates for office. But the manner in which the delegation was united in its choice of the new officers is an indication of the strength, solidity and permanence of our organization. For some time past events *within the Union have been shaping* themselves toward a change of administration. It was the desire of the membership for fresh blood and new ideas which often bring new hopes and aspirations in their train and infuse new energy and determination in the struggle onward for a better, freer and happier life.

This desire is part of a movement which is not confined to our industry alone; it is a great movement, worldwide in its significance; it is part of the social forces working for progress everywhere; it finds expression in many and varied forms. In the trade union movement it aims at the complete organization of the workers in the industrial field in order to obtain a larger share of labor's *product. In political struggles* the aim is the abolition of tyrannical rule and despotic government. Among the more advanced leaders of thought the aim is to give this desire a bolder expression. It is the aim, as expressed in the preamble to our constitution, amend*ed at our Toronto* Convention in 1912, "to acquire our rights as producers and citizens and bring about a system of society whereby the workers shall get the *full value of their product*, by organizing industrially into a class-conscious labor union, politically represented on the various legislative bodies by representatives by our own party and class."

It was in accordance with these deep-seated desires of our local unions and the members behind them that the delegates to the Twelfth Convention at Cleveland united upon a choice of new officers. After many days of deliberation they came to the conclusion that the delegates whom they have chosen to elevate to the highest offices are worthy of the honor conferred on them. Judg*ing from* the numerous congratulations the new officers are receiving from all quarters, the entire membership has already placed implicit confidence in the new administration.

* * *

RESOLUTIONS SHOW TACT AND MODERATION. All the issues at the convention converged toward this one idea: how to restore unity and harmony in the ranks. All the high-falutin phrases and pious wishes for the impossible were gracefully voted down by the majority of practical delegates, who had been trained in the "rough and tumble" which the various locals had passed through in the last few years. Upon the question submitted in the President's report whether we should have "protocol *agreements, individual agreements or no* agreements," the convention went on record in clear and unmistakable terms, that until a more practical form of agreement has been devised it was desirable to adhere to the protocol form of

agreement. Thus the Convention has reversed no policies and methods, but simply sought a way of reconciling the contending parties in order to insure future progress. This way it has found in the election of new officers, whose main aim and object will be to *unify the ranks, to restore confidence and to consolidate the organization.* Already the issue of the "Joint Board versus the International" has disappeared into the limbo of the past. The organization may congratulate itself upon having emerged unscathed from the trying ordeal of last winter. Moreover, the Convention has offered ample evidence that the lessons of that trying ordeal had sunk deep into the minds of the local leaders as well as the membership. Henceforth they will take great care so to shape events as to avoid the possibility of similar troubles occurring in the future.

* * *

PAST AND PRESENT OFFICERS. Brothers A. Rosenberg, John A. Dyche, S. Polakoff and their colleagues of the outgoing Executive Board have not been defeated or condemned. In a clearly worded resolution the great majority of the delegates gave expression to their conviction that the outgoing G. E. B. had acted in the best interest of the organization. The past officers declined to be candidates for office because, as true union men, they were anxious not to divide the forces. These men have left an indelible mark on our Union, now ranking as the third largest union in the American Federation of Labor. Their names will be associated with the most stirring and epoch-making periods in its history. And the newly elected officers likewise belong to the pioneers of our movement. They belong to that group of men who were associated with Brothers Rosenberg, Dyche, Polakoff and others in organizing the great cloak strike of 1910 and leading it to glorious victory—a victory which was the turning point in the history of our International Union.

* * *

WIDE FIELD FOR THE NEW OFFICERS. The new officers are thoroughly known to the membership of the International. Schlesinger and Sigman have always been a part of the labor movement. Their opinions, their principles, their ability, the manner in which they work and lead the masses are familiar to all who feel any interest in the movement. There has been no important occurrence in the Cloakmakers' Union within the last decade, and particularly within the last four years, in which these two men have not played a conspicuous part. To our membership, and especially the delegates at the convention, their election to the highest offices was not a mere speculation, or an experiment, or a game of chance. The delegates elected them in the full knowledge of what they are, of what they have done, of what they can do and of what their opinions and principles will necessarily dictate them to do.

This renders the situation favorable for both—the officers and the organization. Both will now continue their work without let or hindrance. It will not be necessary for either side to assume an attitude of watchfulness against the other side. The officers know that they have to exercise their utmost powers, to be upright and true to their own convictions. This in itself will yield precisely those results which the members look for and expect of their work.

And the new officers have a wide field before them. Organization work never stops or ceases, particularly in the gar-

ment trades, which rapidly grow and expand. The great aim of the International is, naturally, to organize all the crafts in the Ladies' Garment Industry in all cities and towns of the United States and Canada. Its object is to follow the march of industrial development, and wherever shops and factories of ladies' garments are opened there forthwith to plant the seed of union and organization among the workers. These new organizing efforts must be in harmonious accord with the existing locals and all that has been hitherto achieved.

Few people in the big centers of our trade are aware of the extent of the Ladies' Garment Industry in this country. There are many cities and towns in the Far West and in the Middle West, where several years ago the words "factory" or "shop" were never heard, and where there was not even a trace of Jewish workers. Now you will find in those places manufacturers of waists and ladies' tailors, employing mostly people who formerly worked in New York, Chicago, Philadelphia and so forth. These colonies are yet small, but they are growing. In their totality they are even now a very important section of the trade. These must be drawn into our organization right now. They must at once be placed under union control, if we desire to avoid trouble in the future.

In the large industrial centers there is, likewise, considerable work to do. There are Philadelphia, Cleveland and St. Louis, which must be controlled in the same way as New York. The struggles in these cities terminated unsuccessfully, but this does not mean that the International has given up hope. Hope springs eternal in every organization. The task of every labor organization is to struggle onward continually for a larger and yet larger share of the fruit of the workers' toil. A labor union never tires in the battle for a better life. When a struggle is lost it rests a while, until its wounds are healed, until its powers are somewhat recuperated, and then the battle is renewed with new strength and fresh vigor.

* * *

THE OUTLOOK. Ever since the new officers have taken over the control of affairs the International office has been humming like a regular beehive. Members and local officers are continually coming and going. Continual intercommunication is going on between the New York Joint Board, the locals and the International office. Everywhere our people are discussing the change in the administration. In all the local unions the new officers are hailed with satisfaction. Even those who opposed the International before the convention are now loyally pledged to the new admintration, and will extend them their heartiest support in the arduous duties and great work before them. Just as the delegation at the Cleveland Convention united in electing the new officers, so all the locals and the entire membership are now uniting in the desire to bury the past and rally round them in all their future undertakings for the good and welfare of the International Ladies' Garment Workers' Union and all its locals.

* * *

NOT ONLY CONGRATULATION, BUT CO-OPERATION. Our people in the cloak trade are looking forward to a busy season setting in this month. In their leisure hours they will be able to reflect on the great work of the Cleveland Convention. They must remember that the Convention has entrusted to the

General Executive Board the fate of not only 100,000 people already organized, but also the fate of tens of thousands of people in many cities who must be organized in order to insure the hard-won conditions in the union cities.

By a resolution of the Convention it has been decided to submit the question of raising the per capita to five cents to a referendum vote of our membership. To carry out the wishes of the Convention in regard to placing organizers in the field the General Executive Board must not only be accorded congratulations, good wishes and fine promises, but must be given the possibility of creating a general strike fund without delay. Actions speak louder than words. A general strike fund will be half the organizing battle won. There can be no two opinions on this proposition. Now that unity prevails, that harmony has been restored—now is the time for the members to consider this proposition in the right union spirit. A higher per capita and a strong strike fund will add numbers and prestige to our Union, improve working conditions and insure our future progress.

The question of organizers and many other important questions, referred to the G. E. B. by the Convention, will occupy the serious attention of the first quarterly meeting of the Board being held this month.

One question of immediate importance is the resolution adopted at the Convention to levy an assessment of one dollar on all our members to serve as a defense fund for those whose court trials in injunction and other proceedings are still pending. We have a number of victims in all of those cities where strikes were conducted last summer. The cases pending in New York are well known to all our members and need not be reiterated. A number of our strike victims are suffering in Philadelphia and St. Louis, and we must come to their assistance. Quite recently three of our members were sentenced to jail terms for contempt of court in Cincinnati, and these cases must be taken to a higher court regardless of expense. The resolution has been referred to the Board for a practical interpretation. The General Officers realize the hardship this assessment will entail on the membership. The Board will therefore take this matter into consideration and devise means for enforcing its payment on the easiest possible terms, so as to reduce its burden to the members to almost nil. We call on our membership throughout the country to extend to our supreme body for the next two years not only our best wishes but our heartiest practical co-operation.

A NEW MONTHLY REPORT BLANK.

Gen. Sec.-Treasurer M. Sigman desires to announce that local secretaries will soon receive a new monthly report blank which they are requested to fill out and return to the General Office, pursuant to Article 12, Section 4, of the constitution. The new report will contain additional spaces for statistical data regarding strikes. Secretaries are requested to take care in properly filling out this report blank and forward same to the General Office together with the duplicate green sheets.

Our Women Workers

CONDUCTED BY CONSTANCE DENMARK.

The convention is over.

Not altogether, though. For a time to come traces will be visible of the important changes in the history of our International, until every change and reform finds its place and aligns itself in harmony and coherence with the daily life and activities of our unions.

To us the paramount question is, what have the girls, the women workers of the International, learned from the big gathering of their brothers and sisters in Cleveland last month; what hopes and aspirations have they brought back to their local organization; what plans for betterment; what promise of assistance and guidance from their stronger and abler friends have they received? A convention, as a rule, is an assembly to which the weaker locals come for aid and assistance; and it must be admitted that, for one rneson or anothr, the biennial generosity of the International convention never fails our women's locals.

There were eighteen women delegates at the convention, most of them from New York, and some from points East and West. The unions they representdle were for the most part the growth of the last two years; they wer new to the workings and routine of the convention and came there to learn and find out. What transpired there and what impressions they have gained for themselves and the men and women that sent them will in the long run tend more than anything else to tighten the bond of loyalty and fraternity between them and the other locals of the International.

A JOINT BOARD OF THE WOMEN'S LOCALS.

One need not be a prophet to state that the near future will bring forward in the city of New York a Joint Board of all the locals engaged in the making of waists, dresses of all kinds and descriptions, and of the underwear trade. The crying need for a Joint Board of this kind, patterned after the Joint Board of the Cloak and Suit Unions, has been evident for some time. It is hardly a secret that during the year and a half of their existence Locals No. 41 and 50, engaged in the House Dress and Children's Dress trades respectively, have not been faring quite as well as the other women's unions, such as locals No. 25 and the White Goods Union, Local No. 62. The underlying causes for this state of affairs are many and various. One reason, however, is certain: the above enumerated stronger unions have not for the time of their existence even as much as attempted to give the weaker ones a helping hand in the upbuilding of their trades. The establishment of a Joint Board will throw the duty of mutual help squarely upon the shoulders of these unions, and the good results could be easily foreseen.

At the Cleveland convention Local No. 41, the House Dress Workers' Union, introduced a resolution calling for the merging of their local with Local 25 for the purpose of strengthening their own organization. The convention instructed the incoming General Executive Board to take immediate action on this matter at their first meeting. The new General Officers have begun an *investigation of this immediately* upon assuming office, and from present indications and interviews with the various interested parties it is safe to predict that instead of merging and amalgamation there will come out of this resolution a Joint Board of Locals No. 25, 62, 10, 50, 58 and 41, comprising all the locals of the International in this city that make dresses and underwear. The first meeting of the General Executive Board takes place the first week of July. Let us hope and work for the best.

MISSES' AND CHILDREN'S DRESSMAKERS' UNION, LOCAL NO. 50.

The convention granted this local an organizer for six months, his work to consist in carrying the local through its rather troubled condition. The Arbitration Board, whose decision on certain matters has been pending for quite a long time, has not yet completed its work, and many members of the union are wondering if it ever will. The matter has dragged out so long that there is doubt in the minds of many as to the effectiveness of the final decision anyway. The old evil of protracted mediation is shown clearly in this instance.

The trade is yet slow. There does not seem a let-up in sight since this industry has lapsed into slackness eight months ago. That accounts in a good measure for the depressed condition of the local. The girls, however, intend to have a big, jolly time at their picnic on Saturday, July 12, at Liberty Park.

There is a strong belief around the headquarters of the union that the final result of all this will be a strike. The employers that have signed up with the union after the brief, meteoric strike of 1913 have never had a taste of what a struggle of weeks with labor means and costs. Therefore, their indifference to their own promises and obligations. A sound lesson in labor unionism would probably convince them that labor's rights once asserted have come to stay and have to be treated with due respect and deference.

WAIST AND DRESSMAKERS' UNION, LOCAL NO. 25.

For the first time in the history of the organization, Local No. 25 came to the convention as the biggest women's union in the land, proud and conscious of its strength and destiny. Nine men and three women—and all took an active interest in the proceedings—served on important committees and put one of their delegates—Abraham Baroff—on the General Executive Board of the International Union.

The trade is not very busy. So the union became active in enforcing the preferential clause in all the Association shops. Numbers of girls who have hitherto refused to join the union, in view of the fact that they were about to forfeit their jobs to union girls, have seen the light. Many more have begun paying up their dues. The financial department has an interesting tale to tell about this matter, and feels very pleasant concerning it.

The election of officers is coming off early in July. There is a reason. The waistmakers are given to the civilized habit of taking vacations in summer. Great numbers of them go to the country in July. So in order to get a big vote the union saw fit to order the elections on time, before the exodus begins.

The local contemplates a series of conferences with the Association toward the end of July concerning the revisions in the Protocol. Take

JENNIE BLOCK,
One of the Delegates of Local No. 25.

it from Brother Sol. Polakoff, there are going to be quite some important demands. The waistmakers apparently do not consider the Protocol a holy constitution, but more like an instrument that could stand improvements every once in a while. And after they have made up their minds, they are going to get theirs, rest assured.

ITALIAN BRANCH OF LOCAL NO. 25.

These columns have never said a word about this very interesting and strong division of the Waistmakers' Union. This is still more surprising in view of the fact that the membership of this branch holds over 90 per cent. women. The branch has a very active organization committee—thirty-five strong—consisting largely of women. Big beetings of the branch are held monthly at Webster Hall, and are full of in-

telligent discussion and interst. Recently a committee of the Women's Political Union visited the organization committee and urged them to take part in the woman's suffrage struggle. The entire group of girls on the committee volunteered. They have already had a meeting with the representatives of the suffragists, devising ways and means for their work of propaganda in the shops.

WHITE GOODS WORKERS' UNION, LOCAL NO. 25.

The six girls—delegates to the Cleveland convention—with their stalwart manager always on hand, came back to town as contented as they went. They had no demands to make for themselves—Local No. 62 fights its battles pretty well alone—so they devoted their time at the convention to the solution of various other problems. Mollie Lifshitz, the indefatigable little secretary of the union, claims to have worked pretty hard on the Resolutions Committee. She was also responsible for a resolution asking for the cutting of strike assessments on the girls' locals into half. Unfortunately this resolution was defeated by a narrow margin. The White Goods delegates put through a very warm women's rights resolution, which was adopted unanimously.

The trade is rather slow. But the meetings of the organization, in spite of the warm weather, are well attended. A mass meeting to discuss the results of the convention will soon be called. A series of shop meetings on a big scale is being contemplated, to last through the summer, for the purpose of acquainting the membership with the condition of the local in general and the demands to be presented to the Cotton Garment Manufacturers' Association in the beginning of the fall, as the two-year agreement of the union will expire by the end of the year.

A GROUP OF DELEGATES, WHICH INCLUDES THE GIRL REPRESENTATIVES OF LOCAL NO. 62, WITH THEIR MANAGER, S. SHORE, IN THE CENTER.

WRAPPER, KIMONO AND HOUSE DRESSMAKERS' UNION, LOCAL NO. 41.

The House Dressmakers asked two things from the convention: either an amalgamation with the Waist and Dressmakers' Union as a House Dress Division, or the sanction of a general strike of the unorganized shops. Both matters were taken up and given over to the International Executive Board for immediate action. The members of the union have been called to meetings to listen to the report of the convention and feel very much gratified, and are full of expectancy and hope.

SADIE DICKSTEIN,
Delegate of Local No. 41.

The question of the legal holidays in the contracting shops has finally come to an issue. The union has flatly rejected the proposal of the Association to have all troubles in the shops of the contractors settled on condition that the union gives up the legal holidays, even in the inside shops. The union has at the same time served notice upon the Association that unless they will enforce the strict union shop without delay, it will regard it as a wilful abrogation of the Protocol.

The trade has not revived yet from its condition of inactivity. It has certainly been an exceptional year in the House Dress and Kimono line. Yet, though with limited means, the work of organization in this local goes on. The cutters from Local No. 10 are on the job to help out loyally whenever the occasion calls for it.

The Ladies Neckwear Industry

BY ALEXANDER M. COPSTEIN.

Although the Ladies' Neckwear Industry is probably as old as the women's dress trade, yet it only came into being when ready made cloaks and suits were for the first time introduced into this country. Ladies' neckwear has as many styles as waists, dresses and cloaks. It consists of collars, fronts, guimps, yokes, boas, chemisettes, rufflings, ruchings, bow ties, rosettes, collar and cuff sets, in fact everything which could be attached or detached to either a coat or a waist as furnishing a complete trimming of the ladies' garment is commonly known as ladies' neckwear. The styles of women's neckwear, like the styles of all women's wear, originated at Paris, Vienna and London. The very large manufacturers of women's neckwear go to Europe regularly and import models.

Designers are employed in this industry the same as in the other trades. Its development has proceeded like the development of cloaks, waists, etc. At first there were only a few wealthy manufacturers who made the highest priced women's neckwear, imported original models from Paris and made up duplicates here; and they also tried to improve on those models and made the duplicates cheaper than the imported ones.

The prices of such neckwear used to run from $5.00 to $50.00 apiece, so that ladies' neckwear then was to the average woman what an automobile is to an organizer's wife now—a luxury. The rich women alone could afford to buy them, but since 1890 great changes have taken place in this industry. With the introduction of modern machinery and the development of the waist industry, ladies' neckwear has ceased to be a luxury, and just like a man's necktie became a necessity. So today you can find on sale ladies' neckwear in stores like B. Altman & Co., where they sell women's novelty neckwear as high as $50 apiece, down to the Woolworth stores, where they sell them for as low as 10 cents apiece. But the average popular prices are from 50 cents to $3.00 apiece.

There are employed in this industry in Greater New York, at a conservative estimate,

about 7,000 women, 80 per cent of whom are English speaking and native born. They are mostly week workers and their earnings are from $4.50 to $9.00 per week. There are some women who have been employed in shops as long as thirty-five years in one place, but such are very few. The seasons in this industry are much longer than in the other crafts of the International. The employers are about the same as those in the waist trade. Some are very liberal-minded, such as Floursheimer. The number of people employed in any one shop runs from about fifteen to 300, and the hours of labor are from fifty to fifty-four per week. The majority of the shops are, as a rule, kept in sanitary condition. Some of the manufacturers are giving work out to be done in tenements or flats. The kind of work that is being done in those places is mostly hand work, such as hand embroidering and finishing, but fortunately the percentage of the work done in tenement houses is very small. There are quite a few sub-contractors, but in reality they are manufacturers making up the cheaper grades of women's neckwear, and they are selling them to the manufacturers of higher grade goods. The trade has got four subdivisions; namely, operators, finishers, pressers and plaiters. There are no men employed in the sewing or pressing departments. The only men employed in this industry are cutters. Even designers are all women.

* * *

What relation has the ladies' neckwear industry to other crafts in the I. L. G. W. U.? The nearest to it is the ladies' waist trade, because collars, jabots, chemisettes, yokes, fronts, etc., all of which are made in waist houses as part of waists, are made in neckwear houses for almost one-sixth the price a waistmaker gets, and, besides, the neckwear maker makes them so much quicker and nicer. Take, for example, a guimp, which is practically a skeleton waist made of either net or lace. A neckwear maker receives as low as 30 cents per dozen for making it. The same is true about other parts of ladies' neckwear. The result of such low wages is that many ladies' neckwear manufacturers are selling these collars, yokes, fronts, etc., to the waist manufacturers to be attached to waists, and thus the neckwear makers compete with the waist makers. Hence it is to the interest of the waist makers to help organize the women neckwear workers.

As I said before, the only men employed in this industry are the cutters, and their earnings are from $8 to $18.00 per week. About a year ago the first attempt had been made to organize the cutters in this trade in New York City, with the result that a local of cutters was organized in June, 1913, known as Local No. 108, I. L. G. W. U. This local has increased its membership to four times the number it had when the charter was granted to them. But it has not improved its conditions one bit, although it has at its inception scared the manufacturers a great deal. They really believed that the women, too, were being organized, so they quickly formed an association of manufacturers.

The future of the Women's Neckwear Cutters' Union depends upon the organization of the women neckwear makers, since they constitute nine-tenths of the industry. The cutters outside of the union, knowing this fact, are not joining the organization, and the organized cutters, not seeing any immediate benefit to be derived from the organization under such conditions, decided early this spring to appeal to the General Executive Board to put an organizer in the field and try to organize the women neckwear makers, and thus help the cutters' organization. The General Executive Board, after due deliberation, granted the request of the Ladies' Neckwear Cutters' Union and an organizer was appointed on February last.

The organizing of American women workers is no easy task; such organizing campaigns must be conducted on entirely different lines from organizing cloakmakers. And so, after a few months' tireless work on the part of the organizer appointed by the General Office, he finaly succeeded in forming the nucleus of an organization of women neckwear workers, who have applied to the International for a charter. The charter will shortly be issued.

The future of the women's neckwear workers' organization is like the future of a new-born child. Its very life and growth depends upon the proper care and nourishment its mother is able to give it. If this new organization will receive the proper care and support it must have, it will grow up to be strong and powerful and a pride to its mother—the International.

On carefully studying the reports of the past President and Secretary of the International, we may find good reasons for the disbanding of so many locals in the past two years. Their premature death was due to the fact that those mostly new locals had no one to care for them and watch over their interests.

Collective Agreements in Iron and Steel Trades in England

By Sidney Webb, L. L. B.
and William Mellor, B. A.

Throughout the Iron and Steel Trades we find the practice of collective bargaining fully and freely adopted, not only as regards wages and hours, but also in relation to questions affecting the general conditions of employment. One notable feature of the wage system in these trades is the adoption of the sliding scale, by means of which wages vary automatically with the average selling price of the product. A "standard" rate of wages is accepted and variations are made from that standard as the "selling price" rises or falls above a certain level. We find, for instance, that in the agreement entered into between the Cleveland Iron Masters' Association and the Blast Furnacemen arrangements are made for ascertaining "the net average invoice price of No. 3 Cleveland pig iron during the preceding three months from the books of seven specified firms," by public accountants, one chosen and paid by the iron masters and one by the blast furnacemen. A similar arrangement exists for other blast furnacemen of England and Scotland, and also for practically all those engaged in the manufacture of iron and steel throughout Great Britain.

The working of the numerous conciliation and arbitration boards in these trades, not only as regards the fixing of wages, but also as affecting the conditions of employment, will best be seen by taking one or two typical examples.

The Welsh Plate and Sheet Manufacturers' Association, which embraces employers controlling 90 per cent. of the total output, has adopted a method of conciliation and arbitration with its members' employees. In 1899 a joint board was started, which has been in existence ever since, and has worked smoothly. It is composed of equal numbers of representatives of the Manufacturers' Association and of the six trade unions engaged in organizing the men in this industry. It concludes annual arrangements for the whole trade, covering fifty different kinds or grades of workmen, and determining hours and piece rates. Its findings govern the whole of the industry, and are binding upon masters and men for twelve months at a time, beginning and ending in July. Every May the Conciliation Board meets, considers objections or complaints, and draws up the new agreement or renews the old one for the ensuing year.

In the case of any dispute arising with any employer, the officials of the several associations are at once called in, and if the Secretary of the Manufacturers' Association and the trade union officials fail to arrive at a satisfactory settlement, it is referred to the Conciliation Board. Here the matter is again discussed, but in the event of a deadlock occurring, it is referred to a sub-committee of the Conciliation Board. This, however, does not complete the process, for there is still the appeal to an independent arbitrator, whose decision is final. It is worth noticing, however, that over a period of four and a half years it has only been found necessary to make application to the arbitrator three times, two of the cases relating to men who had not been covered by the yearly agreement—men, that is to say, who were paid day wages and not piece rates. With regard to these classes of workers the procedure in case of dispute is that the Secretary of the Manufacturers' Association and the Secretary of the trade union affected meet to consider any case of friction. Should they fail to come to an agreement, the matter is referred to a joint committee of six, and finally an independent arbitrator. The business of the joint committee of six is to visit the works where the dispute has occurred and report to the Conciliation Board.

During the twenty-four years of the existence of this board there has been no actual stoppage through the non-fulfillment of the agreement, but there has been trouble, involving an eight days' stoppage in 1903, with regard to its interpretation. It is mutually accepted by employers and employees, though not actually stated in the agreement, that there shall be no stoppage of work until the whole process of conciliation, culminating in a final appeal to the arbitrator, shall have been gone through. Indeed the trade unions have been known to fine their members for breaking the agreement.

We have stated that the Employers' Associa-

tion covers 80 per cent. of the production of this area, while of the 29,000 people employed in the tin-plate trade, not more than 100 are unorganized. With regard to those employers who are not members of the Association, the trade unions who are parties to the agreement compel them, by striking if necessary, to pay "Federation rates" and abide by "Federation conditions." Undoubtedly the success of the method of conciliation and arbitration in the tin-plate trade is due to the fact that both employers and employees are very highly organized, and that both unreservedly accept the principle of collective bargaining.

What has been said of the tin-plate trade in Wales applies, in substance, also to the steel trade in that country as it does to the steel smelters in the west of Scotland, the north of England and the Midlands. Here, too, collective agreements, conciliation and arbitration are universal. Wages are fixed by a duly agreed sliding scale, and the chosen arbitrator's word is final. The Amalgamated Society of Steel and Iron Workers of Great Britain has within its ranks men engaged in dealing with the manufacture of steel and iron and those engaged in the handling of pig iron. It has collective agreements and also conciliation and arbitration boards with the Steel Makers' Association, the Manufactured Iron Makers' Association, the Blast Furnace and Coal and Coke Employers' Association. These agreements are for an indefinite term, with the proviso that either party may give three months' notice to terminate them. So long, however, as the agreements hold, the right to strike or lock-out is given up, and employers and employees abide by the terms collectively settled by their representatives. The board that governs the pig-iron trade applies only to wages, but the other two boards take cognizance not only of wages, but also of conditions of employment. Further, in the case of the steel trade, in case of failure to agree, application *has* to be made *to an arbitrator appointed by the Board of Trade*, while with regard to the manufacture of iron, application *may* be made. In the case of any grievance occurring in any particular works an attempt is made to arrive at a settlement by direct appeal to the manager, first by the man or men affected, then through "the shop president" of the trade union, and finally through the Conciliation Board.

It will be seen, therefore, that the iron and steel trades of Great Britain are, so far as it is humanly possible, run on the principle that a stoppage of work, from whatsoever cause, is bad both for capital and labor. The relations of the two parties seem to be cordial, and so long as the trade unions concerned trouble themselves only about wages, hours and conditions of employment, there seems to be little danger of this harmony being disturbed.

We have on hand a limited number of pure gold buttons, suitable for presents by locals to active members for faithful service. These will be supplied to Local Secretaries on request. Price per button, $1.50. Members must order same through their Local Secretary.

BOOT & SHOE WORKERS UNION
UNION STAMP
Factory

Named shoes are frequently made in Non-Union factories

DO NOT BUY ANY SHOE

no matter what its name, unless its bears a plain and readable impression of this UNION STAMP

All shoes without the UNION STAMP are always Non-Union

Do not accept any excuse for absence of the UNION STAMP

BOOT AND SHOE WORKERS' UNION

246 Summer Street, Boston, Mass.

JOHN F. TOBIN, Pres. *CHAS. L. BAINE, Sec'y-Treas.*

דזשולײ, 1914

דער לײדיעס גארמענט װארקער

72 זײטען מיט בילדער

אינהאלט:

עדיטאָריעלס: אונזער קאָנװענשאָן אין קליװלאַנד; אלטע און נײע אָפיסערס; אויסזיכטען א. ז. װ.

די נײע דזשענעראל אפיסערס — א קורצע שילדערונג פון זײער קאַריערע אין דער ארבײטער בעװעגונג.

נױטװענדיגקײט פון א פרײען הילפס פעראײן — ניקאלאס קלײן (סינסינעטי).

קאלעקטיװע אגרימענטס אין די אײזען און שטאל טרײדס אין ענגלאנד—סידנעי װעבב און װ. מעללאר.

די נײע װארקמענס קאמפענסײשאן לאָא אין ניױאָרק. — פיליפ קראנץ.

דער אינטערנאציאָנאלער סאָציאליסטישער קאנגרעס. — מאקס פײן.

צײכענס דער צײט אין ענגלאנד .. .. א. ה. פ.

עס ציהט איהם צו מוזיק (ערצעהלונג) .. .. .. א. ראזבורי.

אן ארבײטער קאלעדוש אין די װעסט .. .. א. ר.

רעזאלוציאָנען און אמענדמענטס צו דער קאנסטיטושאן אנגענומען בײם קליװלענדער קאָנװענשאָן.

אָפיציעלער אָרגאן פון דער
אינטערנײשאנאל לײדיס גארמענטס װארקערס יוניאָן.

דער ליידיעס גארמענט ווארקער

נומער 7. | דזשולי, 1914. | 5טער יאהרגאנג.

עדיטאריעלס

אונזער קאנווענשאן אין קליוולאנד.

די צוועלפטע קאנווענשאן פון אונזער אינטערנעשאנעל יוניאן, וואס איז אבגעהאלטען געווארען אין קליוולאנד לעצטען מאנאט, איז געווען די גרעסטע פון אלע אונזערע פריהערינע קאנווענשאנס סאי אין דער צאהל פערטרעטער, סאי אין די פראגען וואס זיינען פאר איהר פארגעקומען. ניט ווייניגער פון 160 רעלעגאטען פון פערשיעדענע שטעדט אין יונייטעד סטייטס און קענעדע זיינען געווען פערזאמעלט. זאגאר די לאקאלס פון די שטעדט וואו די יוניאן האט לעצטעס יאהר פערלארען סטרייקס; נעמליך, פילאדעלפיא און סענט לואיס, האבען געשיקט א היבשע צאהל דעלעגאטען און האבען דאמיט געצייגט אז טראץ די נידערלאגע וואס זיי האבען 'ערליטען איז ווייער מיטגליעדערשאפט פערשטארקט געווארען. און זיי זיינען פול מיט לעבען און ענערגיע. פילאדעלפיא און סענט לואיס האבען אויך פערטרעטער אין דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד.

די קאנווענשאן האט בעוויזען ניט נאר אז אונזער יוניאן שטעהט פעסט, נאר אז זי וואקסט און פערגרעסערט זיך. די קאנווענשאן האט געטראגען אן ערנסטען כאראקטער און איז געפיהרט געווארען מיט שכל און טאקט. א טיעפער פערלאנג פאר איינינקייט און הארמאניע האט הערכגעהרונגען אלע רעלעגאטען. די קאנווענשאן האט פערהיילט די וואונדען און פערגלעט אלע צוויסטינקייטען אין די רייהען. זי האט דאס געטהאן דאמיט וואס זי האט ערוועהלט נייע בעאמטע — מעמבערס, וועלכע זיינען געווען פיאנערען אין אונזער בעוועגונג. די נייע בעאמטע זיינען: ב. שלעזינגער פון לאקאל איינס, פרעזידענט, און ס. זיגמאן פון לאקאל 35, דזשענ. סעקרעטער־טרעזשורער.

די מעמבערס פון דער נייער עקזעקוטיוו באארד, מיט פרעזידענט שלעזינגער און סעקרעטער זיגמאן אן דער שפיצע זיינען ווי פאלגט: דזשאהן פ. פיערס פון לאקאל 10, ערשטער וויים פרעזידענט; סאל. מעטץ פון לאקאל איינס, צווייטער וויים פרעזידענט; י. האלפערן און ס. לעפקאוויטץ פון לאקאל 9; אב. באראף פון לאקאל 25; ה. דובינסקי פון לאקאל 20 און ה. קליינמאן פון לאקאל 23. די קאונטרי מעמבערס זיינען: ס. אמדור, פילאדעלפיא; מ. קאלדאווסקי, טאראנטא, קענעדע; א. קאהען, קליוולענד; ס. קורלענר, באסטאן; ס. גלאסמאן, סענט לואיס און י. קאמץ, טאלידא.

* * *

מאכט און שטאנדהאפטיגקייט פון אונזער יוניאן.

„איין דור געהט אוועק, אנדער דור קומט, אבער די וועלט שטעהט אייביג". דיזער פסוק פון קהלת איז א פאסענדער ביישפיעל וועגען דעם רעזולטאט פון קאנווענשאן. די אפיסערס, וועלכע זיינען געשטאנען אן דער שפיצע פון דיזער ארגאניזאציאן פיעלע יאהרען האבען זיך ביי דיזער קאנווענשאן ענטזאגט צו לויפען אלס קאנדידאטען פאר אמט. אבער די ארט און ווייזע ווי די רעלעגאטען האבען זיך פעראייניגט און ערוועהלט די נייע בעאמטע בעווייזט די מאכט און שטאנדהאפטיגקייט פון אונזער ארגאניזאציאן. פאר די לעצטע מאנאטען האבען געוויסע פאסירונגען אין אונזער יוניאן גענומען פיהרען צו אן ענדערונג אין דער ארמיניסטראציע. עס האט זיך אויסגעדריקט א פערלאנג ביי

ווער וויל גאלדענע באטענס?

מיר האבען איצט א בעשרענקטע צאהל ריין גאלדענע באטענס, וועלכע פאסען פאר פרעזידענטען וואס א לאקאל וויל אמאל געבען א מעמבער, וועלכער האט זיך אויסגעצייכענט מיט מיכטיגע, מיין ארבייט. לאקאל סעקרעטעריעס קענען זיי בעקומען אין אינטערנעשיאנאל אפיס. פרייז פער באטאן — $1.50. מעמבערס מוזען זיי ארדערען ביי זייער לאקאל סעקרעטער.

טרענספער קארדס אין בוך פארם

לאקאל סעקרעטערען זייגען געבעטען צו מערקען, אז די טרענספער קארדס ווערען איצט פערקויפט אין בוך פארם, 100 טרענספער בלעטליך אין א בוך, פרייז 1 דאלאר. ווענינער פון 100 קען מען ניט קריגען.

דאס איז די ריכטיגע סייז פון באטאן. דער קאליר איז רויט־ענעמעל מיט גאלדענע בוכשטאבען. דער לייבעל אין מיטען איז אין ווייסען־ענעמעל מיט גאלדענע בוכשטאבען. דער באטאן איז א העכסט־געלונגענע ארטיסטישע שטיקעל ארבייט. אייער סעקרעטער וועט אייך קענען בעקומען דעם באטאן פאר בלויז 25 סענט.

לאקאל סעקרעטערים — אויפמערקזאם!

דער דזשענעראל אפיס ערהאלט אפטי פון לאקאלס אפיציעלע בלענקס וואס זיינען ניט ריכטיג אויסגעפילט. עס פעהלט אפט דער נומער פון לאקאל, די אונטערשריפטען פון פרעזידענט און סעקרעטער, דער לאקאל „סיעל" אדער אנדערע וויכטיגע אייגענהייטען. אין אזא פאל מוז דער דזשענעראל אפיס די בלענקס צוריקשיקען. סעקרעטערע וואלטען איינגעשפארט זיך און אנדערע מיהע און טראבעל, ווען זיי וואלטען געווען מעהר פארזיכטיג און בעסער אויפגעפאסט אויף דיעזער וויכטיגער ארבייט.

מיר ווילען דערמאנען אונזערע לאקאל סעקרעטערס און אנדערע לעזער, וועלכע שיקען אונז פון צייט צו צייט קארעספאנדענציעס און בעריכטען, אז דיעזע מוזען אנקומען אין אפיס ניט שפעטער ווי דעם 15טען פון יעדען מאנאט, זאנסט קענען זיי אין לויפענדען נומער ניט אריינגעהן. אויב איהר האט וואס צו שרייבען אנפאנג מאנאט, שרייבט עס אן און שיקט עס גלייך צו. דאס קען אבער ניט געדרוקט ווערען, ווען איהר שיקט דאס זעלבע אויך אין אנדערע צייטונגען און עס ווערט דארט געדרוקט פריהער.

דיעזער זשורנאל איז געזעצט און געדרוקט אין דער גרעסטער

יוניאן דרוקעריי

פון

שרייבער פרעסס,

437 גרענד סטריט, Tel. 6951-6952 Orchard ניו יארק

דעם צרה'דיגען פלאנעטער אין װעלכען זי האט זיך געפונען לעצטען װינטער. נאך מעהר, די קאנװענשאן האט געליפערט גענוגענדע בעװײזע אז אונזערע לאקאלע פיהרער האבען פון דיעזען צרה'דיגען פלאנעטער געלערענט לעסאנס װאס װעלען קײנמאל ניט ארױס פון זײער זכרון. פון איצט אן און װײטער װעלען זײ פארזיכטיג זײן צו פיהרען די יוניאן אויף אזא װעג, אז עהנ־ליכע פלאנעטערס אין דער צוקונפט זאלען זײן אונמעגליך.

* * *

געװײזלעכע און איצטיגע אפיסערס.

די געװעזענע אפיסערס — די ברידער ראזענבערג, ריײש, פא־לאקאף און זײערע קאלעגען פון דער פאריגער דזשענעראל עקזע־קוטיװ באארד זײנען ניט דורכגעפאלען, און ניט פערדאמט געװארען. א רעזאלוציאן אין קלארע װערטער איז אנגענומען געװארען פון דער גרױסער מאיאריטעט דעלעגאטען, װאס דריקט אױס די איבערצײגונג אז די פאריגע דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד האט געהאנדעלט אין די בעסטע אינטערעסען פון דער ארגאניזאציאן. די געװעזענע אפיסערס האבען אײנפאך ניט גע־װאלט זײן קאנדידאטען פאר אמט, װײל אלס טרײע יוניאן לײט האבען זײ ניט געװאלט שפאלטען די רײהען, זײער ארבײט אין אונזער יוניאן, װעלכע איז איצט די דריטע, גרעסטע יוניאן אין דער אמעריקאן פעדערײשאן אװ לײ־באר, װעט בלײבען אונפערגעסליך. זײערע נע־מען װעלען אימער דערמאנט װערען צוזאמען מיט די אינטערעסאנטעסטע און טעטיגסטע צײטען פון אונזער היסטאריע. אויך די נײ־ער־װעהלטע בעאמטע בעלאנגען צו די פיאנערען פון אונזער בעװעגונג. אויך זײ זײנען פון יענע גרױסע יוניאן טהוער װעלכע האבען צוזאמען מיט די ברידער ראזענבערג, ריײש, פאלאקאף און אנדערע ארגאניזירט דעם גרױסען קלאוק־מײקערס סטרײק פון 1910 און געפיהרט די ארבײטער צום זיעג, װאס פון דאן אן איז אונזער יוניאן געװארען שטארק און מעכטיג.

* * *

א גרױסע פעלד פאר די נײע בעאמטע.

די נײע בעאמטע זײנען גאנץ גרינדליך בעװאוסט צו דער מעמבערשיפ פון דער אינטער־נײשאנעל. שלעזינגער און זיג־מאן זײנען אימער געװען א טהײל פון דער אר־בײטער־בעװעגונג. זײערע מײנונגען, זײערע פרינציפען, זײער פעהיגקײט, זײער ארט און װײזע פון טהאן און פיהרען זײנען בעקאנט יע־דען װאס נעהמט נאר א שטיקעל אינטערעס אין דער בעװעגונג. עס איז ניט געװען קײן אײן װיכטיגע געשעהעניס אין די קלאוקמאכער יו־ניאן אין די לעצטע צעהנדליג יאהר, און איז איבערהױפט אין די לעצטע פיער יאהר, אין װעלכע די צװײ האבען ניט געשפיעלט א בע־דײטענדע ראלע. די מעמבערשיפ, און איבער־הױפט די דעלעגאטען בײ דער קאנװענשאן, האבען ניט געמאכט קײן ספעקולאציעס. זײ האבען ניט געפרובירט שפיעלען מזל. זײ האבען דיעזע מענשען ערװעהלט פאר דאס, װאס זײ זײנען, פאר דאס װאס זײ האבען געטהאן, פאר דאס װאס זײ קענען טהאן, און פאר דאס װאס זײע־רע פרינציפען און מײנונגען װעלען זײ נויטהי־גער־װײזע דיקטירען צו טהאן.

דאס מאכט די לאגע גוט פאר בײדע צדדים: אי פאר די נײע בעאמטע, אי פאר דער ארגאני־זאציאן. בײדע קענען זיך רוהיג פארטזעצען זײער ארבײט. מען דארף אײנער אױפ'ן צװײ־טען ניט קוקען, ניט „װאטשען" אײנער דעם אנדערען. די בעאמטע װײסען, אז זײ ברױכען צו טהאן, װאס זײערע כוחות ערלױבען זײ, צו זײן עהרליך און טרײ צו זיך אלײן, צו זײערע אײגענע איבערצײגונגען; און אז דאס װעט ברענגען די רעזולטאטען, װעלכע די מעמבערשיפ װכט און ערװארטעט פון זײער ארבײט.

און צו טהאן איז דא א גאנץ פולע. די אר־בײט פון אן ארבײטער־ארגאניזאציאן נעהמט זיך קײנמאל ניט אױס, איבערהױפט אין א אידישער טרײד, װעלכע האלט אימער אין װאק־סען און פערשפרײטען זיך. דער גרױסער אר־רעאל פון דער אינטערנעשאנעל איז נאטירליך צו ארגאניזירען אלע פאכען פון לײדיעס גאר־מענט טרײד און אלע שטעדט און שטעדטלאך פון די פעראײניגטע שטאאטען און קענעדע. עס איז איהר אױפגאבע נאכצופאלגען דעם מאר־שרוט פון דעם אינדוסטריעלען װאוקס, און װאו עס בעװײזען זיך נאר שעפער און פעקטאריעס פון א לײדיס גארמענט טרײד, גלײך דארטען אנצופאנגען די אגיטאציאן פאר א יוניאן צװי־שען די ארבײטער. און די נײע ארגאניזאציאנס ארבײט מוז זײן אין אײנקלאנג, אין הארמאניע

די מעמבערס אז די ארגאניזאציאן נויטיגט זיך אין פרישע קרעפטען און נייע אידעען, וועלכע ברייגנען אפטמאהל נייע האפנונגען און פרישען ענטוזיאזם און בעלעבען די ארבייטער מיט פרישע ענערגיע און א פעסטערע ענטשלאסענהייט אין דעם קאמפף פארווערטס, פאר א בעסערען, פרייערען און גליקליכערען לעבען.

דער דאזיגער פערלאנג איז א טייל פון א בעוועגונג, וואס געהט אן ניט נאר אין אונזער אינדוסטריע נאר איבעראל; א גרויסע בעוועגונג וואס האט א טיעפע בעדייטונג אויף דער גאנצער וועלט. דער פערלאנג איז א טייל פון די סאציאלע קרעפטען וועלכע ארבייטען פאר פראגרעס אין יערען לאנד. ער דריקט זיך אויס אין פיעלע און פערשיעדענע פארמען. אין דער טרייד יוניאן בעוועגונג ציעלט ער צו א פאלשטענדיגע ארגאניזירונג פון די ארבייטער אין יעדע אינדוסטריע, אום צו ערקעמפפען א גרעסערען טייל פון דער פרוכט פון זייער ארבייט. אין פאליטישע קעמפפע ציעלט ער אבצושאפען טיראניי און דעספאטישע רעגירונגען. צווישען די פארטגעשריטענע פיהרער אין דער ארבייטער בעוועגונג ווערט דיעזער פערלאנג אויסגעדריקט אין א שארפערען טאן. אין דער פאררעדע צו אונזער קאנסטיטושאן וועלכע איז אמענדירט געווארען ביי אונזער טאראנטא'ער קאנווענשאן, אין 1912, ווערט דיעזער פערלאנג אויסגעדריקט אין פאלגענדע ווערטער:

דער איינציגער וועג ווי צו ערווערבען אונזערע רעכטע אלס פראדוצירער און אלס בירגער און צו גרינדען א געזעלשאפט וואו די ארבייטער זאלען בעקומען די פולע פרוכט פון זייער ארבייט איז צו ארגאניזירען זיך אינדוסטריעל אין א קלאסענבעוואוסטע ארבייטער ארגאניזאציאן, זיין פאליטיש פארטראטען אין די פערשיעדענע געזעצגעבענדע קערפערשאפטען, דורך פארטרעטער פון אונזער אייגענע פארטיי און קלאס.

צוליעב דעם פערלאנג פון אונזערע לאקאלס און אונזערער מעמבערס פאר אן ענדערונג האבען די דעלעגאטען, וואס האבען זיי פערטראטען ביים 12טען קאנווענשאן אין קליוולאנד, איינשטימיג ערוועהלט נייע בעאמטע. האבענדיג אין דער פראגע נאכגעטראכט איינינגע טעג זיינען זיי געקומען צום שלוס אז די מעמבערס וועמען זיי האבען ערוועהלט צו די העכסטע עמטער אין דער יוניאן פערדיענען די עהרע וואס זיי האבען זיי צוגעטיילט. און ווי מיר זאלען אורטיילען פון די צאהלרייכע גראטולאציאנען וואס די נייע בעאמטע ערהאלטען פון אלע זייטען, האט אונזער גאנצע מיטגלידערשאפט שוין געשיינקט דער נייער אדמיניסטראציאן איהר פולסטען צוטרוי.

* * *

רעזאלוציאנען צייגען טאקט און בערעכענטקיים.

אלע אישיום ביי דיעזען קאנווענשאן האבען געהאט בלויז איין געדאנק און איין ציעל; נעמליך, ווי אזוי צוריק צו ברייגנען איינינקייט און הארמאניע אין די רייהען. אלע הויך־קלינגענדע פראזען, יעדע פאדערונג פאר דאס וואס איז אונפראקטיש און אונמעגליך, איז טאקטיש און עדעל פערווארפען געווארען פון דער מאיאריטעט פראקטישע דעלעגאטען, וועלכע זיינען ערצויגען געווארען אין דעם טאג־טעגליכען לעבענס קאמפף וואס אונזערע לאקאלס האבען דורכגעמאכט אין די לעצטע עטליכע יאהר. ווען מען האט פארגעבראכט די פראגע וואס דער פרעזידענט האט געשטעלט אין זיין רעפארט; נעמליך, „זאלען מיר האבען פראטאקאל אגרימענטס, אינדיווידועלע אגרימענטס אדער קיין אגרימענטס?" האט די קאנווענשאן כמעט איינשטימיג בעשלאסען אין קלארע דבורים, דאס כל זמן מען האט נאך ניט אויסגעפונען א בעסערען סארט אגרימענט, אדער א פראקטישערען וועג ווי דורכצוקומען מיט מאנופעקטשורערס, איז עס ווינשענסווערטה אנצוהאלטען די איצטיגע פארמע פון פראטאקאל אגרימענטס.

די קאנווענשאן האט אלזא ניט אנגענומען נייע פאליסים אדער מעטאדען. זי האט איינפאך געזוכט א וועג ווי צוזאמענצוברייגנען די שטרייטענדע עלעמענטען, כדי צו פערזיכערען אונזער פראגרעס אין דער צוקונפט. און דיעזען וועג האט זי אויך געפונען אין דער וואהל פון די נייע בעאמטע, וועמעס הויפט ציעל עס וועט זיין צו האלטען די רייהען געשלאסען, צוריק צו ברייגנען דעם צוטרוי און צו בעפעסטיגען די ארגאניזאציאן. עס איז שוין היינט מעהר ניטא אזעלכע געוועזענע אישיום, ווי „רושאנס באארד אדער אינטערנעשאנעל". די דאזיגע פראגע איז שוין א זאך דער פערגאנגענהייט. אונזער יוניאן מעג זיך גראטולירען אז זי האט זיך ערליך, אהן א שאדען, ארויסגעוויקעלט פון

דער פראגע פון אנשטעלען ארגאנייזערס, וואו נאר מען נויטיגט זיך אין זיי, מוזען די מעמבערס און לאקאלס ניט נאר אבגעבען דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד גראטולאציאנען, גליקוואונשע און אנדערע שעהנע ווערטער, נאר אויך, אהן שום אבהאלט געבען זיי די מעגליכקייט צו שאפען א דזשענעראל סטרייק פאנד. עס איז פיעל וויכטיגער צו טהאן ווי צו רעדען. ווען עס איז פאראן א דזשענעראל סטרייק פאנד זיינען אלע ארגאניזאציאנס קעמפפע האלב געוואונען באלד אין אנהויב, און עס נעהט ניט אין גיוועטץ די ארבייט און ענערגיע פון די ארגאנייזערס און די געלד קרעפטען וואס דיזע ארבייט קאסט אב. עס קען וועגען דעם קיין צוויי מיינונגען ניט זיין. איצט אז עס הערשט איינינקייט אין די רייהען און הארמאניע האט ווידער איינגעטראטען — איצט איז די צייט אז אונזערע מעמבערס זאלען זיך אין דיזער פראגע טיעף אריינטראכטען ווי ריכטיגע, טרייע יוניאן לייט. א העכערע פער קעפיטא און א שטארקער סטרייק פאנד וועט פארגרעסערען אונזער צאהל מעמבערס, וועט ערהויבען דעם פרעסטיזש און שטאנד פון אונזער יוניאן, וועט פערבעסערען די ארבייטס בעדינגונגען און וועט פערזיכערען אונזער צוקינפטיגען פראגרעס.

דיזען מאנאט וועט די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד אויפנעהמען די פראגע פון ארגאנייזערס און פיעלע אנדערע וויכטיגע פראגען וואס די קאנווענשאן האט איהר איבערגעגעבען, איינע פון די וויכטיגסטע רעזאלוציאנען וואס מען דארף זאפארט דורכפיהרען איז דער בעשלוס פון קאנווענשאן צו טעקסען יעדען מעמבער מיט א דאלאר, אום צו שאפען א פערטהיידיגונגס־פאנד פאר די מעמבערס וועלכע האבען אויף זיך פראצעסען אין קאורט, צוליעב אינדזשאנקשאנס און אנדערע קלאגען. מיר האבען פיעלע אפפער אין די שטעדט וואו מיר האבען לעצטענס געפיהרט סטרייקס. וועגען די פראצעסען אויף אונזערע מעמבערס אין ניו יארק — זיגמאן, מעטץ און סטופניקער — איז יעדען בעוואוסט און עס איז ניט נויטיג צו ווידערהאלען די אייגצעלהייטען. א צאהל מעמבערס וואס זיינען געווארען אפפער אין סטרייקס ליידען איצט שטארק אין פילאדעלפיא און סענט לואיס און מיר מוזען זעהען קומען זיי צו הילף. ניט לאנג צוריק זיינען דריי פון אונזערע מעמבערס אין סינסינעטי פעראורטיילט געווארען צו פריזאן פאר קאנטעמפט אוו קאורט און מיר מוזען זייערע קייסעס אפעלירען אין א העכערען געריכט, ווי שווער די עקספענסעס זאלען ניט זיין.

די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד וועט דארפען דיזע רעזאלוציאן דורכפיהרען און זי וועט נאטירליך נעהמען אין בעטראכט די פראקטיש־שווירינקייטען פון דער זאך. די דזשענעראל אפיסערס בעגרייפען אז דיזער טעקס וועט זיין א לאסט אויף פיעלע מעמבערס און זיי וועלען בעטראכטען פלענער ווי צו מאכען אז די אבצאהלונגען פון דעם טעקס זאל די מעמבערס זעהר גרינג אנקומען, כדי זיי זאלען די לאסט וואס ווענינער פיהלען. מיר פאדערען אויף אונזערע מעמבערס איבער'ן גאנצען לאנד אבצוגעבען אונזער העכסטער קערפערשאפט פאר די נעכסטע צוויי יאהר ניט נאר די בעסטע גליקווינשע נאר אויך זייער פראקטיש מיטהעלפען און מיטווירקען אין אלע אונטערנעהמונגען פאר דעם בענעפיט פון דער ארגאניזאציאן.

דער דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער, מ. זיגמאן, מאכט בעקאנט, אז די סעקרעטערען פון אונזער לאקאלס וועלען אין גיכען ערהאלטען א נייעם מאנאטליכען רעפארט בלענק וואס זיי וועלען דארפען אויספיי'ען און אריינשיקען אין דזשענעראל אפיס לויט ארטיקעל 12, סעקשאן 4 פון דער אינטערנעשאנעל קאנסטיטושאן. דער נייער רעפארט בלענק ענטהאלט פיעל מעהר איינצעלהייטען, דערהויפט בנוגע צו סטרייקס, ווי דער אלטער. און די סעקרעטערען ווערען אויפגעפאדערט דיזען רעפארט בלענק ריכטיג אויסצופיללען און אריינשיקען אין דזשענעראל אפיס גלייך נאך יעדען ערשטען מיטינג אין מאנאט צוזאמען מיט די גרינע בלעטער פון'ם פינאנץ־סעקרעטער'ס דיום בוך.

מיט די עקזיסטירענדע לאקאלס, מיט אלעס, וואס איז דורכגעקעמפפט געווארען ביז איצטער.

וועניג מענשען אין די גרויסע צענטערס פון אונזער טרייד ווייסען אויף ווי וויט די לײדיעס גארמענט אינדוסטריע איז איצטער פערשפרייט אין דיעזען לאנד. עס זיינען דא שטעדט און שטעדטלאך אין דער ווייטער וועסט און אין דער מידעל־וועסט, וואו מען האט ביז מיט עטליכע יאהר צוריק זאגאר פונ׳ם ווארט פעקטארי און שאפ ניט געוואוסט. פון קיין אידען אין דארט קיין זכר ניט געווען. יעצט זיינען דארט פאראן אידישע קלאוק־באסעס און וויסט־באסעס, און לײדיס טיילארס שאפס. און עס זיינען דארמען דא אידישע קלאוקמאכער און וויסט־מאכער, פיעלע פון זיי געוועזענע ניו יארקער, שיקאנא׳ער, פילאדעלפיער א. ז. וו. איצטער זייענען נאך דיעזע „קאלאניעס" קליין, אבער זיי וואקסען; און צוזאמען זיינען זיי זאגאר איצטער א גאנץ וויכטיגער טהייל פון דעם טרייד. זיי מוזען גלייך איצטער אריינגעצויגען ווערען אין דער ארגאניזאציאן. זיי מוזען שוין קאנטראלירט ווערען פון דער יוניאן, אויב מיר ווילען אויסמיידען פון זיי טראבעל שפעטער.

אין די גרויסע צענטערס איז אויך פאראן א גאנץ פולע צו טהאן. עס איז דא פילאדעלפיא און סט. לואיס, און קליוולאנד, וועלכע מוזען קאנטראלירט ווערען גראדע ווי ניו יארק. די קעמפפע איז דיעזע שטעדט האבען זיך אויסגעלאזען אהן ערפאלג; אבער דאס הייסט ניט, אז די אינטערנעשאנעל האט זיך פון זיי מיאש געווען. אן ארבייטער ארגאניזאציאן איז זיך קיינמאל ניט מיאש. איהר אויפגאבע איז צו פיהרען א שטענדיגען קאמפף, אימער פאר בעסער, אימער פאר מעהר, אימער פאר נאך. אן ארבייטער ארגאניזאציאן ווערט קיינמאל ניט מיעד קעמפפענדיג. אויב זי פערליערט א שלאכט רוהט זי זיך אפ אביסעל, ווארט ביז איהרע וואונדען ווערען עטוואס פערהיילט, און געהט ווידער ארויס אויפ׳ן שלאכטפעלד.

* * *

אויסזיכט פאר דער צוקונפט.

זינט דער קורצער צייט וואס די נייע בעאמטע האבען איבערגענומען די פערוואלטונג רודערט זיך אין דזשענעראל אפפיס ווי אין א ביהן־שטאק. מעמבערס און לאקאל אפיסערס האלטען אין איין קומען און געהען, אריין און ארויס.

בעראטונגען האלטען אן בסדר צווישען דער אינטערנעשאנעל, דער ניו יארקער דזשאינט באארד און די פערשיעדענע לאקאלס. אומעטום רעדען אונזערע מעמבערס וועגען דער נייער אדמיניסטראציע. אין אלע לאקאלס בעגריסט מען די נייע אפיסערס מיט צופריעדענהייט. זאגאר יענע לאקאלס וועלכע זיינען געווען געגען דער אינטערנעשאנעל פאר דער קאנווענשאן האבען זיך פערפפליכטעט צו שטיצען די נייע אדמיניסטראציע מיט טריי־הייט און איבערגעבענהייט אין אלע שווערע און וויכטיגע אויפגאבען וואס שטעהען איהר פאר. פונקט ווי די דעלעגאטען ביים קליוולאנדער קאנווענשאן האבען איינשטימיג ערוועהלט די נייע בעאמטע, אזוי זיינען אלע לאקאלס און אלע מעמבערס איינשטימיג אין דעם פערלאנג צו פערגעסען די אונאנגענעהמע פערגאנגענהייט און ענטשלאסען מיט פעראייניגטע קרעפטען צו שטיצען זיי אין יעדע צוקונפטיגער אונטערנעהמונג פאר דעם וואהל און בעסטען פון דער אינטערנעשאנעל לײדיס גארמענט װאירקערס יוניאן און אלע איהרע לאקאלס.

* * *

גראטולירען איז גוט, אבער העלפען און מיטווירקען איז נאך בעסער.

אונזערע ארבייטער אין קלאוק טרייד קוקען אויס אויף דעם ביזי סיזאן וואס דארף זיך אנהויבען דיעזען מאנאט, און אין זייערע רוהע שטונדען וועלען זיי זיך קענען פערטראכטען וועגען די וויכטיגע ארבייט פון דעם קליוולענדער קאנווענשאן. זאלען זיי האלטען אין זינען, אז די קאנווענשאן האט אנפערטרויט דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד דאס שיקזאל ניט נאר פון די 100 טויזענד מעמבערס וואס זיינען שוין ארגאניזירט, נאר אויך דאס שיקזאל פון די צעהן־טויזענדער ארבייטער אין פיעלע שטעדט וועלכע מען מוז אונבעדינגט ארגאניזירען, כדי אנצוהאלטען און פערזיכערן די שווער־אויסגעקעמפפטע ארבייטס־בעדינגונגען פון די ארגאניזירטע ארבייטער.

איינע פון די וויכטיגסטע רעזאלוציאנען וואס די קאנווענשאן האט אנגענומען איז דער בעשלוס איבער צוגעבען צו א רעפערענדום פון אלע מעמבערס די פראגע פון העכערען די פער קעפיטא ביז פינף סענט א וואך. כדי דורכצופיהרען די בעשליסע פון קאנווענשאן אין

דזשענעראַל סעקרעטער-טרעזשורער ס. זינמאַן *)

ברודער זינמאַן, וועלכער איז געקומען אין אַמעריקא אין 1903, איז אַ קלאָוק פּרעסער, אָבער ער בעלאַנגט צו יענעם טיפּ ארבייטער אידעאַליסטען, וועלכע ווילען ניט בלייבען אינדוסטריעל פערשקלאַפט און ווילען זייערע ברידער ארבייטער אויך ניט לאָזען פערשקלאַפט בלייבען אין שאַפּ. ווען ברודער זינמאַן איז פערזענליך בעקאַנט געוואָרען מיט די ארבייטס־בעדינגונגען וואָס האָבען געהערשט אין די שעפּער אין יענער צייט, האָט ער זיך גלייך אריינגעוואָרפען אין דער בעוועגונג צו פערבעסערען זייער לאַגע. ער איז געוואָרען זעהר ענטהוזיאַסטיש פאַר דעם יוניאָן געדאַנק און האָט אַנטהייל גענומען אין יעדען פערזוך וואָס מען האָט אין יענע יאָהרען געמאַכט די ארבייטער צו אָרגאַניזירען. ער האָט, נאַטירליך געסטאַרט זיך צו אָרגאַניזירען זיין פאַך — די פּרעסערס. ער האָט פּרובירט אַלע מיטלען פון יענער צייט — אינדעפּענדענט יוניאָניזם, טרייד און לייבאָר אַלייענס, אינדוסטריאַליזם און אַנדערע „איזמען" וועלכע האָבען דאַן בעהערשט די געדאַנקען פון די פערשיעדענע פיהרער אין דער אַרבייטער בעוועגונג.

מיר וועלען ציטירען איינינע ווערטער וואָס ער האָט געברויכט אויף אַ פערזאַמלונג פון ביזנעס איידזשענטס און יוניאָן בעאַמטע מיט עטליכע יאָהרען צוריק, אויף אַ באַנקעט וואָס מען האָט געמאַכט פאַר ברודער פּאָלאַקאָף. ער האָט דאַן פאָלגענדעס געזאָגט:

„מיר האָבען זיך כסדר געקריגט איבער אינדוסטריאַליזם, פּאַך יוניאָניזם און אַנדערע „איזמען", ווייל אונזער גאַנצע טהעטיגקייט איז בעשטאַנען אין דיסקוטירען טהעאָרעטישע פראַגען און פערנעהמען זיך מיט ספּעקולאַציעס. מיר האָבען ניט געהאַט קיין פּראַקטישע ארבייט. אָבער אַזוי גיך ווי עס איז אָרגאַניזירט געוואָרען אַ גרויסע יוניאָן זיינען אויך ענטשטאַנען מעגליכע פּראַקטישע פּראָבלעמען און מיר האָבען אויפגעהערט האַמפּערען זיך איבער שאָטענס און אויסצונוצען די געלעגענהייטען וואָס די ווירקליכקייט האָט אונז געבראַכט".

די ראַזינע געלעגענהייטען האָבען זיך צוערשט ארויסגעוויזען אין דער צייט ווען מען האָט געמאַכט פאַרבערייטונגען פאַר דעם דזשענעראַל סטרייק פון 1910. ברודער זינמאַן האָט דאַן גענומען אַן אַנטהייל אין דער אָרגאַניזאַציאָנס ארבייט צוגלייך מיט ראָזענבערג, דייש, פּאָלאַקאָף, פּיערס, קליינמאַן, לעפקאָוויטש, מעטץ און אַנדערע מעמבערס. עס איז אין פערבינדונג מיט זיינע פליכטען אין יענער צייט, דאָס די שונאים פון דער קלאָוק מאַכער יוניאָן ווילען איצט עקסטרא פערוויקלען איהם אין אַ פערברעכען וואָס בלויז דער געדאַנק דאַפון איז דער לעכערליכסטער וואָס קען געבען.

באַלד נאָך דעם גרויסען זיעג פון 1910, ווען די פיהרער האָבען אָנגעהויבען די אינערליכע אָרגאַניזאַציאָנס ארבייט, איז זינמאַן'ען אויסגעקומען דורכצופיהרען פערשיעדענע פליכטען אין דער יוניאָן, און ער האָט דיזע פליכטען צופריעדענשטעלענד ערפילט. ער איז אַ היבשע צייט געוועזען דער מענעדזשער פון דעם אַמליגען צעהנטע סטריט אָפיס פון דער קלאָוק מאַכער יוניאָן. ער איז אַ לאַנגע צייט געווען דזשענעראַל אָרגאַנייזער אין שטעדט אויסער ניו יאָרק. ער האָט איבעראַל געטהאָן גוטע ארבייט. ער האָט געשטאַרקט די לאָקאַלס וועלכע ער האָט בעזוכט און האָט אריינגעגעבען לעבען און ענטהוזיאַזמוס אין די אונאָרגאַניזירטע רייהען.

ביים טאָראָנטאָ'ער קאָנווענשאָן אין 1912 איז ברודער זינמאַן ערוועהלט געוואָרען צווייטער וויס־פּרעזידענט פון דער אינטערנעשאַנעל. באַלד נאָך דער קאָנווענשאָן איז ער אַפּוינטעט געוואָרען אַלס דזשענעראַל אָרגאַנייזער פאַר באָסטאָן און ער האָט דאָרט פיעלעס אויסגעטהאָן. ער האָט פאַרברייטעט די דאָרטיגע לאָקאַלס — קלאָוק מאַכער, לידיעס טיילאָרס און ווייסט מאַכער פאַר דעם דזשענעראַל סטרייק וואָס האָט שטאַטגעפונען אין באָסטאָן אין

*) זעהט זיין בילד אויף די ענגלישע פּייזשעס.

אינטערנייישאנאל פרעזידענט ב. שלעזינגער *)

פרעזידענט שלעזינגער איז געוועזן איינער פון די פיאָנערען אין דער בעוועגונג צו ארגאניזירען די פרויען קליידער אינדוסטרי אין אמעריקא, און ער האט איממער געדיענט די ארבייטערס אינטערעסען אלס א טהעטיגער בעאמטער. ברודער שלעזינגער איז געוועזן דער דעלעגאט פון אונזער אינטערנעשאנעל־יוניאן צום 22טען יעהרליכען קאָנוועשאן פון דער אמעריקאן פעדעריישאן אָף לייבאר, וואס איז אָבגעהאלטען געוואָרען אין ניו־ארליענס, לואיזיאנא, אין 1902. ער איז ערוועהלט געוואָרען אלס פרעזידענט פון דער אינטערנעשאנעל אין 1903 ביי אונזער פיערטען יעהרליכען קאנווענשאן וואס איז דעמאלט אויך אבגעהאלטען געוואָרען אין קליוולאנד. ביי יענעם קאָנווענשאן האט ער פארטראטען די שיקאגא קלאוק מאכער יוניאן, לאקאל 5; ער איז דאן געוועזן איהר לאקאל ארגאנייזער. אין 1904 איז ער געוואָרען דער ביזנעס מענעדזשער פון דער ניו יארקער קלאוק מאכער יוניאן. אין 1907 איז ער געוועזן דער פיהרער פון דעם דזשענעראל סטרייק פון די ריפער מאכער אין ניו יארק. די ריפער מאכער יוניאן איז דאן געוואָרען דער שטארקסטער לאקאל פון דער אינטערנעשאנעל.

ער האט געארבייט פאר דער קלאוקמאכער יוניאן ביז יוני 1907, ווען ער איז געוואָרען דער מענעדזשער פון „פארווערטס" און דיזע לעצטע שטעלע האט ער בעטראטען מיט עהרע און ערפאלג. פון דאן אן, הגם אפיציעל איז ער פאר א קורצער צייט ניט געוועזן 'וער טהעטיג פאר דער יוניאן, האט ער אבער די גאנצע צייט געהאט דעם צוטרוי פון אונזערע לאקאל בעאמטע, 'וועלכע פלעגען זיך מיט איהם אפט בעראטהען און פאלגען זייגע עצות ביי יעדער געלעגענהייט.

אין דעם גרויסען קלאוק סטרייק אין 1910 איז ברודער שלעזינגער געוועזן איינער פון די יוניאן פערטרעטער אין דער קאנפערענץ קאמיטע וואס האט פערהאנדעלט מיט די מאנופעקטשורערס. ווי בעוואוסט האבען זיך יענע פערהאנדלונגען געענדיגט מיט אונטערשרייבען דעם פראטאקאל וואס עקזיסטירט אין דער קלאוק טרייד פון דאן אן.

לעצטען ווינטער, ווען די ניו יארקער דזשוינט באארד האט ערוועהלט א נייע אדמיניסטראציע, איז ברודער שלעזינגער אויפגעפאדערט געוואָרען צו רעארגאניזירען און איינשטעלען ארדנונג אין די אפיסעס פון דער דזשוינט באארד. ער האט אנגענומען דיזע שווערע אויפגאבע און האט דאפיר אפגעגעבען מיהע און צייט אהן בעלוינונג.

ברודער שלעזינגער איז איממער געוועזן שטארק פאפולער צווישען די ארבייטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטרי; און ווען ברודער ראזענבערג האט זיך ענטזאגט צו לויפען אלס קאנדידאט פאר פרעזידענט, האבען די דעלעגאטען גע'פועל'ט ביי איהם, אז ער זאל אננעהמען די נאמיניישאן און ער איז איינשטימיג ערוועהלט געוואָרען אלס פרעזידענט.

פרעזידענט שלעזינגער איז א מיטגליעד אין דער סאציאליסטישער פארטיי; אבער ער בעטראכט ארגאניזאציאנס אנגעלעגענהייטען פון א ביזנעס־שטאנדפונקט, און מען מעג זיך אויף איהם פערלאזען, אז ער וועט פעראייניגען דעם אידעאל מיט דער ווירקליכקייט; אז ער וועט העלפען אין דער גייסטיגער ענטוויקלונג פון אונזערע מעמבערס און אין דער זעלבער צייט זארגען פאר זייערע מאטעריעלע אינטערעסען.

---

*) זעהט זיין בילד אויף די ענגלישע פיידזשעס.

רען, און איך האָף אַז איהר וועט וועגען מײַנע ווערטער פאָרזיכטיג נאָכדענקען; אַז איהר וועט זיי וועגען אין אורטהייַלען מיט שכל און איבערלעגונג, און וועט האַלטען אין זינען, אַז איהר זײַנט געשיקט געוואָרען צו דיענען און בעשיצען די אינטערעסען פון די יעניגע וואָס האָבען אײַך געשיקט זייער צוטרויען.

די אַמעריקאַנער אַרבייטער בעוועגונג איז אַ פאַרמעהרענדער פּראָטעסט געגען סאָציאַלע אונגערעכטיגקייט. זי שטעהט ווי אַ שטענדיגער, בולט'ער פראַגע צייכען אויף יעדע בעריהמעריי וועגען ציוויליזאַציע און פּראָגרעס. זי שטעלט מיט זיך פאָר אַ שטענדיגע, אָנהאַלטענדע פאָדערונג צו דער געזעלשאַפט פאַר בעסערע און אַלץ בעסערע בעדינגונגען פאַר די מענער און פרויען וואָס אַרבייטען און דיענען איהר. מעגליך, אַז עס איז פאַראַן אַ קורצער וועג ווי צו ערקעמפפען סאָציאַלע גערעכטיגקייט אָבער נאָכדעם ווי איך בין מיין גאַנצען לעבען געקומען אין די נאָהענטסטע בעריהרונג מיט דער בעוועגונג וואָס זוכט צו ערדרייכען אַ געוויסע מאָס פון סאָציאַלע גערעכטיגקייט; נאָכדעם ווי איך האָב מיין גאַנצען לעבען אָבגעגעבען צו שטודירען די היסטאָרישע קעמפפע פון דאָס פאָלק אין אַלע צייטען, און ווען איך האָב אונטער געצויגען דעם סך הכל פון דעם פּראָגרעס וואָס איז געמאַכט געוואָרען, קען איך מיר בשום אופן ניט פאָרשטעלען אַז די אַרבייטער אָרגאַניזאַציאָנען פון היינטיגע צייטען זיינען בלויז צייטווייליגע מיטלען. איך קען מיר ניט פאָרשטעלען אַז עס וועט ווען קומען אַ צייט אין דער היסטאָריע און ענטוויקלונג פון דער מענשהייט ווען די אַרבייטער אָרגאַניזאַציאָנען וועלען ניט נויטיג זיין. איהר מעגט אייער איינבילדונג לאָזען לויפען ווי ווייט איהר ווילט — איהר מעגט אָבער זיין זיכער אַז די געזעלשאַפט וועט זיך ערגעץ אין דער וועלט ניט געהעריג איינשטעלען, סיידען זי וועט זיך איינפונדעווען אויף דעם פעסטען פונדאַמענט און אַדמיניסטראַטיווע אַרבייט פון די אַרבייטער אָרגאַניזאַציאָנען. אויב דער העכסטער אידעאַל פון סאָציאַלע גערעכטיגקייט פאַר די אַרבייטער מאַססען פון אונזער לאַנד, אָדער וועלכע עס איז אַנדער לאַנד, וועט ווען עס איז פערווירקליכט ווערען קען עס געשעהן נאָר דורך די אַרבייטער אָרגאַניזאַציאָנען, וועלכע וועלען אַזוי פיעל מיטפאַרשטאַנען.

מיר לעבען אין אַ צייט ווען דער בעגריף פון סאָציאַלע גערעכטיגקייט פיהלט זיך אַם שטאַרקסטען אין די געדאַנקען פון אונזער פאָלק, און דאָס פאָלק פון אַנדערע לענדער. יעדענפאַלס, וועט יעדער צוגעבען, דאָס אויב מיר זאָלען פערגלייכען די היינטיגע אַרבייטס-בעדינגונגען מיט די בעדינגונגען פון 10, 20, 50, אָדער 100 יאָהר צוריק וועלען מיר זיכער קומען צום שלוס, אַז די מענשען פון יענע צייטען האָבען קיינמאָל געחלומ'ט דאָס מיר וועלען האָבען ערדרייכט דאָס וואָס מיר האָבען היינט ערדרייכט. דער אמת איז, אַז מיט 20 יאָהר צוריק וואָלט עס געווען אַן אונמעגליכע זאַך אָבצוהאַלטען אַזאַ קאָנווענשאַן ווי דיעזער — אַ קאָנווענשאַן וואָס זאָל פאָרטרעטען די מענער און פרויען פון די ליידיס גאַרמענטס טרייד. די מענער און פרויען אַליין האָבען קוים געחלומ'ט, און נאָך ווייניגער געהאָפט, אַז די אַרבייטער פון טרייד וועלען האָבען דעם גייסט, די אויסדויער קראַפט און ענטשלאָסענהייט צו שטעהען פעסט פאַר דער וועלט, און ערקלעהרען אַז די אַרבייטס פרויען און מענער וואָס דיענען דער געזעלשאַפט זיינען בערעכטיגט צו אַ בעסערען לעבען — בעסערע בעדינגונגען, קירצערע שטונדען, העכערע שכירות, מעהר פרייהייט אין געדאַנק און מאַכט אום צו בעשטימען דאָס שיקזאַל פון די אַרבייטער פון אונזער לאַנד.

פרופט געבען אַ קוק, ניט נור אין אייער טרייד נאָר אויך אין אַנדערע טריידס, וואו נאָר דער מעכטיגער איינפלוס פון אָרגאַניזאַציאָן איז איינגעדרונגען צווישען די אַרבייטער, און איהר וועט זעהען אַז זיי האָבען היינט אַ גרעסערע מאָאָס פרייהייט און אונאָבהענגיגקייט; אַז זיי האָבען אַ פעסטערען כאַראַקטער; אַז זיי פיהלען זיך מעהר ווי מענער און פרויען דאַרפען פיהלען; אַז זיי האָבען אַ שטאַרקע ענטשלאָסענהייט צו קעמפפען אַזוי לאַנג, ביז וואַנען זיי וועלען אויספיהרען צו אַרבייטען אונטער אַ בעסערען אַרבייטס-סיסטעם, און געניסען אַ בעסערען לעבען אין שאַפּ און אין דערהיים. עס פערשטעהט זיך, אַז אין דיעזען קאַמפּף, וואָס די מענשהייט פיהרט שטענדיג אָן, מוזען זיין אויך פערלאָרענע מלחמות — מוז מען אַמאָל אויך טהיילווייז בעזיעגט ווערען און ניט ערדרייכען דעם צוועק פון קאַמפּף. אין קיין קאַמפּף, וואָס די מענשהייט האָט ווען עס איז געפיהרט, סיי אויפ'ן פּאָליטישען פעלד, סיי אויף דעם אינדוסטריעלען פעלד, סיי אויף דעם ווירקליכען, בלוטיגען שלאַכט-פעלד, האָט ניט פּאַסירט אַז מען זאָל האָבען אַ פאָלשטענדיגען אַבסאָלוטען זיעג. דאַ און דאָרט האָט מען אַ שלאַכט פערלאָרען; דאַ און דאָרט איז מען געוואָרען צוריקגעטריעבען, אָבער נאָר פאַר אַ געוויסע צייט. די אַרבייטער זיינען קיינמאָל ניט בעזיעגט געוואָרען און וועלען קיינמאָהל ניט בעזיעגט ווערען, ווייל זיי שטעלען מיט זיך פאָר די שטרעבונג פאַר גערעכטיגקייט. פערקעהרט, זיי מוזען מיט דער צייט ארויס די זיעגער.

מאַנכע קעמפפע זיינען כלומר'ש פערלאָרען געגאַנגען, דהיינו, דער סטרייק פון די קופער מיינערס אין קאַלומעט, מישיגען. די וועלט זאָגט אַז די קופער מיינערס זיינען בעזיעגט געוואָרען און אַז די אַרבייטער בעוועגונג האָט דורכדעם געליטען. איז דאָס אמת? איז עס געווען אַ פאָלשטענדיגע ניעדערלאַגע? דער פאַקט איז, אַז די פערבעסערונגען פאַר וועלכע מען האָט געקעמפט זיינען איינגעפיהרט געוואָרען. די מינען מאַגנאַטען האָבען דעם אַכט-שטונדיגען טאָג פאַרט נאָכגעגעבען; זיי האָבען פאַרט געגעבען העכערע שכירות און בעסערע בעדינגונגען

מארטש 1913, און האט זיך געענדיגט מיט א פראטאקאל אגרימענט מיט די מאנופעקטשורערס. דאן איז ער ערוועהלט געווארען אלס סעקרעטער־טרעזשורער און מענעדזשער פון זיין אייגענעם לאקאל, די פרעססערס יוניאן, לאקאל 35, וואס האט און ערך 8 טויזענד מעמבערס. אויך אין דיעזען אמט האט ער געלייסטעט גוטע דיענסטע. ער האט געוואונען דעם צוטרוי פון די מעמבערס און האט אנגעהאלטען צווישען זיי הארמאניע און דיסציפלין, טראץ די טומעלדיגע צייטען פון לעצטען ווינטער. פאר זיין צייט האט זיך די פרעסערס יוניאן נאך מעהר בעפעסטיגט. זי האט נעגרינדעט א קאנ־ פאמפשאן פאנד וואס האט אין פערלויף פון לעצטען יאהר בענעפיטירט א גרויסע צאהל נויטליידענדע מיטגליעדער.

דער נייער סעק.־טרעזשורער, הייבט אלוא און ויינע פליכטען אין דזשענעראל אפיס מיט א גוטען נאמען און א רעקארד פון טרייד־יוניא־ ניסטישע טהעטיגקייט וואס ציהט זיך פיעלע יאהרען.

אויך ערשטער וויס־פרעזידענט דזשאהן פ. פיערס*) איז איינער פון די פיאנערען אין דער בעוועגונג צו ארגאניזירען די ארבייטער אין דער פרויען קליידער אינדוסטרי. ברודער פיערס איז א קאטער ביי טרייד. ער האט זיך אנגע־ שלאסען אן דער יוניאן נאך אין 1898. די נאר־ מענט קאטערס זיינען דאן געווען ארגאניזירט אלס די „גאטהעם אסאסיאיישאן" אונטער די נייטס אף לייבאר. ווען די קאטערס האבען זיך אבגעריסען פון די נייטס אף לייבאר און געווא־ רען אן אינדעפענדענט יוניאן, און נאכדעם ווי זיי האבען זיך אנגעשלאסען אן אונזער אינטער־ נײשאנעל אין 1901, אלס די יונייטעד קלאוק און סוט קאטערס, לאקאל 6, איז ער נאך אלץ פערבליעבען א מעמבער. אין 1902 האבען זיך די קאטערס פון ווייסטס, דרעססעס און וואש־ שייבעל גודס, לאקאל 15 אנגעשלאסען אן אונ־ זער אינטערנײשאנאל און ברודער פיערס איז צוויי יאהר געווען דער סעקרעטער פון דיעזען לאקאל און צוויי יאהר דער פרעזידענט. אין 1906 האבען דיעזע ביידע לאקאלס זיך פעראיי־ ניגט אין דער איצטיגער קאטטערס יוניאן לא־ קאל 10.

אין דעם גרויסען קלאוק סטרייק פון 1910 איז ברודער פיערס געווען איינער פון די סעל־ רעטערען וואס האבען אויפגעפאסט אויף די פי־ נאנצען פון סטרייק פאר די קאטטערס. פון דאן אן איז ער געווען אן אקטיווער מעמבער אין זיין לאקאל און האט אפט אויך גענומען ארבייט פאר דעם דזשענעראל אפיס. ער איז געווען איי־ נער פון דער סעטעלמענט קאמיטע אין די סטרייקס פון די ווייסט מאכער, ראפער און קי־ מאנא ארבייטער און ווהייט גודס ווארקערס אין יאהר 1913, און לעצטען זומער האט ער אויך גענומען פעראנטווארטליכע פליכטען אין דעם פילאדעלפיער סטרייק.

*) בילד אויף ענגלישער זייטע.

פרעזידענט גאמפערס' רעדע ביי אונזער קאנווענשאן

פראגרעס פון דער ארבייטער בעוועגונג — ארבייטער קעמפפע — דער סטרייק אין קא־ לומעט — דער סטרייק אין קאלאראדא — די קליוולענדער סקוהל טיטשערס — דער אנטי־טראסט געזעץ — אונזערע אמאליגע יוניאנס — שאפ סטרייקס און יוניאן דיסציפלין.

פרעזידענט, דעלעגאטען און פריינדע!

עס פרעהט מיך צו האבען די געלעגענהייט צו זיין ביי אייער קאנווענשאן. איך האב פיעלע פון אייך בעגעגענט אין די שטעדט וואו איהר וואוינט, אויף יוניאן פערזאמלונגען, און ביי פריוואטע און עפענטליכע קאנפערענצען. איך האב אייך געזעהען אין די ערנסטע צייטען, און אונטער פערשיעדענע אומשטענדען — אין אייערע גרויסע קעמפפע און בשעת איהר זייט געווען אויף דעם היטעל פון זיג און ערפאלג. עס שאפט מיר פערגעניגען צו זיין מיט אייך ביי אייער קאנווענשאן, וואו איהר נעהמט בע־ שטימען די פאליסים און ארגאניזאציאנס מעטהא־ דען פאר דער צוקונפט — פאליסים וואס וועלען אם בעסטען דיענען די אינטערעסען פון אייערע מעמ־ בערס און אייער ארגאניזאציאן. עס שאפט מיר פער־ געניגען, ווייל איך האב אויך פיעלעס מיטצושטיי־

די ארבייטער דאס רעכט אויסצואיבען זייער מאכט און קאנטראלירען זייער ווילען און זייערע האנדלונגען; זיי זאלען האבען א רעכט צו זאגען ווען זיי ווילען און ווען זיי ווילען נים ארבייטען; צו פארלאזען די ארביים ווען זיי דיינקען אז מען נעהמט צו זייערע רעכטע, סאי זיי האבען גוטע אורזאכען סאי נים. איך מיין נים נאר זייערע מענשליכע רעכטע זאנדערן זייערע געזעצליכע רעכטע.

דער פראיעקט שטרעבט אויך אבצושאפען די אונפיהרונג ארויסצוגעבען אינדזשאנקשאנס אין ציים פון סטרייקס. ער זוכט צו רעגולירען די קלאגען פאר קאנטעמפט אף קאורט, און וויל איינפיהרען „טרייעל ביי דזשורי". מים אנדערע ווערטער: עס איז א פראיעקט וואס זוכט אויף דאס גייע פעסטצושטעלען די ארבייטערס רעכטע — א נייער דאקומענט, ווי געזאגט, וואס שרייבט פאר זיי פאר געוויסע רעכטע און פריוויליגיעס — א זארט „דעקלאריישאן אף אינדעפענדענס"!

איך וויל איצט זאגען עטוואס גאנץ בעזונדערעס וועגען אייער אייגענע ארגאניזאציאן. איך וויל זיך נים ריהמען מים דעם פאקט דאס איך האב פיעלע מאהל געהאלפען די מענער און פרויען פון די נאדעל טריידס. ווען נאר איהר האט מיך אויפגעפאדערט בין איך געקומען צו אייערע קאנפערענצען און מיטינגען און האב זיך געסטארעט צו לייסטען פאר אייך די בעסטע דיענסטע.

עס איז געווען א ציים ווען איהר האט געהאט שריבע קריגע, אונבעדריימענדע ארגאניזאציאנען; ווען איהר פלעגט ארויסגעהן אין קאמפף און בענעמען זיך מוטהיג און העלדיש, ליידען הונגער און מאכען די גרעסטע אויפאפפערונגען. די גאנצע וועלט האט געקענט קוקען און שטוינען אויף די קוראזשיגע אויסדויער קראפט פון אייערע מענער און פרויען. איהר פלעגט דעם קאמפף געווינען און צוריק געהן ארבייטען, אבער אין א ווילע ארום פלעגט איהר פערלאזען אייער יוניאן. דאטים פלעגט אייך אייער זיעג אויסגערונען ווערען, און די פערבעסערונגען וואס איהר האט געוואונען אין שבירות און אנדערע ארבייטס בעדינגונגען פלעגען פון אייך אוועק גענומען ווערען. איהר פלעגט איינשלאפען אויף איניגע יאהר, און דאן ערוואכען און ווידער פיהרען א העלדישען קאמפף, און ווידער זיעגען, און ווידער פערלאזען די יוניאן, און ווידער פערליערען די געוואונענע פארבעסערונגען. אזוי האט זיך די געשיכטע ווידערהאלט יאהרע פאר יאהר, ביז איהר האט ענדליך אנגעהויבען אויפשטעלען אן אינטערנעשאנאל וואס איז געשטאנען פעסט, סאי אין זיעג סאי נאך א נידערלאגע.

איך ווייס אז אין אייערע רייהען, און מעגליך אויך צווישען די דעלעגאטען, געהט ארום א מיינונג, אז אייער פראגרעס איז צו לאנגזאם, און אז איהר דארפט אימער האבען די איבערהאנד און קאנטראלירען די סיטואציאן; אז איהר דארפט האבען די פאלשטענדיגע קאנטראלע איבער דער גאנצער אינדוסטרי און די העכסטע דעה איבער אלץ וואס איז גוטע, זאגאר די אינטערעסטען פון די מאנופאקטשורערס. איך האב דא נים גדעה"צו פערטהיידיגען די רעכטע אדער אינטערעסטען פון די ארבייטסגעבער. זיי קענען זייער שטעדטעל אליין בעשטעהן אהן מיר. איך וויל אייך אבער אויפמערקזאם מאכען וועגען אייער פעראנטווארטליכקיים פאר זיך און פאר די ארבייטער וועמען איהר פערטרעט. עס איז נים מיין צוועק נאכצוזאגען א שבח אויף די אפיסערס און פיהרער פון אייער אינטערנעשאנאל. אבער איך וואלט זיין א פייגלינג און א פעררעטהער צו דער ארבייטער זאך, ווען איך וואלט אויסגעלאזען די געלעגענהייט צו זאגען אייך אז מיין ערפאהרונג אין די נאדעל טריידס, און מיין בעקאנטשאפט מים די מיהע וואס מען האט גענומען דיזע טריידס צו ארגאניזירען, האט מיר קיינמאל נים געצייגט אז די טריידס זאלען האבען געהאט בעאמטע וואס זאלען היטען און בעשיצען די אינטערעסטען פון אייערע מענער און פרויען אזוי פאלשטענדיג, אזוי אונזעלבסטזיכטיג און מים אזא שכל ווי די איצטיגע בעאמטע פון אייער יוניאן.

איך ווייס וואס איך רייד, ווען איך זאג אז ווי שטארק אייער ארגאניזאציאן זאל נים זיין וועט אלץ דא און דארטען א מאנופאקטשורער, אן אויפזעהער אדער א פארמאן, בעגעהן אן עולה בנוגע אן איין ארבייטער, וואס איהר וועט נים קענען פארריכטען, דערפאר וואס איהר ארביים פאר דעם כלל און נים פאר דעם פרט; דערפאר וואס איהר זוכט צו בעשיצען אלגעמיינע אינטערעסטען. עס איז נים אימער פראקטיש אדער קלוג אויפצונעהמען אפילו א גערעכטען קאמפף. עס איז אפטמאל פראקטישער און ראטזאמער צו פערבויגען אן עולה, און נים זוכען איהר באלד צו פערריכטען, אום דערמיט צו דיענען אלעמענס אינטערעסטען.

איינער פון די גרעסטע איבלען וואס איהר האט צו בעקעמפפען איז די איילעניש פון מאנכע ארבייטער צו פעראורזאכען שאפ סטרייקס. שאפ סטרייקס ווערען געוועהנליך אונטערנומען נים מים דעם געדאנק צו בענעפיסירען די ארבייטער פון דער גאנצער אינדוסטרי. עס איז פונקט ווי איין ראטע סאלדאטען וואלטען געמאכט שבת פאר זיך און געפיהרט א ברייטע מלחמה מים דעם שונא, איגנארירענדיג די לייטונג פון דער גאנצער ארמעע. אויב איין שאפ קען סטרייקען פאר זיך אליין, קען דאך יעדער שאפ טהאן דאס זעלבע, אהן זיך צו פערשטענדיגען מים די איבריגע מעמבערס, אדער געפיהרט צו ווערען פון די אויסערוועהלטע בעאמטע. אבער אנשטאט ארגאניזאציאן און ארדנונג וואלט איהר דאן געהאט דעזארגאניזאציאן און אונארדנונג.

אין דער ארבייטער בעוועגונג איז בעסער צו ווארטען ביז אלע פערשטענדיגען זיך וועגען דעם וואס איז דאס בעסטע פאר אלע ארבייטער אין טרייד, כדי די קריגסמיטלען און אמוניציע זאלען נים געהן אין ניוועץ, און די וואס פיהרען דעם קאמפף זאלען נים דארפען ליידען אומזיסט. איך

בכלל. וואָס מען האָט נ י ט געוואוסט איז די „אנערקענונג פון דער יוניאָן", און די פאָדערונג אַז די יוניאָן זאָל האָבען דאָס רעכט צו דינגען זיך קאָלעקטיוו מיט די ארבייטס־געבער. אָבער דער הויפּט־צוועק פון סטרייק — אַ פערבעסערונג אין די אַרבייטערס לאַגע — איז פּאַרט דורכגעפיהרט געוואָרען. ווער וועט מיר וואַגען צו זאָגען אַז מיט דעם געווינס פון אַ קירצערען ארבייטס־טאָג, העכערע שכירות און מעהר פרייהייט האָט די יוניאָן זאַך פערלאָרען אין קאַלומעט, מישיגען ? עס איז זיכער, פונקט ווי עס איז זיכער אַז די זון וועט מאָרגען אויפגעהן, אַז די קופּער מיינערס פון קאַלומעט וועלען ענדליך זיין אָרגאַניזירט.

און וואָס איז וועגען דעם אונגעוועהנליכען קאַמפּף פון די קוילען מיינערס אין קאָלאָראַדאָ — אַ קאַמפּף אין וועלכען די ברוטאַלע און טיראַנישע האַנדלונג פון די מאַסטערס האָט בעדעקט דעם נאָמען פון קאָלאָראַדאָ מיט שאַנדע ? עס וועט נעהמען אַ שטיק צייט ביז דיעזער סטייט וועט צוריק געווינען זיין גוטען נאָמען; ביז וואַנען די בלוט פון די געמאָרדעטע מענער, פרויען און קינדער וועט אַבגעווישט ווערען פון די געדאַנקען פון פאָלק. און דער קאַמפּף געהט אָן ! די ראָקפעללערס סטאַרען זיך אפילו צו בעהאַלטען זייערע קעפּ פון דעם ערוועקטען צאָרן פון פאָלק. נעכטען אַבענד, אין אַ קירכע אין קלייוולענד, האָט אַ זאָגענאַנטער קריסטליכער פּרעדיגער גע־פּרופט, אין נאָמען פון גאָט און דער מענשהייט, ריין צו וואַשען דיעזען בעטרוג, דיעזען שאַנד־פלעק אויף דעם אַמעריקאַנער פאָלק — די ראָקפעללערס. אָבער מען קען דיעזען פּרעדיגער פערגלייכען צו יענער חיה אויף אַ געוויסע בילד וואָס האָרכט זיך איין צו דער שטימע פון זיין באַלעבאָס. דיעזער פּרעדיגער האָרכט זיך איין צו דער שטימע פון ראָקפעללער.

גלויבט אימיצער אַז דער גייסט פון גערעכטיגקייט און שטרעבען פאַר פרייהייט קען פערשווינדען פון די הערצער און געדאַנקען פון די קאָלאָראַדאָ מיינערס ? קען אימיצער פאַר אַ מינוט זיך פאָרשטעלען אַז דאָס אַמעריקאַנער פאָלק וועט ווען עס איז פערגעסען דעם מאָרד פון אונשולדיגע פרויען און קינדער ? ווען מיר טהוען נאָר אַ בליק צוריק אין דער פערגאַנגענהייט און דערמאָנען זיך אָן די צייטען ווען מען פלעגט מענשען פערשפּאַרען אין פּריזאָן, שיקען זיי צו דער תליה, ברענען און בראָטען זיי מיט הייסע אייזענס, צורייסען זיי גליעדערווייז און פייניגען זיי מיט אַלערליי יסורים — ווייסען מיר אָבער אויך אין דערזעלבער צייט אַז פון יענער טיראַניי און ברוטאַליטעט איז ענדליך ארויסגעוואַקסען דער פרייער מענשליכער גייסט פון אונזער לאַנד, דאָס שטרעבען צו פרייהייט און גערעכטיגקייט פאַר די ארבייטער מאַסען איבער דער גאַנצער וועלט.

איהר האָט וואַהרשיינליך געהערט וואָס אין דיעזער שטאָדט האָט פּאַסירט אין די לעצטע עטליכע וואָכען. די פאָרשטעהער פון דער היגער באָארד אָף עדיוקיישאַן האָבען געוואָלט אוועק צונעהמען דאָס רעכט פון די לעהרער זיך צו אָרגאַניזירען, אום צו בעשיצען זייערע אינטערעסען. שטעלט זיך נאָר פאָר וואָס דאָס מיינט: אוועקנעהמען מענשליכע רעכטען פון די לעהרער, וועלכע טהוען די וויכטיגע און גרויסע ארבייט פון בילדען און פאָרמירען דעם כאַראַקטער פון אונזערע קינדער, און דאַך ווערען זיי בעצאָהלט מיזעראַבעלע שכירות, און בעהאַנדעלט מיט פעראַכטונג וואָס אַ פּראָסטער גרעבער אָדער טרעגער וואָלט ניט וועלען ליידען ! קען אימיצער זיך פאָרשטעלען פאַר איין מינוט אַז עס וועט דער קלייוולאַנדער באָארד אָף עדיוקיישאַן געלונגען צו דערשטיקען דעם גייסט פון אָרגאַניזאַציאָן צווישען די לעהרער ? פאַרקעהרט, דער פאַקט איז אַז דיזע אָרגאַניזאַציאָנס בעוועגונג געהט אָן, ניט נאָר אין קלייוולענד, נאָר אויך אין גאַנצען סטייט און אין גאַנצען לאַנד.

דאָס איז דער ענטפער וואָס ארבייטער געבען יעדען טיראַן און יעדע פאָרמע פון טיראַניי. די אַרבייטער זאַך בליהט אויף נאָך יעדער נידערלאַגע פרייער און שטאַרקער ווי פריהער.

מיר פּראָגרעסירען פאָרט. אמת, דער פּראָגרעס איז לאַנגזאַם — שוין אַביסעל צו לאַנגזאַם פאַר מיין אונגעדולדיגען גייסט. איהר מוזט אָבער אנערקענען אַז מיר האָבען געמאַכט גוטע שריט פאָרווערטס. מיר האָבען געוואונען פערבעסערונגען; ניט אַזעלכע וואָס מען האָט אונז געגעבען אונערקעמפּפט, אויף אַ זילבערנעם טעלער, נאָר אַזעלכע וואָס מיר האָבען ערקעמפּפט דורך אונזערע אייגענע קרעפטען, אויסדויער און אויפאָפּפערונג; דורך אַנשטרענגונגען וואָס זיינען בעקאַנט אַלס „די פאָדערונגען פון די אָרגאַניזירטע ארבייטער". און מיר קענען און וועלען ניט אויפהערען דיעזען קאַמפּף צו פיהרען.

איער אָרגאַניזאַציאָן האָט מיך איינגעלאַדען צו קומען האַלטען אַ רעדע אויף דיעזער קאָנווענשאָן. איך האָב גלייך אָנגענומען די איינלאַדונג און האָב געלאָזען אַנדערע וויכטיגע ארבייט וואָס פאָדערט מיין אויפמערקזאַמקייט. אין וואַשינגטאָן, וואו די העדקוואָרטערס פון דער אַמעריקאַן פעדעריישאַן אָף לייבאָר געפינען זיך, קומט פאָר איינע פון די וויכטיגסטע פּראָיעקטען וואָס קאָנגרעס וועט היינט פערהאַנדלען. איך וואָלט געדאַרפט דאָרט זיין. דאָך האָב איך געפיהלט אַז איך דאַרף דאָ זיין און בין כּאַ־קע געקומען.

דער פּראָיעקט געזעץ וואָס איז איצט פאַר קאָנגרעס שטרעבט דורכצופיהרען דריי וויכטיגע זאַכען. ערשטענס, צו בעוואָרענען די ארבייטער בעוועגונג געגען קרימינעלע פּראָצעסען, אַז בעאַמטע און מיט־ער זאָלען ניט קענען פּראָצעסירט ווערען פאַר נאָר טאָלע אַקטען אָדער נאַטירליכע האַנדלונגען; צו בעוואָרענען זיי געגען פּראָצעסען אונטער דעם שערמאַן אַנטי־טראַסט געזעץ פאַר דריי־פאַכיגע שאָדען־ערזאַץ, מיט אַנדערע ווערטער: צו פערהיטען פאַר

װאָלטען געמאַכט אַ לעבען און די בעדינגונגען װאָלטען ניט געװען אזױ שלעכט װי זײ זײנען. לאָמיר אַלזאָ אפילו אױף אײן מינוט ניט פערגעסען דאָס מיר האָבען נור אײן פײנד, און דאָס איז דער פײנד, װעלכער טהײלט אָב די ארבײטער קלאַס פון איהר גליקלעכקײט צו װערען פרײ, װעלכער האַלט צוריק דעם פּראָדוצירער פון די מיטלען צו פּראָדוצירען. לאָמיר דאָס ניט פערגעסען.

איך האָף אַז דיעזע קאָנװענשאַן װעט ברײנגען אײניגקײט. איך האָף אַז איהר האָט גענוג קוראַזש און גענוג מענשליכקײט אין זיך, צו דיסקוטירען יעדע פראַגע אָפען, אָהן בײזקײט און אָהן פאָראורטהײלע. דער אונװיסענדער און דער פרום זײנען אימער א געפאַהר פאַר דער ארבײטער בעװעגונג. און ניט אַבמעגליך װעגען דעם װאָס איך שטים ניט אײן מיט מאַנכע זאַכען, װעלכע מאַנכע פון די בעאַמטע האָבען געטהאַן, שעץ איך אָבער דעם בעאַמטען װעלכער טרעט ארױס געגען מיר, װען איך װײס נור אַז ער איז הונדערט פראָצענט עהרליך, װען איך װײס אַז ער שפּרעכט אױס זײן מײנונג, גלױבענדיג אַלײן אין יעדען װאָרט װאָס ער זאָגט. מיר דאַרפען צו האָבען עהרליכקײט אין דער בעװעגונג. מיר דאַרפען צו האָבען דעם סאָרט עהרליכקײט, װאָס האָט קײן מורא ניט פאַר קײנעם,—אפילו ניט פאַר די צײטונגען 4 מיר ברױכען האָבען דעם סאָרט עהרליכקײט אין אַ מענשען, װאָס זאָל איהם מאַכען רײדען אָפענהערציג. מײנונגס־פערשיעדענהײטען מוזען מיר האָבען, אָבער די אונטערשיעדע דאַרפען ניט צונעהמען אונזער אױפמערקזאַמקײט אױף די הױפּט זאַכען װאָס שטעהען פאַר אונזערע אױגען.

איך האָף דאָס דיעזע קאָנװענשאַן װעלכע װערט אָבגעהאַלטען אין קלױולאַנד, װאו אין 1911 האָבען נאָהענט זעקס טױזענד מענשען געפיהרט אַ ביטערע, גרױזאַמע קריעג פאַר דער אַנערקענונג פון מענשליכע רעכטע, דאַרף אױך אין דעם עראינערען און די עראינערונג דאַרף אױך מאַכען צו ארבײטען אין אײניגקײט.

אין דיעזער שטאָדט װאו עס זײנען דאָ אַ פּאָר בורבאָנען*) אין דער נאָדעל אינדוסטרי, מײנען װי דאָס זײ זײנען שטאַרקער װי די מענשהײט, שטאַרקער װי די געזעצע פון ציװיליזאַציאָן, שטאַרקער װי די ארבײטער בעװעגונג. אין דיעזער שטאָדט װאו די פערזאָנען האָבען געמײנט אַז זײ האָבען אונז מױטגעשלאָגען, זײנען מיר װידער דאָ אַ הונדערט טױזענד שטאַרק, צו װײזען זײ אונזער שטרעבונג. איך װאָלט געװאונשען אַז זײ זאָלען דאָ האָבען זײערע שלוחים צו זעהען װי אינטעליגענט אונזערע מענער און פרױען, אונזערע שװעסטער און ברידער דיסקוטירען די סעריעזע פראַגען, װאָס זײנען שײך דעם לעבען פון הונדערטע טױזענד ארבײטער,—הונדערטע טױזענד, פעראײניגט אין הונ־דערט לאָקאַלע יוניאָנס, פון דעם אַטלאַנטישען ביז'ן פּאַסיפישען ברעג פון לאַנד!

מיר האָבען אַמאָל אױך געהאַט יוניאָנס,—זײ האָבען געהאַט אַפּגים אױף'ן פּאַפּיער. מיר האָבען אױך געהאַט אַגיטאַטאָרס װאָס זײנען אין דער אמת'ן נור געװען אײנרײסערס, מיר האָבען געהאַט אַ בעװעגונג, װאָס האָט זיך בעװעגט הינטערװײלער. מיר האָבען געלערנט װעגען דער סאָציאַלער רעװאָלוציאָן, נאָך דעם װי מיר האָבען אָבגעאַרבײט 70 שטונדען אין װאָך. מיר האָבען דאַן געלערנט װעגען איבעראַנדערען די גאַנצע װעלט אין אַ טאָג, און דערבײ לעבען אונזער נאַז, זאָ צו זאָגען, האָבען מענשען געשקלאַפּט אין די שעפּער. אין דעם װאָרט „סועט־שאָפּ" (שװיץ־שאָפּ) און „שנײדער שאָפּ" האָט מען ניט געקענט זעהען קײן אונטערשיעד. אַ אידישע אינדוסטרי האָט בעדײטעט אַ סועט־שאָפּ אינדוסטרי. דער איד אין אַמעריקאַ—װאָס האָבען די אַמעריקאַנער געדענקט װעגען איהם? און אַ איטאַליענער איז געװען פערשטאַנען צו זײן ענטװעדער אַ שײך פוצער, אָדער אַ באַנאַנע פעדלער. מען האָט אױף אונז געקוקט מיט פעראַכטונג, מען האָט אונז געזאָגט אַז מיר קענען זיך ניט אָרגאַניזירען, אַז מיר קענען זיך ניט פעראײניגען. אָבער װאָס זעהען מיר הײנט? אױב עס װעט װען קומען דער טאָג װען אַן אַמעריקאַנער היסטאָריקער װעט זיך נעהמען צו אַנאַליזירען און שטודירען די בײטרעגע, װעלכע אידען האָבען געמאַכט צו דער ציװיליזאַציאָן און פּראָגרעס פון לאַנד, װעט דיעזער היסטאָריקער געװיס דערמאָנען אונזער שעהנע אָרגאַניזאַציאָן אַלס אײנע פון די גרױסע ערױבערונגען פון אונזער צײט.

הײנט, געגאַסטען און פרײנדע, שפּיעלט אונזער אָרגאַניזאַציאָן אַזאַ ראָלע, דאָס „די ניו יאָרק טײמס", די קאָנסערװאַטיװסטע פון די בורזשואַזנע צײטונגען, האָט לעצטענס אָפען גערעדט צום אַמעריקאַנער פאָלק און צום פּרעזידענט פון די פעראײניגטע שטאַאַטען, אַז מען מוז זעהען צו שליכטען דעם מײנער'ס סטרײק אין קאָלאָראַדאָ אױף די פּרינציפּען פון אַ קאָלעקטיװען אַגרימענט מיט דער יוניאָן, לױט װי דאָס איז געמאַכט געװאָרען אין די שנײדער טרײדס אין ניו יאָרק. פּראָפעסאָר זעליגמאַן, פון קאָלומביא יוניװערסיטי, רײדענדיג װעגען דעם קאָלאָראַדאָ סטרײק, האָט אױך פאָרגעשלאָגען דעם זעלבען פּלאַן פון אַ קאָלעקטיװען אַגרימענט. פּראָפעסאָר זעליגמאַן האָט דערבײ געשריבען אַן אױסדרוק, װעלכען איך—ענטשולדיגט דעם װאָרט „איך"—האָב געשריבען אין 1910. װען די קלאָוק מאַנופעקטשורערס האָבען ניט געװאָלט נאָכגעבען אַ קלאָוזד שאָפּ, האָב איך דאַן ערקלערט אַז מיר קעמפּפען גאַרניט פאַר אַ קלאָוזד שאָפּ, װײל דאָרט װאו עס איז דאָ אַן „אָפּענע יוניאָן", קען דאָך יעדער ארבײטער האָבען די געלעגענהײט אַרײנצוקומען אין טרײד. הײנט האָט פּראָפעסאָר זעליגמאַן, רײדענדיג װעגען די אײנװענדונגען געגען אַ קלאָוזד שאָפּ, געשריבען דעם זעלבען אױסדרוק, װי דער

---

*) בורבאָנען איז געװען דער נאָמען פון די פראַנצױזישע קעניגע בעפאָר דער גרױסער רעװאָלוציאָן.

אפעליִרען צו אייך צו לערנען פון דער פערגאנגענהייט; צו לערנען פון דער היסטאָריע פון דער ארבייטער בעוועגונג; צו לערנען די לעססאנס פון אייער אייגענער אינדוסטרי. ווערט בעססער אז די בעסטע ווערטען איהר אנטערטרויט די געשעפטען פון אייער אינטערנעשאָנעל, זאָלען האָבען א גרעסערע מאכט, ווענינגסטענס אויפצופאסען אויף דער אָרגאניזאציאָן, כדי אייערע געווינסטען, און דער פראָגרעס וואס איהר האָט געמאכט, זאָלען ניט פערלאָרען געהען, און אז אייער אָרגאניזאציאָן זאָל ניט צוריק געטריעבען און אונמעכטיג ווערען אויף צעהנדליגער יאָהרען.

נאך אלעמען איז די יוניאָן די איינציגע קראפט וואס קען צווינגען און אבהאלטען די ארבייטער. אויב מיר ווילען פראָגרעסירען מוזען מיר האָבען דיסציפלין. און ווי אזוי קענען מיר די דיסציפלין שאפען? אינטערנעשאָנעל יוניאָנס האָבען קיין פאָליציי אָדער ארמעען צו צווינגען ארבייטער געוויסע זאכען צו טהאָן אָדער ניט צו טהאָן, און מיר דארפען זיי ניט, דאך מוזען מיר האָבען א געוויסע דיסציפלין.

איך דיינק, אז עס די פליכט פון יעדען דעלעגאט צו דער קאָנווענשאן, יעדען מעמבער אין דער יוניאָן און פון יעדען ארבייטער אין דער אינדוסטרי, צו שטעהן ביי דער יוניאָן, וועלכע זאָל זיין אנגעשלאָסען אָן דער אינטערנעשאָנעל, און די אינטערנעשאָנעל זאָל זיין א טייל פון דער אלגעמיינער ארבייטער בעוועגונג — די אמעריקאן פעדערײשאָן אָוו לייבאר. דאס אליין איז דער אנהויב פון דיסציפלין. און ווען מיר נעהמען אָן א רעזאָלוציאָן, אָדער א געזעץ, הייסט עס, אז מיר לעגען אויף זיך אליין ארויף א דיסציפלין. אזא דיסציפלין איז די שטארקסטע און ווירקזאמסטע פאר אינטעליגענטע מענער און פרויען.

פאסט אויף ניט איבערצוכאפען די מאָס, ווייל ווען איהר כאפט איבער די מאָס פערפעהלט איהר אייער ציעל. נעהמט אן געזעצע וואס וועלען אייערע אלע יוניאָנס מאכען שטארקער און ווירקזאמער. נעהמט ניט אוועק פון די פרינציפען פון „קאָלעקטיוו בארגיינינג". סטארעט זיך צו קריגען מעהר און מעהר אלע יאָהר. האלט אָן דעם גייסט פון סאָלידאריטעט אין די אָרגאניזירטע רייהען. האלט אין אייער איינבילדונג. נעהט פאָרווערטס שריט ביי שריט, ביז עס וועט קומען דער טאג וואס וועט אונז ענדליך בעפרייען פון אונגערעכטיגקייט.

מייער לאנדאָן׳ס רעדע ביי אונזער קאָנווענשאן

„מיין הארץ איז מיר צו־פול, אז איך זאָל קענען צו אייך רעדען אזוי פריי און אזוי פיעל ווי איך וואָלט וועלען. איך בין אייך דאנקבאר פאר דער הארציגער דעמאָנסטראציאָן מיט וועלכע איהר האָט מיר אויפגענומען. איך בין זיכער אז דאס איז ניט געווען נויטהיג, ווייל, וואס עס זאָל ניט געוועזן פארקומען, אָדער וואס עס זאָל ניט פארקומען שפעטער צווישען מיר און די קלאָוקמאכער יוניאָנס, אָדער צווישען מיר און אנדערע יוניאָנס, בין איך זייערער און זיי זיינען מיינע! איך וויל אלזא זאגען ברידער, אז ביי מיר אין הארץ איז ניטא קיין צארען, קיין פעראיבעל און קיין אונפריינדליכקייט צו קיינעם פון די עטליכע מענשען, וועלכע זיינען ניט איינפערשטאנדען מיט מיינע מיינונגען.

עס איז נור דא איין פיינד געגען דעם ארבייטער קלאס; עס איז נור דא איין קראפט, איין געפעהרליכער איינפלוס, וועלכען די ארבייטער דארפען בעקעמפען. אין דער דייטשער מארסיליעזע ווערט דאס אויסגעשפראָכען אלס

„דער פיינד וועמען מיר אם מייסטען האסען,
איז די אונוויסענהייט פון די מאסען".

די זיגע וועלכע מיר האבען געוואונען, זיינען נור די זיגע פון א טהייל פון די ארבייטער, וועלכע האבען ערוואכט, וועלכע האבען געהאט שכל ארפאצואווארפען פון זיך די קייטען פון גלייכגילטיגקייט. דער טהייל פון דעם ארבייטער קלאס וואס האט גענומען דענקען און פאָדערען מענשליכע רעכטע, שטעהט העכער פון דעם עלעמענט, וועלכער איז נאך אלץ געבונדען, און וועלכער כעהרט זיך מיט דעם שטויב פון די פערגאנגענע יאָהרהונדערטע. זיי האלטען זייערע אויגען צוגעמאכט געגען דעם שיין פון אויפקלעהרונג; זיי שטעהען געבלענדט פון פאראורטהיילע און פינסטערניס, מיט וועלכע די אונטערדריקונג פון יאָהרהונדערטע האט זיי ארומגערינגעלט. די גאנצע צייט מוזען מיר אלזא קעמפען מיט אונוויסענהייט, און קיין מענש קען ניט פערדעכטיגט ווערען אלס וויכטיג פאר דער ארבייטער בעוועגונג, קיין מענש קען ניט גערעכענט ווערען אלס א פאקטאָר אין דער ארבייטער בעוועגונג, אויב ער מעגט ווען עס איז ערצאָרענט און ברוגז אויף א יוניאָן.

מיר האבען געהאט צייטען פון כאאָס, און פון צוטומעלטקייט, מיר האבען געהאט צייטען פון ליידען, מיר האבען געהאט פיהרער און פערפיהרער, און מיר וועלען זיי נאך האבען. מיר קענען פון זיי ניט פטור ווערען. אבער מיר וואלטען געווים ניט געהאט קיין פערפיהרער, מיר וואלטען ניט געהאט קיין אפנארער, אויב די ארבייטער וואלטען ניט געליטען; ווען די מייערער פון אנדערע ארבייטער־

אידישע, איינגעלאדען אנצושליסען זיך אין פעראיינען פון מוטערס, וועלכע ווערען געוועהנליך קאנטראלירט פון וואהלטהעטיגע סאסייעטיס. און זיי געפינען אזוי פיעל אינטערעס אין דיעזע צדקה זאכען, אז זיי פארגעסען זיך אין גאנצען אן דעם קאמף וואס זייערע ברויטגעבער פיהרען.

די צדקה אנשטאלטען זיינען היינט געווארען טראסטס און ווערען געפיהרט פונקט אויף אזא אופן ווי די גרויסע טראסט געשעפטען אין לאנד. אפילו אין די קלענערע שטעדט האבען די פארשטעהער פון די צדקה אנשטאלטען די גאנצע דעה. זיי האבען גוטע שטעלעס, לייכטע „דושאבס", און האבען גענוג צייט צו שרייבען בראשורען און ביכער וואס מאכען א רושם אין דער וועלט. די דאזיגע צדקה „טראסטס" ערלויבען ניט, אז עס זאלען זיך ענטוויקלען פעראיינען, וואס זאלען מיט זיי קאנקורירען, און זיי בענוצען זיך מיט די ארבייטערס פרויען פאר זייער צוועק. די טהוער אין צדקה אנשטאלטען וועלען אייך אפען ערקלעהרען, אז זיי טראגען זיך ניט אהום מיט פלענער אבצושאפען ארימקייט. זיי ווילען גארניט, אז ארימקייט זאל אבגעשאפט ווערען. אפילו ווען זיי הויבען אן זייער קאריערע מיט גאנץ הויכע אידעאלען, נעהמען זיי אבער מיט דער צייט בעגרייפען, אז דער ערפאלג פון זייער פראפעסיאן היינגט אב דאפון, אז ארימקייט זאל בלייבען. אונבעוואוסטערהייד שטרעבען זיי אנצוהאלטען ארמוטה — און זייער „דושאבס". צדקה אנשטאלטען מאכען דאס פובליקום דיינקען, אז שנארערישע מעטאדען העלפען די ארימע און פערבעסערען די לאגע. דאמיט שטערען זיי די ארבייטער פרויען צו דענקען פון אנדערע מעטאדען.

מיר מוזען זעהען ארגאניזירען דיעזע פרויען און זיי אויפקלעהרען, אז צדקה, שנארעריי און האט־החכמות מיטלען קענען ניט פערמינדערען ארימקייט צווישען די ארבייטער. מיר מוזען זיי אויפקלעהרען, אז צדקה חברות מיט זייער שנארען פון די רייכע און געבען די ארימע קען ניט ענדערען די לאגע. מיר מוזען זיי לערנען, אז די מוטער ערד איז רייך גענוג, און דאס פאלק איז גענוג אינטעליגענט, צו קענען שאפען רייכטום וואס זאל גענוגען פאר אלעמען, און זאל פערניכטען נויט און זאגאר די מורא פאר ארימקייט. מיר מוזען זיי לערנען, אז מיט צדקה און בלויזען סענטימענט קען מען ניט האפען צו ברייגגען די גאולה. מיר מוזען זיי לערנען דורך ארגאניזאציאן און דורך קעמפען אין בעציהונג מיט די ארבייטער יוניאנס, צו סימפאטיזירען מיט זייערע מענער און זייערע ברידער, צו ערמוטיגען זיי אין זייערע סטרייקס און ארבייטער קעמפפע און ליידען מיט זיי, אויב עס איז נויטיג. מיר מוזען זיי אויפקלעהרען וועגען די וויכטיגקייט פון דעם ארבייטער קאמפף און ווען מיר וועלען זיי אריינגעהמען אין אלע אונזערע פלענער, אין אונזער טעגליכע ארבייט און יעדע טעטיגקייט, וועלען זיי אנהויבען פיהלען, אז זיי זיינען א טייל פון דער גרויסער ארבייטער ארמעע.

איך גלויב, אז טאלידא האט גענומען דעם ערשטען שריט אין דיעזער ריכטונג. איך האב ניט לאנג צוריק געהאלטען א רעדע אין דער קלאוקמאכער יוניאן, לאקאל 67, און בין דערגאנגען, אז די יוניאן האט א גוטען פרויען הילפס־פעראיין. דער פעראיין איז ארגאניזירט געווארען פון מרס. וייטץ און מרס. מ. י. קאהען, דעם ערשטען יאנואר 1913*) מרס. וייטץ איז געווען דער ערשטער פרעזידענט. איצט איז מרס. בעטטי קעסס פרעזידענט, און מרס. קאהען סעקרעטער. ביי די מיטינגס ווערען געגעבען פארלעזונגען און מוזיק, און עס ווערען אבגעהאלטען דיסקוסיאנען איבער טעמעס ווי: „ווי צו ערציעהען קינדער?", „וועלכע פרוי איז בעסער אין פערהייראטען לעבען, א הויז פרוי אדער אן אידעאליסטקע?" דער פעראיין שיקט דעלעגאטען צו יעדען טרייד יוניאן קאנפערענץ און העלפט איצט אין די פלענער צו בויען א לייבאר טעמפעל אין טאלידא. דער פרויען פעראיין פעראנשטאלטעט בעלער און קאנצערטען אום צו העלפען סטרייקערס. א קארד פארטי האט געגעבען 20 דאלאר פאר דעם פעטערסאנער סטרייק. א צווייטע פארטי האט געגעבען 25 דאלאר פאר די פילאדעלפיער קלאוקמאכער. אין דער צייט פון דעם סטרייק אין סט. לואיס האבען די פרויען פערקויפט צייטונגען אין די גאסען און צוגעשיקט 161 דאלאר. זיי האבען אויך געהאט א „טעג־דעי" אין טאלידא און געמאכט פאר'ן פילאדעלפיער סטרייק 600 דאלאר.

---

*) זעה פעברואר, 1913, „לײדיס גארמענט וואירקער".

לאַיער פון די פעראכטעטע ביזניזוואָרקער שניידערס האָט געברויכט מיט אַ פּאָר יאָהר פריהער.

מיר האָבען בייגעטראָגען אונזער חלק צום פּראָגרעס פון אמעריקא. מיר פערנעהמען היינט דעם דריטען פּלאַץ צווישען די אינטערנעשאָנאל יוניאָנס אין דער אמעריקאַן פעדערייש[אָ]ן אָוו לייבאָר. טראָץ דעם וואָס מיר האָבען ערנסטע פּראָבלעמען, און איך האָף אַז איהר וועט די פּראָבלעמען דיסקוטירען מיט דער נויטהיגער ערנסטקייט, ווי זיי פערדיענען. הגם מאַנכע פון די פּראָבלעמען זיינען אזוי פערוויקעלט און פערפּלאָנטערט, אַז מיר דוכט מען וועט זיי דאַרפען מיטנעהמען אין דער סאָציאַלער רעוואָלוציאָן. איהר און מיר צוזאַמען וועלען דאַן נאָך דער רעוואָלוציאָן צוזאַמענשטעלען אַ קאָמיטע, וועלכע זאָל שליכטען אַלע טראָבעלס פון דעם קלאָוק טרייד. איין זאַך איז גאַנץ זיכער, מיר מוזען צוערשט זיין איניג, איך וואָלט וועלען אַז איהר זאָלט פערלאָזען די קאָנווענשאָן מיט מעהר ליעבע אין אייערע הערצער, ווי איהר האָט דאָס געבראַכט קומענדיג אהער. אויפ'ן פּאַפּיער אליין קען דאָך קיין יוניאָן ניט זיין. אַ יוניאָן מוז דאָך זיין עפּעס ממשות'דיג. קען דען זיין אַ יוניאָן פון אונאיינבארע, געמישטע און שטרוידענדע עלעמענטען? קענען מיר דען זיין אַ יוניאָן פון קרעפטען וועלכע זאָלען זיך בעגעגענען צו שפּריכטען איינס דאָס אַנדערע? אָדער זאָלען מיר זיין אַ יוניאָן פון מענער און פרויען, בעגייסטערט פון איין געדאַנק, אויסצוקעמפען דעם קאַמפּף פון דער ארבייטער קלאַס? זאָלען מיר האָבען איינינקייט אָדער אונאיינינקייט?

לאָמיר אַלע צוריקגעהן צו די לאָקאַלס מיט דער איבערצייגונג, דאָס מיר האָבען פערשטאַרקט און פערפּאָלקאָמט די מאַכט פון דער אָרגאַניזאַציאָן, וועיל ווי ערנסטע עס זיינען אונזערע פּראָבלעמען, אזוי מעכטיג זיינען אויך אונזערע פריינד, גרויס זיינען אויך די קרעפטע וועלכע ערוואַרטען אונז.

איך דאַנק אייך ברידער און שוועסטער פאַר דער פריינדליכקייט וואָס איהר האָט מיר געוויזען. אפילו פאַר איין מינוט האָב איך ניט געטראַכט צו פערלאָזען די קלאָוקמאַכער. נור געפונענדיג זיך פאַר אַ ווײַלע אויף אַ שיף וואָס האָט געברענט, מיט אַ קאַפּיטאַן וועלכער איז געווען בלינד, מיט מאַטראָזען וועלכע זיינען געווען שכור, האָב איך גערעכענט אַז עס וועט זיין ראַטהזאַמער אַראָפּצוגעהן אויף אַ ווײַלע און ביי אַן אַנדער געלעגענהייט זיי איבערשטרעקען מיין האַנד. און זאָל מיין האַנד דאַרען אויב איך וועל זיך ווען ענטזאָגען צו געבען צו דער ארבייטער קלאַס דאָס בעסטע וואָס איך בעזיץ.

די נויטווענדיגקייט פון אַ פרויען הילפס־פעראיין

פון ניקאָלאַס קליין (סינסינעטי).

אזוי ווי איך בין געווען אַ לאַיער פאַר פיעלע ארבייטער אָרגאַניזאַציאָנען, האָב איך אָפט בעמערקט אַז עס פעהלט אין זיי דער געזעלשאַפטליכער גייסט, וואָס איז נאָך מיין מיינונג, אַ נויטווענדיגקייט אין דעם קאַמפּף. ספּעציעל פעהלט דיזער גייסט אין די יוניאָנס פון פרויען קליידער ארבייטער. די פּרינטינג טריידס האָבען אין אַ געוויסער מאָאָס פערענטפערט די פראַגע. זיי האָבען אָרגאַניזירט פרויען הילפס־פעראיינען און האָבען אין דעם געהאַט אַן ערפאָלג איבער דאָס גאַנצע לאַנד.

אַז פרויען הילפס־פעראיינען זיינען אַ נויטווענדיגקייט איז גאַנץ קלאָר, אפילו ביים ערשטען בליק. אין צייט פון סטרייק, אויב דער סטרייקער ווערט ניט ערמוטהיגט ביי זיך אין דערהיים, איז, אין זיין פאַל, אַ האַלבער קאַמפּף פערלאָרען. אויב ער קומט אהיים נאָך דעם טעגליכען קאַמפּף און געפינט, אַז זיין פרוי איז געגען איהם, און סימפּאַטיזירט ניט מיט זיינע אידעען; אַז זי הייסט איהם געהען ארבייטען, ניט אַכטענדיג דעם סטרייק, דאַן וועט אַזאַ סטרייקער זיין אַ שוואַכער סאָלדאַט אין דעם קאַמפּף פאַר בעסערע בעדינגונגען אין זיין טרייד.

דעם ארבייטער'ס פרוי האָט ניט קיין געלעגענהייט צו וויסען, פיהלען אָדער פערשטעהן די בעדייטונג פון דעם קאַמפּף אין שאָפּ און די גוטע ארבייט פון דער יוניאָן. און איהר קענט צו איהר נאָר ניט האָבען דערפאַר. ווארים האָט זי דען אַ דירעקטע פערבינדונג מיט דעם קאַמפּף אָדער דער יוניאָן? ווערט זי דען ווען עס איז איינגעלאַדען צו קומען בעקאַנט ווערען מיט טרייד יוניאָניסטישע אידעען? אין די גרויסע שטעדט ווערען די ארבייטער־פרויען, דערהויפּט

נאנצער אינדוסטרי; אי די מאנופעקטשורערס
אי די ארבייטער מוזען די בעשליסע נאכקומען,
א גאנץ יאהר, ביז דער אגרימענט גערט אויס.
יערען מאנאט מאי קומט די קאנסיליאיישאן
באארד צוזאמען, פערהאנדעלט פראטעסטען און
קלאגען, און מאכט א נייעם אגרימענט, אדער
בענייט דעם אלטען אגרימענט אויף נאך א
יאהר.

ווען עס טרעפט א דיספיוט מיט א מאנו־
פעקטשורער ווענדעט מען זיך גלייך צו די בע־
אמטע פון די בעטרעפענדע ארגאניזאציאנען.
אויב דער סעקרעטער פון די מאנופעקטשורערס
אסאסיאיישאן און די בעאמטע פון די יוניאנס
קענען זיך ניט איינינגען ווערט דער דיספיוט אי־
בערגעגעבען צו דער קאנסיליאיישאן באארד. די
קאנסיליאיישאן באארד דיסקוטירט די זאך אויף
דאס נייע; און ווען עס קומט צו א „דעדלאק",
אין יעדער צד איז איינגעשפארט, גיט מען די
פראגע איבער צו א סאב־קאמיטע פון דער קאנ־
סיליאיישאן באארד. דאמיט איז די זאך נאך
ניט געענדיגט. אויב די סאב־קאמיטע איינגט
זיך ניט רופט מען אריין אן אומפארטייאישען
ארביטרייטאר און זיין ענטשיידונג איז ענד־
גילטיג. עס איז יעדענפאלס ווערטה צו בעמער־
קען אז אין א משך פון 4½ יאהר איז אויס־
געקומען צו ווענדען זיך צום ארביטרייטאר בלויז
דריי מאל, און צוויי פון די קייסעס האבען גע־
האט א שייכות צו ארבייטער וועגען וועלכע דער
אגרימענט זאגט גאר ניט, ווייל דער אגרימענט
בעציהעט זיך נאר צו שטיק פרייזען, און יענע
זיינען געווען טאג ארבייטער. וואס אנבעטרעפט
די פערשיעדענע סארטען ארבייטער איז מען זיך
נוהג, ווען עס פאסירט א דיספיוט, דאס דער
סעקרעטער פון דער מאנופעקטשורערס אסאסי־
איישאן און דער סעקרעטער פון דער בעטרעפענ־
דער יוניאן קומען צוזאמען און רעדען זיך
דורך וועגען דער קיים. ווען זיי קענען זיך ניט
איינינגען קלייבט מען אויס א וועקסער דזשאינט
קאמיטע, וועלכע מאכט אן אונטערזוכונג אין
דער פעקטארי און ברייננט א רעפארט צו דער
קאנסיליאיישאן באארד. אין דער וועלבער צייט
קלייבט מען אויך אויס אן אומפארטייאישען אר־
ביטרייטאר.

אין די 24 יאהר, זינט די באארד עקזיסטירט,
האט ניט פאסירט א סטאפעדזש צוליעב א פער־
לעצונג פון דעם אגרימענט. עס איז אבער געווען
טראבעל וועגען דער פערטייטשונג פונ'ם אגרי־
מענט, וואס האט פעראורזאכט א סטאפעדזש
אין 1903. עס איז אן אנגענומענע זאך צווישען
די מאנופעקטשורערס און די ארבייטער, הנם
דער אגרימענט זאגט עס ניט אויסדריקליך, אז
עס זאל ניט זיין קיין „סטאפעדזש" ביז מען
נעהט דורך דעם גאנצען גאנג פון קאנסיליאיי־
שאן און די פראגע דערגרייכט דעם ארביטריי־
טאר. עס האט ווירקליך פאסירט אז טרייד יו־
ניאנס האבען בעשטראפט זייערע מעמבערס
פאר פערלעצען דעם אגרימענט.

מיר האבען שוין אויבען געזאגט אז די מא־
נופעקטשורערס אסאסיאיישאן פערטרעט 80
פראצענט פון טרייד אין דיעזען געגענד, און פון
די 29 טויזענד ארבייטער אין דער טרייד פון גע־
צינטע בלעך זיינען נים מעהר ווי א הונדערט
אויסערהאלב דער יוניאן. וואס אנבעטרעפט יע־
נע מאנופעקטשורערס וועלכע בעלאנגען ניט צו
דער אסאסיאיישאן, צווינגט זיי די יוניאן, וואס
שטעהט אונטער דעם אגרימענט, צו צאהלען די
אסאסיאיישאן פרייזען און אבהיטען די אר־
בייטס בעדינגונגען וואס דער אגרימענט שרייבט
פאר. עס איז קיין צווייפעל ניט, אז דער ערפאלג
פון קאנסיליאיישאן און ארביטריישאן אין דער
טרייד פון געצינטע בלעטען קומט דערפון וואס
ביידע צדדים זיינען שטארק ארגאניזירט, און
ביידע נעהמען פאלשטענדיג אן דעם פרינציפ
פון דינגען זיך קאלעקטיוו.

אונגעפעהר דאס זעלבע קען מען זאגען וועגען
דער שטאהל טרייד אין יענעם געגענד, און
אויך וועגען די שטאהל שמעלצער אין וועסט
סקאטלאנד, נארד ענגלאנד און די „מידלענדס"
(די לעצטע איז א געוויסע פראווינץ אין ענג־
לאנד). אין דיעזע געגענדען בענוצט מען זיך אר־
מערום מיט די מעטאדען פון קאנסיליאיישאן
און ארביטריישאן. מען בעשטימט די שכירות
לויט א „סלאידינג סקייל", און די ענטשיידונג
פון דעם ערוועהלטען ארביטרייטאר איז ענדגיל־
טיג. די אמאלגעמייטעד סאסייעטי פון שטאל
און אייזען ארבייטער פון גרויס בריטאניען האט
אין איהרע רייהען ארבייטער וואס זיינען בע־
שעפטיגט אין דער מאנופעקטור פון שטאל און
אייזען און „פיג אייראן" (שטיקער גוס־אייזען).
זי האט קאלעקטיווע אגרימענטס מיט דער שטאל
מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן, אייזען מאנו־
פעקטשורערס אסאסיאיישאן און די אייזען

הויז דעם האלטען ווי אָב דענסעס און פּיקניקס און זאמלען געלד פאר קראנקע טרייד יוניאָניסטען און פאר לאָקאלע סטרייקס אין טאָלירא. מען האט מיר דערצעהלט א פאל, וואו אן ארבייטער איז געוואָרען א יוניאָן־מאן דורך דעם איינפלוס פון זיין פרוי, וועלכע איז א מעמבער אין דעם פרויען פעראיין. מען קען געבען פיעלע אנדערע פאקטען.

עס איז גענוג צו זאָגען, אז עס איז פאראן א סך ארבייט אויפצוטהאָן אין דער וועלט אין קליינינקייטען. יעדע פרוי, פונקט ווי יעדער מאַן, האט א געוויסע מאָס איבערפליסיגע ענערגיע, וואָס קאן ברענגען נוצען פאר דער טרייד יוניאָן פיעל מעהר ווי ארבייטענדיג פאר די צדקה־פעראיינען.

א פרויען הילפס־פעראיין אין יעדען לאָקאל פון דער אינטערנעשאָנאל קען שטארק בענעפיטירען אי די פרויען, אי די מענער, אי דער אָרגאניזאציאָן בכלל.

קאלעקטיווע אגרימענטס אין די אייזען און שטאָהל טריידס אין ענגלאנד

פון סידנעי וועבב און וו. מעללאָר.

איבעראל, אין די אייזען און שטאָל טריידס, געפינען מיר, אז מען האט פאָלשטענדיג אָנגענומען די פּראקטיקע פון דינגען זיך קאָלעקטיוו, ניט נאר אין בעצוג צו שכירות און שטונדען, נאָר אויך אין בעצוג צו ארבייטס בעדינגונגען בכלל. עס איז בעזונדערס ווערטה צו דערמאהנען אז אין דיזע טריידס האט מען אָנגענומען דעם „סלאַידינג סקייל" פון וויידזשעס. דאָס איז א סקייל לויט וועלכען די וויידזשעס שטייגען און פאלען אהן שום טענות, ווערליג די פרייזען פאר וועלכע די פארטיגע וואארע ווערט פערקויפט. עס איז פאראן אָן אנגענומענער סטענדארד פּרייז, און אויב די פארטיגע וואארע ווערט פערקויפט פאר העכערע פרייזען ווערען די שכירות פערגרעסערט. אויב דער פרייז פון דער וואארע פאלט ווערען אויך די ארבייטס פרייזען פערקלענערט. אזוי צ. ב. ש. געפינען מיר אין דעם אגרימענט צווישען די „קליוולאנד איירען מאסטערס" און אייזענשמעלצער א פונקט וואס שרייבט פאר ווי צו בעשטימען די ארבייטס־פרייזען לויט דעם דורכשניטליכען פראכט פרייז וואס איז געשטעלט געוואָרען פאר „נומער 3, קליוולאנד פיג איירען" (א וארט גוס־אייזען) אין די לעצטע דריי מאָנאטען. עס ווערט געמאכט אן אונטערזוכונג אין די ביכער פון געוויסע זיעבען פירמעס דורך פובליק אקאונטענטס; איין אקאונטענט ווערט ערוועהלט און בעצאהלט פון די מייסטער און דער אנדערער פון די ארבייטער. עהנליכע איינפיהרונגען צווישען די אייזענארבייטער און זייערע בעלי־בתים עקזיסטירען אין פערשיעדענע אנדערע טיילען פון ענגלאנד און סקאטלאנד.

ווי אזוי די פיעלע קאנסיליאיישאן און ארביטריישאן באארדס ארבייטען אין דיזע טריידס, אין בעצוג צו ארבייטס קאנדיציאָנען, וועלען מיר אם בעסטען קענען זעהן פון איינעם אָדער צוויי ביישפּיעלע.

די פליים און שיעט (אייזענבלעך) מאנופעקטשורערס אסאָסיאיישאן פון וויילס, צו וועלכער עס בעלאנגען געוויסע מאנופעקטשורערס, וואס קאנטראלירען 80 פראצענט פון דער גאנצער מאנופעקטור, האט אנגענומען די מעטאָדע פון קאָנסיליאיישאן און ארביטריישאן, און 1899 איז געגרינדעט געוואָרען א „דזשאָינט באארד". (אין קלאוק טרייד, אונטער דעם פּראטאקאל, הייסט עס די „גריוועגס באארד" — רעד.) דיזע באארד האט עקזיסטירט די גאנצע צייט און האט געארבייט אהן שוועריגקייטען. זי איז צוזאמענגעשטעלט פון א גלייכע צאהל פערטרעטער פון דער מאנופעקטשורערס אסאָסיאיישאן און די זעקס יוניאָנס וואס עקזיסטירען אין דער אינדוסטרי. זי שליסט יעהרליכע אגרימענטס פאר דער גאנצער טרייד, וואס נעהמען ארום 50 פערשיעדענע סארטען און שטופען ארבייטער, און בעשטימט זייערע שטונדען און זייערע שטיק פרייזען. איהרע בעשליסע גילטען פאר דער

װעלכען דער ארבייטער קלאַס דאַרף שטענדיג ענערגיש קעמפּפען.

אום צו פערשטעהען, וואָס אזוינס האָבען די ארבייטער פֿון ניו יאָרק סטייט געוואונען דורך דעם נייעם וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן געזעץ, אין פריהער נויטיג צו וויסען, אז לויט דעם אַלטען געזעץ האָט דער *פּעראונגליקטער ארבייטער* געהאַט צו *בעווייזען אין געריכט*, אז דער עקסידענט איז ניט געקומען דורך זיין אייגענע שולד, אויך ניט דורך די שולד פון אן אנדער ארבייטער. פון אַלע זייטען איז דער באָס בעשיצט און בעשירעמט געוואָרען דורך די אַלטע געזעצע, וועלכע מיר האָבען דאָ גע'ירש'ענט פון ענגלאַנד און האַלטען זיי נאָך אָן אין די מייסטע סטייטס פון אונזער רעפּובליק. (אין ענגלאַנד האָט מען זיי שוין אָבגעשאַפט און איינגעפיהרט אַ מאָדערנע סיסטעם פון קאָמפּאַלסאָרי אָדער געצוואונגענע שאַדענערזאַץ מיט יאָהרען צוריק).

ווען א באָס פלעגט זיך אַנטזאָגען צו בעלוינען דעם פּעראונגליקטען ארבייטער, וואָס ער האָט נאַטירליך מיסטענס געטאָן, פלעגט דער אָפּפער מוזען זיך ווענדען מיט אַ קלאַגע אין געריכט. דאָס האָט ניט נור גענומען פיעל צייט (אַזעלכע פּראָצעסען פלעגען זיך אָפט שלעפּען אין די קאָורטס יאָהרענלאַנג), זאָנדערען האָט אויך געקאָסט פיעל געלד, ווייל מען האָט געמוזט קריגען לאָיערס, אַזעלכע „עקסידענט־לאָיערס" וואָס זיינען געניט געווען אין אַלע פאָרמאַליטעטען און דריי־לעך פון די ראַוינע געזעצע און וועלכע פלעגען דאַרום פערלאַנגען אַ גרויסען טהייל־אָפט דעם גרעסטען טהייל פון דער סומע שאַדענערזאַץ אין פאַלל עס וועט זיי געלינגען צו געווינען די קייס. פון די נויט, האַרצקלעמענים און פערשיעדענע צרות, וואָס די אָפּפער פון אַן אונגליקספאַל האָבען געהאַט אויסצוהאַלטען ביז זיי און זייערע פאַמיליען האָבען דערלעבט דעם סוף פון אַזאַ פּראָצעס, איז שוין אָבגערעדט. נור אַזעלכער, וואָס האָט אַליין געהאַט אַזאַ אונגליק מיט אַ פּראָצעס צו קריגען עפּעס שאַדענערזאַץ מיט דער הילפע פון אַן „עקסידענט לאָיער", קען וויסען דעם ביטערען טעם דערפון.

היינט אָבער, לויט דעם נייען וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן געזעץ, האָט שוין *דער עמפּלאָיער*, דער ארבייטסגעבער, צו *בעווייזען*, אז ניט ער איז פעראַנטוואָרטליך פאַר אַן אונגליקספאַל, פאַר אַן עקסידענט, נור דער פּעראונגליקטער ארבייטער אַליין אָדער איבערהויפּט אַן אַנדערער. אַזוי ווי דאָס איז בכלל שווער צו בעווייזען, הייסט עס פּאַקטיש, אז דער עמפּלאָיער האָט צו צאָהלען שאַדענערזאַץ פאַר עקסידענטס ביי דער ארבייט, ווי דאָס איז *געזעצליך בעשטימט*, לויט אַ געוויסער אָבשאַצונג און אויסרעכנונג. דער ארבייטער האָט נור צו צייגען, אז ער איז פערוואונדעט, פערקריפּעלט, און אז ער האָט איבערהויפּט געליטען דורך אַן אונגליקספאַל אין אַ פאַבריק — און דאָס איז דאָך לייכט צו צייגען דורך אַ מעדיצינישע אונטערזוכונג, דאָס וואַרפט זיך דאָך פּשוט אין די אויגען — אום ער זאָל שוין קריגען *אָהן שום פּראָצעסען*, לאָיערס און געריכטען מיט דזשורים, די סומע פון שאַדענערזאַץ, וואָס איהם קומט לויט די גאַנץ גענויע און אויספיהרליכע פאָרשריפטען פון דעם נייען וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן אַקט.

די בעלוינונג אָדער שאַדענערזאַץ פאַר אונגליקספעלע ביי דער ארבייט איז היינט אַ *קאָמפּאַלסאָרי* אויך אין ניו יאָרק סטייט, אַזוי ווי אין אַלע ציוויליזירטע לענדער פון דער אַלטער וועלט און אויך אין 14 סטייטס פון אונזער רעפּובליק. דאָס מיינט, אז דער פאַבריקאַנט, באָס און איבערהויפּט עמפּלאָיער איז *געצוואונגען צו צאָהלען שאַדענערזאַץ פאַר עקסידענטס*. און צו צאָהלען אויך לויט אַ געוויסע טאַקסע. פון דיעזער פעראַנטוואָרטליכקייט קען זיך שוין דער ארבייטסגעבער ניט ארויסדרעהען מיט אירגענד וועלכע תירוצים, וועלכע עס איז איהם אַזוי לייכט געווען צו געפינען אונטער דעם אַלטען געזעץ וועגען שאַדענערזאַץ פאַר עקסידענטס ביי דער ארבייט.

* * *

אַט דאָס זיינען די גרעסטע און וויכטיגסטע געווינסטען פאַר ארבייטער דורך דעם יעצטיגען וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן געזעץ. די גאַנצע סיסטעם פון בעלוינונג פאַר אונגליקספעלע איז יעצט געענדערט געוואָרען. מען מעג דאָס אָנרופען אַן איבערקעהרעניש צו גונסטען פון ארבייטער.

ווען עס פּאַסירט עפּעס אַן אונגליק מיט אַן ארבייטער אין אַ פאַבריק, האָט מען נור צו לאַ־

שמעלצערס און קוילען און קלאוק מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן. די דאזיגע אגרימענטס זיינען פאר אן אונבעשטימטען טערמין. עס איז אבער פאראן א פונקט וואס לויטעט אז יעדער צד וואס וויל אבלאזען דעם אגרימענט קען געבען דריי מאנאטען נאטיס. אבער אזוי לאנג ווי די אגרימענטס האלטען אן געבען ביידע צדדים אויף דאס רעכט צו סטרייקען אדער מאכען א לאקאוט, און אי די מאנופעקטשורערס אי די ארבייטער האלטען זיך ביי די בעדינגונגען וועגען וועלכע זייערע פערטרעטער האבען זיך געאייניגט. די קאנסיליאיישאן באארד אין „פיג אייראן" טרייד. פערהאנדעלט נאר וועגען שכירות; די אנדערע צוויי באארדס פערהאנדלען אויך וועגען ארבייטס בעדינגונגען בכלל. אין דער שטאל טרייד, וויבאלד מען קען זיך ניט אייניגען, מוז מען זיך ווענדען צום „באארד אוו טרייד" (האנדעלס מיניסטעריום) אז ער זאל אפאינטען אן ארביטרייטאר, אבער אין דער אייזען טרייד מעג מען זיך ווענדען צום האנדעלס מיניסטעריום נאך אן ארביטרייטאר. ווען עס פאסירט אז ארבייטער אין א פאבריק האבען קריוודעס טרייען די ארבייטער פון שאפ, פריהער פון אלץ, צו סעטלען מיט דעם מענעדזשער. אויב זיי קענען עס ניט דערגרייכען נעהמט די זאך איבער צום שאפ פרעזידענט פון דער יוניאן, און אויב מען קען זיך ניט אייניגען ווערט די פראגע פארגעבראכט פאר דער קאנסיליאיישאן באארד.

מיר זעהען אלזא, אז די אייזען און שטאל טריידס אין ענגלאנד פיהרען זיך, ווי ווייט עס איז פאר מענשען מעגליך, לויט דעם פרינציפ אז א „סטאפעדזש", פון וואסערע אורזאכע עס זאל ניט קומען, טהוט קיין טובה ניט, ניט קאפיטאל און ניט ארבייט. די בעציהונגען צווישען ביידע צדדים זעהען אויס צו זיין פריינדליך; און אזוי לאנג ווי די בעטרעפענדע יוניאנס קימערען זיך נאר וועגען וויידזשעס, ארבייטסשטונדען און אנדערע בעדינגונגען איז דערווייל ניטא קיין גרויס געפאהר אז די הארמאני זאל געשטערט ווערען.

די נייע וואָרקמענ׳ס קאָמפּענסיישאן אין ניו יארק

פון פיליפ קראנץ.

די נייע ארבייטער שוץ־געזעצע, וואס זיינען ענדליך, נאך א זעהר לאנגען און ביטערען קאמפף צווישען די פערטרעטער פון קאפיטאל, ספעציעל פון די אינשורענס קאמפאניעס, און די פערטרעטער פון ארבייט, ספעציעל פון די טרייד־יוניאנס אונטער דער לייטונג פון דער אמעריקאן פעדערעישאן אוו לייבאר, דורכגעגאנגען צו ענדע פון פאריגען יאהר אין דער ניו יארקער לעדזשיסלייטשור אונטער דעם נאמען „וואָרקמענס קאמפענסיישאן ענד עמפלאיערס לייעביליטי אקט", און וואס ווערען שוין אנגעווענדעט זייט דעם ערשטען פון דיעזען מאנאט, זיינען א גרויסער געווינס פאר די ארבייטער פון גאנצען לאנד און בעזאנדערס פון אונזער עמפייער סטייט, וואס צעהלט ארום א ניינטעל פון דער גאנצער בעפעלקערונג פון „יונייטער סטייטס.

ניט נור וועלען שוין די ארבייטער פון סטייט ניו יארק בעקומען שנעלער, לייכטער און אויך מעהר שאדענערזאץ אין פאל פון אן אונגליק ביי דער ארבייט, ווי ביז יעצט, זאנדערן אויך זייערע גליעדער און לעבענס וועלען דורך דעם בעסער און מעהר בעשיצט ווערען, ווייל עס פערשטעהט זיך דאך, אז וואס מעהר א באס איז פעראנטווארטליך פאר אונגליקספעללע אין זיין פאבריק אדער שאפ און האט צו צאהלען וואס העכערע שאדענערזאץ צו די פאראונגליקטע ארבייטער, אלץ מעהר וועט ער שוין זארגען און אויפפאסען, אז די בעסטע מאדערנע שוץ־מיטעל זאלען איינגעפיהרט ווערען אין זיין ארבייטספלאץ. דערביי האט אויך געקראגען א נייעם און זעהר וויכטיגען זיעג דער **פרינציפ פון סטייט אינשורענס**, א פרינציפ פאר

דעם עקסידענט, ווען נור נויטיג. אין פאל פון טויט מוזען זיי צאהלען בעערדיגונגס־אויסגאבען (ניט העכער פון 100 דאלאר), אויסער די סומען פון שאדענערזאץ צו דער פאמיליע פון דעם אפּפער, ווי דאס איז אויסגערעכענט און בעשטימט אין א רייהע פונקטען. די אלמנה, למשל, בעקומט 30 פראצענט פון דעם מאן'ס וויידזשעס ביז זי האט חתונה. דאן קריעגט זי מיט אמאל דיא סומע פון צוויי יאהר קאמפענסיישאן, און דערמיט ענדיגען זיך אלע איינצאהלונגען צו איהר. די יתומים קריעגען צו 10 פראצענט פון דעם פאטער'ס וויידזשעס ביז זיי ווערען 18 יאהר אלט. דאס איז ווען זייער מוטער לעבט; אבער אויב זיי בלייבען אויך אהן א מוטער, דאן קריעגען זיי צו 15 פראצענט פון דעם פאטער'ס וויידזשעס ביז דעם אלטער פון 18 יאהר. אויך אבהענגיגע איינקלעך און עלטערען פון דעם ארבייטער, וואס ווערט געטויטעט ביי איין עקסידענט אין א פאבריק, קריעגען א געוויסען פראצענט פון זיינע וויידזשעס אלס קאמפענסיישאן.

* * *

קורץ, אין דעם דאזיגען קאמפענסיישאן געזעץ זיינען אויסגערעכענט און פאראויסגעזעהען פערשיעדענע פעלע, ווי וויים מען קען עס פאראויסזעהען. די מיטגליעדער פון דער סטייט קאמישאן, וועלכע איז געשאפען געווארען צו פערוואלטען דעם אינשורענס פאנד און צו זארגען, אז אלע פארשריפטען פון דיעזען געזעץ זאלען פינקטליך און ריכטיג דורכגעפיהרט ווערען, האבען זעהר פיעל צו זאגען און צו בעשטימען אין שטרייט־פונקטען. עס איז דארום בעזאנדערס וויכטיג, אז זיי זאלען זיין ארבייטער־פריינדליך.

אין פאל ווען איינער ווערט אין גאנצען אונפעהיג צו דער ארבייט דורך אן עקסידענט, קריגט ער וועכענטליך פון 5 ביז 20 דאלאר אין פראפארציע צו זיינע וויידזשעס. אין אן אנדער פונקט איז עס בעשטימט, אז אלע צאהלונגען פאר פערקריפלונגען זאלען ניט איבערשטייגען די סומע פון 3,500 דאלאר.

* * *

מען דארף אבער ניט מיינען, אז אלע ארבייטער וועלען פראפיטירען פון דעם נייען וואָרקמענס קאמפענסיישאן געזעץ. אויסגעשלאסען זיינען אקערבויער און אויך דיענער און דיענסטען. איבערהויפט זיינען בערעכטיגט צו שאדענערזאץ, לויט דעם נייען געזעץ, נור אזעלכע, וואס זייער ארבייט ווערט בעצייכענט אלס „האזארדאס", וואס עס מיינט ריזיקאליש.

אזעלכע ארבייטער זיינען דארטען צוטהיילט אין 42 גרופען, וואס שליסען איין פון 1000 ביז 1,500 (לויט רעכנונגען פון פערשיעדענע עקספערטען) בעשעפטיגונגען אדער מלאכות. שניידעריי בכלל, די פערפערטיגונג פון קליידער, העטס, סוטערס א. ז. וו. ווערט אריינגערעכענט אין דער 39־טער גרופע פון „האזארדאס אקיופיישאנס" (ריזיקאלישע בעשעפטיגונגען). דאס מיינט, אז אלע גארמענט־וואָרקערס וועלען האבען דעם בענעפיט פון די נייע געזעצע ווענען קאמפאלסארי קאמפענסיישאן.

ווענען מאנכע מלאכות, וועלכע זיינען גראדע זעהר ריזיקאליש, נור זיינען אויסגעלאזען געווארען אין דעם צעטעל פון „האזארדאס אקיופיישאנס", וועלען געווים פארקומען סכסוכים צווישען ארבייטס־געבער און די מיטגליעדער פון דער וואָרקמענס קאמפענסיישאן קאמישאן, און דער רעזולטאט דערפון וועט זיין, דאס די דזשאדזשעס וועלען האבען צו זאגען ווענען דעם זייער ווארט, אדער מען וועט מוזען דורכפיהרען אמענדמענטס אין דער לעגיסלייטשור.

* * *

מיר קענען זיך אבער ניט אבשטעלען דא אויף אזעלכע פונקטען און איינצעלהייטען. דאס ביסעלע פלאץ, וואס עס איז נאך געבליבען פאר דיעזען ארטיקעל, וועלען מיר בענוצען פאר עטליכע ווערטער איבער דעם, ווי אזוי מען וועט שאפען דאס געלד פאר די צאהלונגען פון שאדענערזאץ און ווי אזוי די קאמפענסיישאן וועט בכלל אויסגעפיהרט ווערען.

אין אלע „האזארדאס אקיופיישאנס" מוזען די ארבייטסגעבער איינצאהלען א בעשטימטע אינשורענס־פרעמיע, אום מען זאל האבען מיט וואס צו צאהלען די ארבייטער שאדענערזאץ אין פאל פון אן עקסידענט. לויט דעם היינטיגען געזעץ ווערען ערלויבט 4 אינשורענס־מעטהאדען.

דער ערשטער און פון אן ארבייטער שטאנדפונקט דער בעסטער מעטהאד איז דורך א סטייט־פאנד אונטער דער פערוואל־

זען וויסען וועגען דעם דער סטייט וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן קאָמישאָן, וועלכע איז ספּעציעל געשאַפען געוואָרען אויפצופּאַסען דערויף און דורכצופיהרען אַלע פאָרשריפטען פאַר די בעשיצונג און בעלוינונג פון ארבייטער. לויט א פונקט אין דעם דאָזיגען נייען געזעץ, איז דער ארבייטסגעבער פערפליכטעט ניט נור גלייך צו מעלדען דער דאָזיגער קאָמישאָן וועגען אן עקסידענט אין זיין ארבייטס־פּלאַץ, זאָנדערן אויך צו האַלטען פערשריעבען אין זיינע ביכער אַלע עקסידענטס, וועלכע האָבען דאָרטען פּאַסירט, און אַלעס וואָס ער האָט געטאָן, אום איינצופיהרען בעסערע שוץ־מיטעל און אויסצומיידען אונגליקספעלע.

די וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן קאָמישאָן פאָרשט דאן נאָך אַלע איינצעלהייטען פון דעם עקסידענט און בעשטימט דעם שאָדענערזאַץ פאַר וואונדען, פערקריפּלונגען און טויט לויט די גאַנץ קלאָרע און בעשטימטע פונקטען פון געזעץ. קיינע שטרייטען צו לאָיערס, קיינע שטרייטען מיט'ן עמפּלאָיער און קיינע שלעפּענעסען אין געריכטען פאַר דעם פאַראונגליקטען ארבייטער אָדער פאַר זיין פאַמיליע. מען קריגט דעם געזעצליך־בעשטימטען שאָדענערזאַץ **דירעקט פון דער קאָמישאָן** אין פערלויף פון א בעשטימטען קורצען טערמין, (געוועהנליך אין א מאָנאַט צייט), וואָס פאַר א פאָרם פון סטראַכירונג אָדער אינשורענס דער ארבייטסגעבער זאָל ניט געברויכען, ־ווען ער זאָל אפילו איינפיהרען אן אייגענעם פאָנד פאַר עקסידענטס.

דיזער פונקט, נעמליך: אז זיין שאָדענערזאַץ זאָל דער פאַראונגליקטער ארבייטער בעקומען נור פון דער וואָרקמענס קאָמפּענסיישאָן קאָמישאָן, איז אויך איינגעפיהרט געוואָרען אלס א פּראָטעקשאָן פאַר ארבייטער, נעמליך: אז זיי זאָלען ניט קענען בעאיינפלוסט אָדער איינגעשראָקען ווערען פון דעם באָס ביי די צאָהלונגען און אין געהיים נעהמען וויינעגער, ווי דאָס איז בעשטימט פון געזעץ.

* * *

וואָס אנבעלאַנגט צו די סומען פון שאָדענערזאַץ פאַר פערשידענע פערלעצונגען און פערקריפּלונגען, זיינען זיי אויסגערעכענט אין א לאַנגער ליסטע. אין א צייטונגס־ארטיקעל איז ניטאָ גענוג פּלאַץ פאַר אַזעלכע איינצעלהייטען.

מיר וועלען דאָ דאָרום אין אַלגעמיין איבערגעבען, אז די בעלוינונגען לויט דעם נייען ניו יאָרקער געזעץ זיינען לכל הדעות **העכערע ווי אין דער גאַנצער וועלט**, וואָס עס ערגערט נאַטירליך זעהר די קאַפּיטאַליסטען פון אונזער סטייט, וועלכע סטראַשען אויך, אז צוליעב דעם וועלען א סך פאַבריקען און גאַנצע אינדוסטריען מוזען זיך אריבערפּעקלען אין ניו דזשורזי און אין אנדערע ארומיגע סטייטס.

דער גרונד פיר אַלע רעכנונגען פון שאָדענערזאַץ איז דער **וועכענטליכער לוין**. דער פּעראונגליקטער ארבייטער קריגט צוויידריטעל פון זיינע וויידזשעס אין פערלויף פון א **בעשטימטער צייט**. וואָס שטאַרקער די פערלעצונג און גרעסער די פערקריפּלונג, אַלץ א **לענגערע צייט** בעקומט דער אָפּפער די **צוויי־דריטעל פון זיינע וויידזשעס**. עס איז אָבער בעשטימט, אז דיזע סומע קען ניט זיין העכער פאַר 15 און וועניגער פאַר 5 דאָלאַר (סיידען דער אָפּפער פון אן עקסידענט האָט געקראָגען וועניגער פון 5 ד. וויידזשעס) פער וואָך.

מיר וועלען דאָ בריינגען אייניגע פון אַזעלכע אבשאַצונגען נאָך דעם נייען קאָמפּענסיישאָן געזעץ: פאַר דעם פערלוסט פון דעם גראָבען פינגער — 60 וואָכען (66 און צוויי־דריטעל פּראָצענט פון די וויידזשעס אין פערלויף פון דיזע צייט); פאַר דעם פערלוסט פון דעם ערשטען (אָנציינער) פינגער — 46 וואָכען; פון צווייטען און דריטען פינגער — 30 וואָכען; פון קליינען פינגער — 25 וואָכען. דער פערלוסט פון א האַנד איז אבגעשאַצט מיט צוויידריטעל פון די וויידזשעס אין פערלויף פון 244 וואָכען; פון אן אָרעם — 312 וואָכען; פון א פוס — 205 וואָכען; פון אן אויג — 128 וואָכען, א. ז. וו.

אין געוויסע פונקטען פון דיזען געזעץ ווערט בעשטימט אונטער וועלכע בעדינגונגען מען קען בעקומען די סומע פון שאָדענערזאַץ מיט אַמאָל און וויפיעל, וואָס עס איז בעזאָנדערס וויכטיג אין פאַל פון טויט דורך אן עקסידענט אָדער ווען פערקריפּעלטע איינוואַנדערער ווינשען צוריק צו פאָהרען אין זייער היימאַט.

די ארבייטסגעבער מוזען צאָהלען פאַר מעדיצינישע הילפע אין פערלויף פון 60 טעג נאָך

די אלטע אינטערנאציאָנאלע, וועלכע איז געגרינדעט געוואָרען פון קארל מארקס און ענגעלס אין 1864, אונטערשיידעט זיך ווייט, ווייט, מיט איהרע קאנגרעסען פון די יעצטיגע. זי אונטערשיידעט זיך ניט נאר אין דעם כאראקטער, רוהינקייט און טאקטיק אליין, נאר אין סאמע גרונד פון איהרע צוועקען און פרינציפען.

אין אנפאנג, מיט 50 יאהר צוריק, זיינען די קאָנגרעסען געווען אויך טרייד־יוניאָניסטישע. דער צוועק איז געווען צו פערבינדען דעם פּראָלעטאריאט פאר געגענזייטיגע געלד־שטיצע און אין צייט פון סטרייקס, צו ווירקען דורך דעם איינפלוס פון דער אינטערנאציאָנאל, אז די ארבייטער פון איין לאנד, זאלען ניט געהן פארנעהמען די פּלעצער פון סטרייקערס אין א צווייטער לאנד; און אין דיזער ריכטונג איז אין איראָפּא, אין יענער צייט, ווירקליך אויפגעטהאָן געאָרען וואונדער.

אונטער דעם איינפלוס פון מארקס'ן איז די אינטערנאציאָנאלע געוואָרען אלץ מעהר רעוואָלוציאָנער. ער האט אין איהר אריינגעבלאָזען א סאָציאליסטישע נשמה. אויף די וויטערדיגע קאנגרעסען, איז טאקע אנגענומען געוואָרען די פראגראם פון פּאָליטישען קאמפף, אבשאפונג פון פריוואט איינענטהום און איינפיהרונג פון א נייע, גערעכטע אָרדנונג.

לאנג האט דער פריעדען ביי די קאנגרעסען ניט אנגעהאלטען. אין די 70־גער יאהרען האָבען זיך אנגעפאנגען רייסערייען צווישען די סאציאליסטען און אלע מינים אנארכיסטען. עס האט אויסגעבראכען א קאמפף צווישען די ביידע פראקציאָנען — די אנהייגנער פון קארל מארקס און מיכאיל באקונין. די ערשטע האָבען געהאלטען, אז מען דארף פיהרען אן אויפקלעהרונגס פראפאגאנדע צווישען די מאססען און דורך דעם פּאָליטישען קאמפף שטופענווייס אריינגעהמען די לייצעס פון די רעגירונגען אין די הענד. די צווייטע האָבען גע'טענה'ט אז דיזער וועג איז זעהר א לאנגזאמער און פיהרט ניט ווייט, אז מען מוז אנווענדען דירעקטע אקציאָן, אום צו ערמוטהיגען דעם פּראָלעטאריאט. אויף באקונין'ס זייט האט זיך געשטעלט הויפּטזעכליך די ראמאנישע סעקציאָן אויפ'ן ערשטען פּלאַץ. דער פייט האט זיך געענדיגט דערמיט וואס מען האט באקונין'ען מיט זיינע אנהייגער אויסגעשלאָסען פון דער אינטערנאציאָנאל אויפ'ן קאנגרעס אין האאג, אין 1872.

דאס אלעס האט נאך ניט געענדיגט דעם ברודער־קאמפף. פיעלע האָבען ניט איינגעשטימט מיט די שטרענגע מיטלען וועלכע זיינען אנגעווענדעט געוואָרען געגען די באקוניסטען און די אונצופריעדענהייט האט זיך געלאזט זעהר שטארק פיהלען. מארקס האט גע'פועל'ט, אז מען זאל אריבערטראגען דעם זיץ פון דער אינטערנאציאָנאלע קיין אמעריקא.

באקונין האט דאן געגרינדעט אן אפּאָזיציאָנס אינטערנאציאָנאלע. אין אנפאנג האט זיך גערוכט, אז די נייע אינטערנאציאָנאלע וועט האָבען א באָדען; די לאנדאָנער זיינען געווען אונצופריעדען מיט מאקס'עס האנדלונג און פיעלע האָבען זיך ניט געוואלט אונטערוואַרפען אונטער זיין בעשלוס. באקונין'ס ארבייט האט אבער קיין קיום ניט געהאט. די דעמאראליזאציאָן וואס די צושפּאלטונג האט געמאכט, האט אריינגעבראכט א געוואלדיגען מיסטרויען צווישען די ארבייטער און דער סוף איז געווען אז אי מארקס, אי באקונין'ס פעראיינען זיינען אונטערגעגאנגען.

די צווייטע אינטערנאציאָנאלע האט איהר אנפאנג אין 1889. דער ערשטער קאנגרעס איז אבגעהאלטען געוואָרען אין פאריז אין דעם זעלבען יאהר. ביי דיזען קאנגרעס איז גוט־געהייסען געוואָרען דער בעשלוס צו פייערן דעם ערשטען מאי אלס אן ארבייטער יום־טוב, וועלכער איז אנגענומען געוואָרען פון דער אמעריקאן פעדערייששאן אף לייבאר מיט 8 יאהר פריהער. דער קאנגרעס האט דיזען ארבייטער יום טוב רעקאמענדירט צום פראלעטאריאט פון דער גאנצער וועלט און אז דיזער טאג זאל דיענען פאר אגיטאציאָן פאר דעם 8 שטונדיגען ארבייטס־טאג.

זייט דאן ווערען די קאנגרעסען אלס גרעסער און גרעסער. די קאפּיטאליסטישע רעגירונגען הערען זיך צו צו זייערע פערהאנדלונגען מיט ביידע אויערן. דער ערשטער מאי, שטעהט זיי אימער ווי א שרעקונגס־בילד פאר די אויגען און אין פיעלע איראָפּעאישע מדינות האלט מען גרייט דאס מיליטער געגען די ארבייטער אין יענעם טאג.

ביי דיזען קאנגרעס אין ווין וועלען די אידישע ארבייטער פון אמעריקא זיין גאנץ פיין

טונג פון דער װארקמענס קאמפענסײשאן קאמישאן.

דער צװײטער מעטהאד איז דורך פריװאטע אינשורענס קאמפאניעס, דורך די פערשיערענע עקסידענט און קעזשועלטי קאמפאניעס, װען זײ קריגען ערלױבניס דערצו פון דער װארקמענס קאמפענסײשאן קאמישאן.

דער דריטער מעטהאד איז דורך מיוטשעל (געגענזײטיגע) אינשורענס אסאסיאײשאנס, װאס עמפלאיערס קענען בילדען אונטער געװיסע בעדינגונגען און אויך אונטער דער אויפזיכט פון דער װארקמענס קאמפענסײשאן קאמישאן.

דער פערטער מעטהאד איז דורך אן אינשורענס פאנד פון איין עמפלאיער (נאטירליך ער מוז דאן זײן א זעהר רײכער און מוז געבען געניגענדע סעקיוריטיס) אדער פון איין קאמפאני.

די ארגאניזירטע ארבײטער, ספעציעל די פיהרער פון דער אמעריקאן פעדערײשאן אװ לײבאר, האבען פערלאנגט, אז עס זאל געשאפען װערען בלויז א סטײט אינשורענס פאנד. זײ זײנען ענערגיש ארויסגעטראטען געגען די פריװאטע קאמפאניעס, װעלכע האבען געמאכט און מאכען גלענצענדע ביזנעס דורך פערשיערענע עקסידענט אינשורענס. זײ האבען אנגעװיזען, אז עס איז פיעל נוצליכער פאר די ארבײטער און אויך פאר דעם גאנצען פאלק, אז אינשורענס זאל איבערהויפט געהערען צום סטײט. זײ האבען, קורץ גערעדט, געװאלט, אז מען זאל דא אײנפיהרען אזא סיסטעם פון סטײט אינשורענס, װי אין דײטשלאנד און אין אנדערע אינדוסטריעלע לענדער פון אײראפא.

אבער די אינשורענס קאמפאניעס, װעלכע האבען נאטירליך א גרויסען אײנפלוס אויך אויף אונזערע געזעצגעבער, האבען מיט זײער גאנצער געלדענער מאכט געקעמפפט געגען די פאדערונגען פון די ארבײטער־פיהרער. זײ זײנען איבערהויפט ארויסגעטראטען געגען א סטײט אינשורענס פאנד. זײ שרעקען אלץ דעם עולם, אז דאס איז פשוט סאציאליזם. דורך זײערע פלינקע לאיערס און דורך זײערע צײטונגען זוכען זײ אלץ אײנצורײדען, אז עס איז נאר בעסער פאר די ארבײטער גופא, דאס אויך עקסידענט אינשורענס זאל איבערגעלאזען װערען צו פריװאטע קאמפאניעס.

אום צופריעדען צו שטעלען בײדע צדדים, די טרײד־יוניאנס פון איין זײט און די אינשורענס קאמפאניעס פון דער אנדער זײט, איז עס געבליעבען צו שאפען א סטײט פאנד און אויך צו לאזען די פערשיערענע אינשורענס קאמפאניעס פארטזעצען זײער ביזנעס. די פאבריקאנטען, די באסעס האבען דערװײל די פרײהײט אויסצוקלײבען אײנעם פון די 4 אויסגערעכענטע אינשורענס־מעטהאדען; אבער יעדענפאלס מוזען זײ שוין סטראכירען זײערע ארבײטער געגען עקסידענטס און צאהלען אזוי פיעל שאדענערזאץ, װי דער נײער װארקמענס קאמפענסײשאן געזעץ פאדערט עס.

דער אינטערנאציאנאלער סאציאליסטישער קאנגרעס

פון מאקס פײן.

דעם 23טען אויגוסט פון היעזען יאהר, װעט זיך אין װיען ערעפנען דער צעהנטער אללװעלטליכער קאנגרעס פון סאציאליסטען. עסטרײך איז צוגעטהײלט געװארען דער כבוד, װײל דער סאציאליזמוס האט אין דיעזער לאנד געמאכט װאונדערבארען קאלאסאלען פארטשריט.

דיעזער קאנגרעס, רעכענט מען, װעט זײן איינער פון די געהויבענסטע און גרעסטע װאס זײנען ביז יעצט אבגעהאלטען געװארען, װײל אין װיען, װעט בײ דיעזער געלעגענהײט געפײערט װערען דער 25 יאהריגער געבורט פון דעם צװײטען אדער נײעם אינטערנאציאנאל.

פאר די סאציאליסטען פון דער גאנצער װעלט, װעט דאס זײן אן אמת'דיגער יום טוב, װײל מיט דעם געבורט פון דער נײער אינטערנאציאנאלע האט זיך די סאציאליסטישע בעװעגונג פון דער גאנצער װעלט קריסטאליזירט, און איהרע פרינציפען און אנשויאונגען װערען איצט געפאדערט מיט קלארהײט און בעװוסטזיניגקײט.

צייכענס דער צייט אין ענגלאנד

די טרייד יוניאנס וואקסען אין צאהל און פראגרעסירען אין אידעען. — אן אינטערעסאנטער איבערבליק פון'ם סעקרעטער פון דער בריטישער טרייד'ס פעדעריישאן.

פון א. ה. פ.

פאר דעם וואס קען לעזען צווישען די שורות, זיינען די איצטיגע אונרוהען אין ענגלאנד א צייכען דער צייט — א צייכען פון פראגרעס, וועלכער איז לאנגזאם אבער פארט זיכער. קיינמאל האבען נאך די בריטישע אינזלען ניט געפיהלט דעם צוזאמענשטויס פון די סאציאלע קרעפטען אזוי שטארק ווי אין די לעצטע עטליכע יאהרען. קיינמאל איז ענגלאנד ניט געווען אזא קאכעדינער קעסעל גרוב. קיינמאל איז די ארבייטער בעוועגונג ניט געווען אזוי יונג, אזוי פריש און פול מיט לעבען, קיינמאל איז דער פערלאנג פאר א בעסערע געזעלשאפטס ארדנונג, מעהר פרייהייט און א בעסערער לעבען פאר דעם ארבייטער קלאס ניט געווארען אזוי העפטיג אויסגעדריקט.

די איצטיגע סאציאלע קאמפענעס וועט ניט איפהערען. פערקעהרט, זי וועט ווערען העפטיגער און ברייטער. זי וועט ביסלעכווייז איינדרינגען צווישען די גרויסע מאססען. עס קען וועגען דעם גאר קיין צווייפעל ניט זיין. די ארבייטער בעוועגונג ווערט שטארקער פון טאג. די טרייד יוניאנס וואקסען אין צאהל און שטרעבען אין מעהר און מעהר צו פעראייניגען די פערשידענע יוניאנס פון איין אינדוסטריע אין איין גרויסער יוניאן. און מען קען מיט זיכערהייט זאגען, אז די היינטיגע איבערהאפטע טעטיגקייט אין די ארבייטער רייהען, וועט ניט איפהערען ביז וואנען זי וועט דערגרייכען איהר ציעל: צו העלפען בעפרייען דעם ארבייטער קלאס פון לוין־שקלאפעריי.

לויט די אפיציעלע ציפערן וואס דער האנדעלס מיניסטעריום האט מיט עטליכע מאנאטען צוריק פערעפענטליכט פאר דעם יאהר 1912, איז די צאהל פון ארגאניזירטע ארבייטער געוואקסען פון 3,016,500 ביז 3,281,000. דאס הייסט, אז דער צוואוקס איז געווען איבער א פערטעל מיליאן. בעזונדערס איז די צאהל פון די ארגאניזירטע פרויען ארבייטער אונגעהויער געוואקסען. מיט יאהרען צוריק איז געווען אונמעגליך צו ארגאניזירען אדער צוזאמענהאלטען די פרויען ארבייטער אין א יוניאן. אבער אין פערלויף פון די לעצטע 15 יאהר איז די צאהל פון ארגאניזירטע פרויען ארבייטער געוואקסען פון 119 טויזענד ביז 310 טויזענד. אמת, דיזער פראגרעס הייסט לאנגזאם, ווייל דורכשניטליך איז עס בלויז א צוואוקס פון אן ערך 12 טויזענד מעמבערס א יאהר. בכלל אבער איז דער פאקט העכסט צופריעדענשטעלענד.

לויט די לאקאלע ציפערן וואס זיינען געזאמעלט געווארען פאר 1913, האבען די יוניאנס אין 1913 געמאכט נאך מעהר פראגרעס. דיעזע ציפערן ציינען אז מאנכע פון די גרעסטע יוניאנס האבען געהאט א צוּוואוקס פון איבער א האלב מיליאן מעמבערס. אט זיינען עטליכע ציפערן וואס בען טערנער, דער פרעזידענט פון די יוניאנס אין דער באוועל אינדוסטריע, האט ניט לאנג צוריק אנגעגעבען:

	געווינס פאר 1913.
אין דער באוועל און געוועב אינדוסטריען — — — —	70,000
מיינערס פעדעריישאן — — — —	100,000
אין שניידער פאך, אן ערך —	27,000
טראנספארט און עהנליכע אינדוסטריען — — — — —	110,000
אייזענבאהן ארבייטער — — — —	110,000
ענדזשיניערען — — — — — —	30,000
קארפענטערס און דזשאינערס	30,000
שיף־בוי ארבייטער — — — —	30,000
בוט און שוה ארבייטער — —	10,000
סך־הכל — — —	517,000

די עטליכע מאנאטען פון 1914 האבען די יוניאנס אין ענגלאנד ארויסגעצייגט א מערק־

פערטראטען. די פעראייניגטע אידישע געווערקשאפטען פון ניו יארק, וועלכע איז געווען רעפרעזענטירט ביי דעם ערשטען קאנגרעס מיט 25 יאהר צוריק און געהאט איהרע פערטרעטער, שיקט היי־יאהר אויך א דעלעגאט. די אינטערנעשיאנאל ליידיס גארמענט ווארקערס יוניאן וועט זיין פערטראטען דורך גענאסע מאיר לאנדאן. דער ארבייטער רינג וועט היי־יאהר צום ערשטען מאל אויך דורך איהם זיין רעפרעזענטירט. די אמעריקאנער אידישע דעלעגאטען וועלען זיך דארטען זיכער ניט דארפען שעהמען מיט דער צאהל ארבייטער וועמען זיי וועלען פארטרעטען, ווייל זי גרייכט אין די הונדערט טויזענדע.

אויף די אינטערנאציאנאלע סאציאליסטישע קאנגרעסען קומען פארשטעהער פון ארבייטער פון גאנצען ציוויליזירטען ערד־קוגעל — מענשען וועלכע ריידען אויף פערשיעדענע שפראכען. ביי די קאנגרעסען זיינען די אפיציעלע שפראכען: ענגליש, פראנצויזיש און דייטש. די „פראטאקאלען ווערען אויך געפיהרט אין די דריי לשונות.

צום קאנגרעס ווערען צוגעלאזען אלע ארבייטער פארטייען און טרייד־יוניאנס, וועלכע אנערקענען דעם קלאסען־קאמפף און פאליטישע פארלאמענטארישע טהעטיגקייט.

ביי דעם היי־יאהריגען קאנגרעס וועט פערהאנדעלט ווערען די פראגע וועגען ארבייטסלאזיגקייט. די אורזאכען פון יקרות, אימפעריאליזמוס, אויסגלייכען מחלוקת צווישען נאציאנען דורך ארביטריישאן, כדי צו פערמיידען מלחמות; דער קאמפף געגען שכרות און דער טעראר פון די רוסישע טורמעס.

צווישען די רעפערענטען וועלען זיין אזעלכע בעקאנטע נעמען ווי סידני וועבב, דער בעוואוסטער ענגלישער טרייד־יוניאניסט; קיער הארדי, וואנדערוועלדע, וואורם, ליעבקנעכט, זשארעס און אנדערע.

בעפאר דער אינטערנאציאנאלער קאנגרעס וועט זיך עפענען וועלען פארקומען אין וויען פערשיעדענע אנדערע קלענערע קאנגרעסען פון פאכען און אינדוסטריען, ביי וועלכע מען קען זעהן פיעל לערנען פון דער ארבייטער בעוועגונג.

די קאנגרעסען אין און פאר זיך זיינען זעהר אינטערעסאנט און אנציהענד. דארטען טרעפען זיך צוזאמען די וועטעראנען, די גרויסע קעפ פון דער אלל־וועלטליכער ארבייטער בעוועגונג, די פערטרעטער פון דעם פראלעטאריאט און מיטגליעדער פון די געזעצגעבענדע קערפערשאפטען פון די גרעסטע לענדער.

„די רויטע פעלקער־פערזאמלונג" ווערט דער אינטערנאציאנאלער קאנגרעס גערופען, און מיט דיעזען נאמען מעג מען ווירקליך שטאלצירען. אונטער דער רויטער פאהן פון דער רעוואלוציאן וועלען זיך דארטען פערזאמלען פון אלע וועלטעקען די פארטרעטער פון די פערהאוועטע, פערשקלאפטע, ערנידעריגטע און פערפאלגטע פעלקער פון דער וועלט. זיי וועלען ברענגען אין זייערע הערצער א גרוס פון פריעדען, ברודער ליעבע און בעגייסטערונג. זיי וועלען דארטען ניט איינמאל ערמאנען די ווערטער פון דעם פאטריארך פון דעם וויסענשאפטליכען סאציאליזמוס, קארל מארקס: „ארבייטער אלער לענדער פעראייניגט אייך!" דארטען וועלען אויך זיין אלטע גענאסען וועלכע האבען מארקס'ען פערזענליך געקענט און וועלכע האבען פון איהם פערזענליך ניט איינמאל געהערט איבערזאגען די ווערטער: „די ארבייטער מוזען זיין פעראייניגט און יעדער וואס ברענגט אריין צושפליטערונג אין זייערע רייהען, איז א פעררעטער און מוז אלס אזעלכער בעטראכט ווערען". דארטען וועלען אויך זיין פיעלע פאלקס־פריינד, ניט אין א קליינער צאהל, וועלכע האבען געשמאכטעט אין די טורמעס פאר זייערע אידעאלען און פאר זייער אננעהמען זיך פאר'ן פאלק.

דער 10טער אינטערנאציאנאלער סאציאליסטישער קאנגרעס איז דער 25 יעהריגער יובילעאום פון דער גרינדונג פון דער נייער אינטערנאציאנאלע און זיין איינפלוס וועט זיך פיהלען ווייט און ברייט.

(מאקס פיין האט אנגענומען צו זיין אונזער קארעספאנדענט פון אייראפא פאר דער צייט וואס ער וועט דארטען רייזען. ער וועט אונז צושיקען אן ארטיקעל איבער דער אידישער ארבייטער בעוועגונג אין ענגלאנד, אן ארטיקעל איבער דער אידישער ארבייטער בעוועגונג אין פראנקרייך און צוויי ארטיקלען איבער דעם וויענער קאנגרעס גופא. — רעד.)

בען אזעלכע שריט ניט די געווינשטע ווירקונג, נאָר זיי טהאָן שאדען.

„מיר מעגען זיך אבער טרייסטען דאמיט וואס טאָג טעגליך זעהען מיר ווי דער געוואונדער, נארמאלער אָרגאניזאציאָנס בעגריעף וואקסט צווישען די ארבייטער. איידער דאס היינטיגע יאָהר וועט זיין צו ענדע וועלען מיר האָבען א גוטען סמן, אז אן אלגעמיינע בעוועגונג צו קאָנצענטרירען די קרעפטען און פאלגען א געוויסע פיהרערשאפט האט זיך אנגעהויבען. אין אנדערע ווערטער: אלע טיילען פון דער ארבייטער בעוועגונג, וועלען איצט שטרעבען צו האנדלען מיט פעראייניגטע קרעפטען, אנשטאט צו זיין צופיצעלט און צוברעקעלט. מיר הויבען אָן פערשטעהן אלע מאהל מעהר און מעהר, אז ביז מיר וועלען אונזערע כוחות ניט קאנצענטרירען וועלען מיר ניט האָבען קיין מאכט און קיין גרויסען ערפאלג אין אונזערע אונטערנעהמונגען.

„דער טרייד יוניאָניסטישער טייל פון אונזער גרויסער בעוועגונג שטיינט איבער אלע אנדערע טיילען אין צאָהל פון מעמבערס און אין רייכטום. אהן די טרייד יוניאָנס וואלטען די אנדערע גרופען כמעט קיין איינפלוס ניט געהאט. די טרייד יוניאָנס האָבען א גרויסע מיטגליעדערשאפט און רייכע קאסען. די צאהל פון זייערע מעמבערס האט דערגרייכט כמעט דריי און א פירטעל מיליאָן. זייערע קאסען בעטרעפען ניין מיליאָן פונט (45 מיליאָן דאלאר), און זיי האלטען אין איין וואקסען. זיי שטעלען מיט זיך פאָר אן אונגעהויער גרויסע מאכט און, זיי אליין רעגולירען די דאזיגע מאכט. צוליעב דעם ענטוויקעלט זיך ביי זיי צוטרויען אין זיך זעלבסט און צוטרויען אין זייער מאכט. עס ענטוויקלען זיך ביי זיי פעהיגע שטאאטס־לייט און קלוגע פיהרער. דאס וועט זיי געבען די מעגליכקייט אנצונעהמען גרויסע פעראנטווארטליכקייט און צופאסען זיך צו נייע אומשטענדען ווען די צייט וועט קומען.

„אין ערפרעהענדער צייכען דער צייט איז, אז אין יעדער טרייד טרעט ביסלעכווייז איין דער סאלידארישער געפיהל. די איינגערע לייט הויבען אָן פיהלען, אז די אידעע פון „יעדער טרייד פאר זיך און וואס ארט מיך פאר יענעם" האט אָבגעלעבט. די אידעע פון פעראייניגען זיך מיט עהנליכע פאכען פאר אלגעמיינע צוועקען און פאר אלעמענס טובה דרינגט איין אין די ארבייטער מוחות מעהר און מעהר. מאנכע פון די פיהרער לעגען געוויכט אויף דעם פאקט, אז די ענדערונגען אין ארבייטס מעטאדען האָבען פערקלענערט דעם גרענעץ צווישען די זאָגענאנטע „סקיללד" און „אָנסקיללד" ארבייטער און אז עס איז געקומען די צייט אז עהנליכע פאכען אין דער זעלבער אינדוסטריע זאָלען האָבען נעהענטערע פערבינדונגען.

„טאָג טעגליך ווערט פאר די ארבייטער אלץ קלאָהרער אז עס איז נאריש צו פערמעהרען די צאָהל פון יוניאָנס; זיי הויבען איצט אָן איינזעהן, אז כל זמן עס איז דאָ א יוניאָן אין דער אינדוסטריע, איז נאריש צו גרינדען נייע יוניאָנס. און אין די עקזיסטירענדע יוניאָנס שטרעבט מען איצט גאנץ אָפען צו פעראייניגען זיך מיט אנדערע יוניאָנס. מאנכע פון דיעזע יוניאָנס קענען דערווייל דעם געדאנק נאָך ניט אויספיהרען, ווייל זיי זיינען געבונדען פון רולס וועלכע זיינען לכתחלה געמאכט געוואָרען פאר זייער בעשיטצונג און שטאנדהאפטיגקייט. ווען מען האט געמאכט יענע רולס האט מען נאטירליך ניט געדיינקט אויף ווי ווייט די בעציהונגען צווישען קאפיטאל און ארבייט וועלען זיך בייטען.

„די ארבייטער בעוועגונג שטרעבט אלזא ניט אזוי ווייט צו פערניכטען ווי צו בויען און צוזאמענשטעלען נייע פארמען. די מיסיאָן אָדער אויפגאבע פון די ארבייטער איז צו שאפען נייע פראדוקטען און נייע רייכטום אויף דעם אָרט פון די פראדוקטען און רייכטום וואס ווערט פערצעהרט פון דער גאנצער געזעלשאפט. זי זוכט אבער ניט צו בעקומען דאס „טעלערל פון הימעל" מיט איינמאל. זי ווייסט אז זי קען ניט אריינכאפען כל טוב אין איין טאָג. אלץ צו וואס זי שטרעבט איז צו רעאָרגאניזירען די סאציאלע קרעפטען. זי וויל מאכען אן ענדע צו דער ממשלה פון דעם אויטאקראט אין אינדוסטריע. זי וויל אבשאפען דעם געלד זאק וואס זאמעלט אָן רייכטום, ניט טהוענדיג אליין קיין נוצליכע ארבייט, און דאך, צוליעב די קראפט פון זיין געלד שאלטעט ער און וואלטעט איבער טויזענדער און טויזענדער מענשען. די ארבייטער בעוועגונג וויל אבשאפען דעם פינאנציעלען שארלאטאן וואס שטעלט איין אין קאָן די ארימע פראצע פון צעהנטויזענדער ארבייטער אין באנק און בערזען ספעקולאציעס. זי וויל ברײ־

ווירדיגען פעראייניגונגס גייסט. ערשטענס רעדט מען גאנץ שטארק פון א פעראייניגונג פון אלע יוניאנס אין די „אנסקיולד" טריידס — טרענספארט ארבייטער, דאקערס, טרעגער און עהנליכע ארבייטער. ווען דיזע פעראייניגונג וועט פערווירקליכט ווערען וועט זי ווייזען אנדערע יוניאנס א וועג פאר אחדות און הארמאניע. צווייטענס, האט דער עכטער, ווינשענסווערטער אינדוסטריאליזם — ניט דער סינדיקאליזם וואס שטעלט זיך צופריעדען מיט קנאפענדינגע פראזען און סטרייקען לשם פרינציפ — נאר א געשעפטסמעסיגע פעראייניגונג און צוזאמענהאנדלען פון עטליכע גרויסע יוניאנס, איינגעדרונגען פיעל טיעפער אין די ארגאניזירטע ארבייטער רייהען אין ענגלאנד איידער אין אנדערע לענדער. לויט נאר די לעצטע נייעס האבען דריי פון די גרעסטע יוניאנס געגריינדעט א קאמיטע צו פערהאנדלען וועגען שליסען אן אבמאך צווישען זיך, אז אין פאל איינע פון זיי וועט ארויס אין סטרייק זאל זי ווערען געשטיצט פון די אנדערע. די קאמיטע האט שוין אויסגעארבייט א פלאן וואס ערווארטעט א בעשטעטיגונג פון די דריי בעטרעפענדע יוניאנס. דער אבמאך וועט זיכער געשלאסען ווערען. די דריי יוניאנס זיינען: די מיינערס מיט 800 טויזענד מעמבערס, די אייזענבאהן ארבייטער מיט 300 טויזענד מעמבערס און די טרענספארט ארבייטער מיט 250 טויזענד מעמבערס. סך הכל איין מיליאן 350 טויזענד מעמבערס.

דאס איז א פאסירונג וואס האט א גרויסע בעדייטונג ניט נאר פאר ענגלאנד, נאר פאר דער ארבייטער בעוועגונג פון דער גאנצער וועלט. אט דאס הייסט דער ריכטיגער אינדוסטריאליזם, ווייל דאס איז פעראייניגונג אנשטאט צערשפליטערונג, אחדות און הארמאניע אנשטאט צוויסטיגקייט און אפאזיציאנס יוניאנס. אזא שריט מעג זיכער דערפרעהען דאס הערץ פון יעדען ענטוזיאסטישען קעמפפער אין די ארבייטער רייהען.

דיזער פעראייניגונגס גייסט פערווירקליכט די האפנונגען פון פיעלע ארבייטער פארשטעהער. איינער פון דיזע פארשטעהער איז אפעלטאן, דער סעקרעטער פון דער דזשענעראל פעדערישאן אף טרייד יוניאנס אין גרייט בריטען. אט וואס אפעלטאן זאגט וועגען דער ארבייטער בעוועגונג אין 1914:

„סקולס, ביכער און צייטונגען — בעזאנדערס צייטונגען — האבען ענטוויקעלט נייע געדאנקען, נייע קרעפטען און נייע געגענקרעפטען. אומעדום הערט מען מענשען פרעגען פערשיעדענע פערפלאנטערטע פראגען. זיי ווילען פערשטעהען און וואלטען וועלען דערגעהען די פאלגען פון דער נייערוואכטער ענטשלאסענהייט פון די ארבייטער צו האבען א טייל אין דאס בעסטע פון לעבען, ניט ווייניגער ווי אין דאס ערגסטע.

„אמת, עס זיינען וועגען דעם פאראן פערשיעדענע מיינונגס פערשיעדענהייטען, דאך איז מען איבעראל געקומען צום שלוס, אז די בעדינגונגען פון „נעכטען" מוזען איבערגעביטען ווערען. די געזעלשאפט מוז נעהמען אין אנבעטראכט איהרע פעהלערען און שוואכקייטען; זי מוז זיך בעשעפטיגען מיט דער פראגע פון איבערבויען די איצטיגע ארדנונג און אין דער זעלבער צייט איינזעהן די נויטווענדיגקייט פון פערזארגען אלע איהרע מיטגליעדער מיט פולע געלעגענהייטען, און פערלאנגען פון זיי צו דיענען דער געזעלשאפט לויט דעם בענעפיט וואס זיי געניסען פון איהר.

„די געזעלשאפט מוז געהען פארווערטס און זי מוז זיך אויסקלייבען איינעם פון די צוויי וועגען: אדער דורך רעוואלוציאן אדער דורך איינפיהרען געוויסע ענדערונגען אויף א פראקטישען, שכל'דיגען וועג. דער לעצטער וועג איז דער זיכערסטער און דער לייכטעסטער.

„די ארבייטער בעוועגונג שטעלט מיט זיך פאר פיעלע אבגעזונדערטע בעוועגונגען. אין ענגלאנד זיינען פאראן: די סאציאליסטישע פארטיי, די אינדעפענדענט לייבאר פארטי, די ארבייטער פארטיי אין פארלאמענט, די טרייד יוניאנס, די קא־אפעראטיווע בעוועגונג און אנדערע קלענערע בעוועגונגען. מאנכע פון זיי זיינען אפט געווען אונפריינדליך איינע צו די אנדערע, צייטענווייז פשוט'ע שונאים.

„די מאכט וואס דיזע אלע טהיילען פון דער ארבייטער בעוועגונג וואלטען געקענט ענטוויקלען איז שרעקליך גרויס. לוידער פעהלט זיי דער ריכטיגער ארגאניזאציאנס בעגריף און די בעשטימטע ריכטונג. ניכער זיינען זיי געניגט צו נעהמען איילינגע, אונבערעכענטע שריט און צו טהאן זאכען אהן א טאלק. ניט נאר האר־

איידער די געסט זיינען צונויפגעקומען האט דער שעף געלאזט ארויסטראגן די טייערע מאכלים אויבען אין שפייז־קאמער, פון וואנען מען האט זיי געדארפט סערווירען פאר די געסט. נאך דעם זיינען אלע ארבייטער געגאנגען שלאפען. אבער פריצקע האט נאך אלץ געהאט וואס צו טהאן.

די לעצטע עטליכע טעג האבען אויף איהם זעהר שלעכט געווירקט. ער איז ארומגעגאנגען פערשלאפען. ער האט אויסגעזעהען בלייך און צוטראגען און האט זיך געפיהלט שווער ווי בליי.

אין קיך האט געברענט בלויז איין ליכט. עס האט זיך געהערט א שטילער, אונאויפהערענדער גערויש וואס איז געקומען פון אויבען, א גערויש פון פיעלע טריט. דיעזער גערויש האט ביסלעכווייז אויפגעהערט און עס איז געווארען שטיל ווי אויף א בית עולם. ניט א שארך האט פריצקע'ן דערגרייכט בשעת ער האט זיך געפארעט נעבען אויווען. ארויסגעהמענדיג די אש פון אויווען האט ער מיט איינמאל דערהערט מארנע טענער. דער שופעל איז איהם ארויסגעפאלען פון האנד. ער איז געווען ענטציקט. ער האט קיינמאל אזעלכע מארנע, זיסע טענער ניט געהערט.

די פיאל־פיערלען האבען אנגעהויבען די סימפאני מיט לאנגזאמע, טרויעריגע טענער. עס האט זיך אויסגעדרוכט ווי דאס זיפצען און יאמערען פון אונגליקליכע. נאכהער זיינען די טענער געווארען ווייכער, שוואכער און הערצרייסענדער, פונקט ווי עס וואלט געווען דער לעצטער יאמער־געשריי פון א געשאסענעם זינגפויגעל. דאן האבען די פיעדלען אנגעהויבען שפיעלען א פרעהליכע, הילכענדע מעלאדיע און עס האט אויסגעזעהען ווי א קאמפף צווישען א ריעז און א שטערבענדע טויב. די פריידענס־טענער זיינען געווארען אלץ העכער און שטירמישער און די טרויער־טענער אלץ שוואכער ביז די לעצטע זיינען אין גאנצען איינגעשטילט געווארען.

עס האבען זיך איצט אנגעהויבען הערען אויך פרישע טענער פון אנדערע אינסטרומענטען, וועלכע האבען יעדען בעגייסטערט מיט ליעבע, פרייד און אנדערע גליקליכע געפיהלען. אויך די פיאל־פיערלען, וועלכע זיינען, דוכט זיך פריהער איינגעשטילט געווארען, האבען זיך איצט אנגעשלאסען אן דעם אלגעמיינעם פריי־דעם קאנצערט. יעדער קלעזמער האט זיך געסטארעט ארויסברייננגען דאס בעסטע. זיי האבען זיך ווי געוואלט איינער דעם אנדערען איבעריאגען אין דעם שטרעבען ארויסצוברייננגען דעם ענדליכען געדאנק פון דער גאנצער סימפאניע. העכער און העכער האבען געהילכט די טענער, ביז זיי האבען דערגרייכט דעם קלימאקס — די העכסטע אקטאווע — וואס האט פערהילכט די לופט, און דער גאנצער זאאל האט שיער א טרייסעל געטהאן. דאן איז מיט איינמאל אלץ שטיל געווארען — פריצקע איז ווידער געווען א פראסטער שייערער.

* * *

„אי, אי, וואסערע זיסע טענער! פון וואנען קומען זיי? ווער האט זיי געמאכט?" האט פריצקע געטראכט און גערעדט צו זיך אהן א טאלק. ער האט זיך קיינמאל אזוי גליקליך ניט געפיהלט. ער האט נע'חלש'ט אנטאפען, אנקוקען דאס וואס האט איהם אזוי טיעף געריהרט— „ווער איז דאס און וואס איז דאס אזוינס?"

דעם ערשטען מאל אין זיין לעבען איז איהם ארויף אויף'ן געדאנק, אז עס מוז זיין עטוואס אט דארטען, אויבען — א נייע וועלט פון מעלאדיע און געזאנג, א וועלט פון פערגעניגען און זיסע געפיהלען.

עס האט איהם אנגעכאפט א חשק צו הערען נאך אמאל די זעלבע טענער. צו זיין גליק האבען די אינסטרומענטען ווייטער אנגעהויבען שפיעלען. ער איז צוגעגאנגען צו דער עפענונג פון דער לויף־פאליצע און האט זיך איינגעהערט צו די הימלישע טענער פון דעם ארקעסטער — צום געזאנג פון סופראן, די עדעלע טענער פון דער פיעדעל און דאס שנעלע צימבלען אויף דער פיאנא.

ווען עס איז אלץ געווען געענדיגט, און פריצקע איז אוועקגעפאלען אויף זיין געלעגער א פערמאטערטער, איז ער געווען וואך שטונדען לאנג און האט אלץ געטראכט פון דער הימלישער מוזיק. די הערליכע מעלאדיען זיינען ארום געפלויגען אין זיין געדאנק און איהם פערשאפט פערגעניגען. אי, ווי ער האט מקנא געווען די דאזיגע מענשען וועלכע זיינען געווען „אויבען". „קען איך אימיצען וואס קען שפיעלען?" איז איהם א פראגע דורכגעלאפען אין מוח. אלס אן ענטפער אויף דער פראגע האט ער זיך פלינק אויפגעזעצט אין בעט.

גען צו דער מעגליכקייט פון ענטוויקלען א רייכערע, געזונדערע און בעסערע מענשליכע ראַסע. אלע צייכענס דער צייט צייגען אז מיר זייַנען ביים אנהויב פון א נייע עפּאָכע — אן עפּאָכע פון זיעג פאר די מענשען וואס ארבייטען און שאפען אלע גוטע זאכען אין דער וועלט.

עס ציהט איהם צו מוזיק

אַ מראַגישע ערצעהלונג פון עמאַנועל דזשוליום.

פריי בעאַרבייט אין אידיש פון א. ראַזבורי.

ער האָט געאַרבייט אין קיך, אין אַ גרויסען הויף. „פריטצקע שייערער“ האָט מען איהם גערופען, ווייל זיין ארבייט איז געווען צו שייערען די געפעס. צעהן יאָהר שייערט ער שוין די כלים דאָ אין הויף. ווען ער איז אהער אַנגעקומען איז ער נאָך געווען כמעט אַ קינד — סך הכל 13 יאָהר אַלט. איצט, זאָגט ער, איז ער שוין 23, אָבער ער זעהט אויס ווי 35.

דער רויך, די פערשיעדענע ריחות, די שטייענדע היטץ, די שווערע, אַנגעלאָדענע לופט, די געשרייען און קללות פון'ם שעף און פריצקע'ס פאַרען און האָווען — דאָס אַללעס האָט געגעבען דער קיך אַן אויסזעהן פון אַ גהינום און פריצקע איז ווי דער רשע וועמען מען מאַטערט דאָרט.

די צעהן יאָהר האָבען, אלזאָ, אויף פריצקע'ן קיין גוטע ווירקונג ניט געמאַכט. ער איז דאָפּון שעהנער ניט געוואָרען: קליין־געוויקסיג, רונדע פלייצעס, די האָאָר כמעט אויסגעקראָכען, די ציינער צופוילט, די אויגען טיעף־געזונקען, זיין קוק — אַ שרעקעדיגער און נערוועזער, זיין שריט — אַן אונרעגעלמעסיגער, זיין געלעכטער — אַ קוויטשיגער און קינדערשער. דאָס איבעריגע קען מען זיך פאָרשטעלען.

ווערליג דאָס לעבען וואָס ער האָט פערבראַכט, האָט ער דען געקענט אַנדערש זיין? זיין לעבען איז דאָך געווען אַזוי איינפאַך, אַזוי רוהיג, אַזוי פּראָסט! עס האָט קיינמאָל ניט פּאַסירט עטוואָס וואָס זאָל איהם אויפמונטערען און אַרויסרייסען פון זיין געוועהנליכען לעבענסגאַנג. ער פלעגט אויפשטעהען יעדען בעגינען, ווען עס איז נאָך געווען פינסטער, פלעגט אַרום פּאָרען אין קיך, שייערען די געפעס, און טהוען אַנדערע קיך־אַרבייט, ביז אין דער פינסטערער נאַכט אַריין, פלעגט עסען פון צייט צו צייט און שלאָפען אין אַ צימער נעבען דער קיך — דאָס אַללעס.

ער האָט קיינמאָל ניט געהאַט חשק אָדער צייט זיך איבער צו געהן שפּאַצירען. ער האָט זאָגאר ניט געהאַט קיין אַנשטענדיגע קליידער, און האָט קיינעם ניט געקענט. פון דעסטוועגען האָט ער זיין דאָליע ניט בעקלאָגט. ער איז געווען גאַנץ צופריעדען און האָט זיך פון קיין זאַך ניט אָבגעגעסען דאָס האַרץ. וועגען אידעאַלען, שטרעבונגען און אויסערגעוועהנליכע פערלאַנגען האָט ער אפילו ניט געחלום'ט. אַזעלכע געדאַנקען וואָלטען, דוכט זיך, געווען פאַר איהם אַן איבעריגע זאַך.

* * *

פּאַסירט אַמאָל אַז דער גאַנצער הויף נעהמט זיך גרייטען פאַר אַ גרויסאַרטיגען באַנקעט, וואָס מען האָט געפּראַוועט פאַר זעהר גרויסע לייט. אַ גאַנצע וואָך האָבען אַלע בעדיענער און דיענסטען געהאַרעוועט ווי די עולען. דער באַנקעט האָט געזאָלט שטאַטפינדען אין דעם גרויסען זאַאל, איבער דער קיך. און איצט איז דאָרט געווען אַ גאַנצע מחנה ארבייטער — סטאָליאַרעס, פּיינטערס, דעקאָרייטאָרס און עלעקטרישענס, וועלכע האָבען צוגעגרייט דעם זאַאל און אויסגעשטעלט בלומען. אויף איין זייט האָבען זיי אויפגעבויט אַ ביהנע פאַר אַ בעריהמטען אָרקעסטער.

דעם טאָג פון באַנקעט האָבען אַלע דיענער געאַרבייט 18 שטונדען נאָכאַנאַנד. אַ שטונדע

קומען צו זיך. ער האט געפיהלט ווי זיין הארץ פלאצט.

— קיינמאל ניט! ווי קען דאס זיין? אפשר מיינט ער אז איך וועל קיינמאל ניט זיין א גרויסער שפּיעלער — האט פריצקע זיך געטריסט. ער איז גיך ארויס פון צימער, אנגעיאגט דעם קלינגער און איהם פעסט אנגעכאפּט פאר'ן ארעם.

— מיינסטו טאקע אין אמת אז איך וועל קיינמאל ניט קענען שפּיעלען, א קאפּעציקע אויף ניט?

דער קלינגער האט לאנגזאם געשאקעלט דעם קאפּ אויף ניין.

פריצקע איז מיט איהם ווייטער ניט געגאנגען און האט זיך אומגעקעהרט מיט א שווער נשימה.

— איך וועל קיינמאל ניט קענען שפּיעלען — האט ער טיעף אבגעזיפצט — און דאס ערשטע מאל אין פיעלע יאהרען זיינען זיינע אויגען אנגעפילט געווארען מיט טרעהרען.

* * *

ער האט גענומען געהען אהן א צוועק, אט ווי די אויגען וועלען איהם טראגען. ער איז געווארען שטארק פערצווייפעלט און האט מיט איינמאל פערלארען דאס לעצטע ביסעל מוטה און די לעצטע האפנונג. אויב ער וועט ניט קענען שפּיעלען, וואס־זשע טויג איהם זיין גאנצער לעבען, האט ער געטראכט, און א שטראם פון פינסטערע געדאנקען האט פערפלייצט זיין מוח. ער איז ארויס אויף א ברייטען וועג און האט אלץ געטראכט וועגען זיין טרויעריגען לעבען. יאהרען לאנג איז ער געוועזען פערנומען מיט ארבייטען פאר אנדערע און האט אן זיך אין גאנצען פערגעסען. און איצט, ווען ער האט ערוואכט און געעפענט די אויגען, איז שוין צו־שפּעט. אך, ווי גרויזאם שלעכט איז זיין מזל. „איך וועל קיינמאל ניט קענען שפּיעלען, קיינמאל!“ דער דאזיגער געדאנק האט איהם כסדר געמאטערט.

א גאנצע נאכט האט ער צוועקלאז געוואנדערט, ניט וויסענדיג וואו איין און וואו אויס. ער האט איצט איינגעזעהען אז ער איז אונגליקליך. צום ערשטען מאל האט ער געגעבען א בליק צוריק אויף זיין פערגאנגענעם לעבען. ער איז שטענדיג געוועזען איינזאם. ער האט קיינמאל ניט געוואוסט וואס עס הייסט צו ווערען געליעבט פון א מוטער, צו ווערען געפיהרט פון א פאטער, צו ווערען בעוואונדערט פון א פריינד, אדער צו קריגען א שמייכעל פון א פרוי. זיין גאנצער לעבען איז געוועזען אן איינזאמער, א מיהזאמער. ער האט שטענדיג נאר געארבייט, געהארעוועט.

צו וואס לעבט ער? צו ארבייטען א גאנצען טאג, שלאפען אין שמוץ, אויסשטעהען די קללות און קלעפּ פון חיות אין מענשענגעשטאלט, און איינאטהעמען א פערשטיקטע, פערפוילטע לופט?

ער האט מיט איינמאל דערזעהען א ברייטען וואסער. אה, ווי רוהיג! ווי שעהן דער טייך גלאנצט מיט דעם שיין פון דער לבנה, און שפּיעגעלט אב דעם טונקעלען הימעל מיט די פאנטאסטישע געשטאלטען פון די וואלקענס וואס שוועבען אויבען. און די גראז, און די בוימער און די מעכטיגע פעלזען, אויף די בערג פון ווייטענס — אה, ווי גרויסארטיג איז די גאנצע סצענע!

פריצקע איז געוועזען מיעד — מיעד פון אלץ. קיין זאך איז איהם איצט ניט איינגעגאנגען. זיין לעבען — מיאוס, פאסקודנע, זיין ארבייט — א הארעוואניע, א שקלאפעריי. אך, רוהע! אויסרוהען זיך איינמאל פאר אלע מאל. די נאכט מיט דער גאנצער סצענע ארום האט געשיינט צו זיין א זארט רוהע געזאנג.

ער האט ארויסגעקלעטערט אויף איינעם פון די פעלזען און האט אריינגעקוקט אין טייך מיט שטארקע נייגירדע. איהם האט געשיינט אז דער טייך רופט איהם צו רוהע. יא, יא, דער טייך רופט איהם, און ער וועט געהען.

ער איז אריינגעשפּרונגען און געטוקט זיך אין די כוואליעס. די וואסער איז איהם אריין אין מויל, האט איהם גענומען שטיקען. ער איז אריין טיעפער און טיעפער. איהם האט געשיינט אז אויבען, איבער דאס רוישען אין זיינע אויערען, האט ער געהערט א פיערעל שפּיעלען א פרעהליכען טאנץ. דער טאן האט זיך געטראגען ווייט, ווייט אוועק. מיט איינמאל האט די סטרונע געפּלאצט און די וואסער און די גאנצע וועלט איז געווארען שטיל...

„יא, דער קלינגער, (דער אינגעל האָט קלינגט דעם גלאָק) יא, ער קען שפּיעלען. איך האָב געהערט װי די דײַנער האָבען גערעדט פון איהם אז ער קען שפּיעלען".

ער איז צוריק געפאַלען אויף זײן קישען און האָט צוגעמאַכט די אויגען. ער איז געװען זעהר שלעפעריג. זײנע לעצטע געדאַנקען, אײדער ער איז אײנגעשלאָפען, זײנען געװען װעגען דעם קלינגער, פון װעלכען ער װעט קענען געניסען די הימלישע פרייד װאָס האָט איצט בעלעבט זײן נשמה — מוזיק.

* * *

דער קלינגער, די טרעגער, די גערטנער, דער װאכמאַן, די קאַמער־דיענסטען און די אנדערע בעדיענטע זײנען געזעסען בײ די טישען אין זויער עס־צימער, נעבען דער קיך. פּריצקע איז אַרײן און האָט זיך געזעצט נעבען דעם קלינגער.

ער האָט א װײלע געצװײפעלט. ענדליך האָט ער געפרעגט:

— דו שפּיעלסט פידעל, ניט אמת.

— יא — האָט דער קלינגער געענטפערט.

— איך װאָלט װעלען הערען דיר שפּיעלען הײנט אבענד.

— אך, מיט פערגעניגען, פאַרװאָס דען ניט. קום צו אין אבענד. דער סטיואַרד שפּיעלט פּיאַנא און הײנט װעלען מיר בײדע זיך לערנען.

— װען הויבט איהר אָן?

— ארום האַלב נאָך אכט — האָט דער קלינגער געענטפערט, זופּענדיג די קאַװע.

— איך װעל קומען.

פּריצקע איז געקומען און האָט געשלונגען יעדען נאָט. ער האָט געקוקט מיט ברײט־געפּענטע אויגען אויף דעם קלינגער. א גאַנצע שטונדע האָבען זײ געשפּיעלט שטיקער פון האנדעל, גונאד און מענדעלסאָן. װען דער קלינגער האָט זײן פידעל אַרײנגעלײגט אין שײד האָט פּריצקע מיט מורא געפרעגט:

— װי מײנסטו, װאָלט איך אמאָל געקענט אויסלערנען זיך שפּיעלען?

דער קלינגער איז געװען ערשטוינט. עס האָט איהם קײנמאָל ניט געחלום׳ט, אז דער „שײערער" זאָל זײן אזוי פעראינטערעסירט אין מוזיק, ער זאָל װעלען זיך לערנען.

— עס איז שװער צו זאָגען. די בעסטע זאַך איז צו פּרובירען און זעהען.

— הער אויס, װאָלסטו מיך געװאָלט לערנען? איך׳ל דיר דערפאַר בעצאָהלען.

— װארום ניט? אָבער צוערשט מוזטו האָבען אן אינסטרומענט.

— זעהר גוט, איך׳ל מיר קויפען א פידעל.

אין עטליכע טעג ארום האָט פּריצקע געהאַט א פידעל מיט א סמיטשיק און א שײד, װאָס האָט איהם געקאָסט א גאַנצען ״מאָנאַט׳ס שבירות. און ער איז דערויף געװען זעהר שטאָלץ. ער האָט די פידעל געהאַלטען אונטער׳ן בעט און ער האָט געמײנט, אז זײן אידעאַל איז שוין ערדרייכט.

קײן אנדער צײט צו לערנען זיך שפּיעלען װי נאָר אין אבענד, נאָך דער ארבײט, האָט ער ניט געהאַט, און פידלען אין יענער צײט װאָלטען די דיענער איהם ניט געלאָזט. ער האָט שוין סאַי װי סאַי געהאַט פון זײ צו לײדען. חוץ דעם איז ער נאָך דער ארבײט געװען צו־מיעד און שלעפעריג צו קענען לערנען מיט ברענענדיגען חשק. עפּעס האָבען זיך זײנע פינגער ניט גע־ריהרט און ער האָט זיך בכלל געפיהלט נערװעז און ניט אויפגעלעגט, און כמעט ניט געקענט האַלטען דעם סמיטשיק אין האַנד.

פאַר דעם קלינגער איז דאָס ניט געװען זעהר אנגענעהם, און אין א קורצע צײט איז ער געקומען צום שלוס, אז פּריצקע און מוזיק זײנען ניט קײן פּאָאַר. ער האָט דאָס אפילו ניט געװאָלט איהם מיטטײלען, אָבער ענדליך האָט ער איהם שטילערהײד פערטרויט אז צוליעב פּויעשע אוהר זאַכען קען ער קײן מוזיקער ניט װערען, און ער האָט איהם געראַטהען אויפצוגעבען דעם גע־דאַנק.

פּריצקע איז געװען װי פון דונער געשלאָגען.

— װאָס, איך בין א פערפאַלענער, איך װעל קײנמאָל ניט קענען שפּיעלען? — האָט ער מיט ביטערע ענטױשונג געפרעגט.

— איך בין זיכער װעגען דעם — האָט דער קלינגער געענטפערט — עס טהוט מיר לײד װאָס איך האָב דיר דאָס צו־געזאָגט.

בײ פּריצקען איז געװאָרען אָבגענומען דאָס לשון. ער האָט אראָבגעהאַנגען די אויגען און טרויעריג געשאָקעלט מיט׳ן קאָפּ. װען ער האָט צוריק אויפגעהויבען די אויגען איז דער קלינגער ניט מעהר געװען אין צימער.

עס האָט געדויערט א װײלע ביז ער איז גע־

קענען זיך ניט איינלעבען אין דעם געדאנק אז די געזעלשאפט שטעהט היינט ניט מעהר אויף דעם סקלאַסטישען סיסטעם פון מיטעל־אלטער, ווען בילדונג איז בעשטאנען אין פולפול און דעבאטען וועגען זאכען וואס האבען ניט געהאט קיין דירעקטע שייכות צום לעבען. אין יענע יאהרען האט מען עס געהאלטען פאר א כבוד צו זיין א לערינג־געהער, און לעבען אין לוקסוס אויף די פרוכט פון אנדערע מענשענס פראצע. אט טאקע פון דיזער אלטער, פאלשער סברא איז געקומען דער פאראורטהייל אז עס פאסט ניט צו זיין אן ארבייטער. אונזער איצטיגער בילדונגס סיסטעם האלט זיך נאך אלץ אויף דיזען געדאנק. עס איז נאך ביז היינט דער צוועק פון שולען און בילדונגס אנשטאלטען צו ערציהען יעדעס קינד פאר גייסטיגע ארבייט — צו שטאפען איהם מיט פאקטען און ציפערען וואס ברייננען איהם קנאפע נוצען אין זיינע שפעטערע יאהרען. מיר לעבען היינט אין א צייט פון ארבייט און אינדוסטרי. שולען דארפען בילדען די מאסען און ניט די העכערע קלאסען, און כדי דאס צו טהאן מוזען זיי האבען די קאנטראלע איבער די מאסען, אום צו קענען זיי בעלעהרען אין די אידעען און אידעאלען פון דעם ארבייטער קלאס און אין די פרינציפען פון דעם קלאסענקאמפף.

„מיר מוזען אנהאלטען דעם קלאסענקאמפף ביז דער צייט ווען מען וועט האלטען פאר א שאנדע צו לעבען אויף אנדערע־מענשענס ארבייט; ביז מען וועט אנהויבען מענשען שעצען ניט לויט די רייכטום וואס זיי פערמאגען נאר לויט זייער אויפטהו פאר דער געזעלשאפט. אזוי לאנג ווי דער ווארט „ארבייטער" וועט ניט זיין אזוי עהרענהאפט ווי דער ווארט „ארטיסט"־וועלען מיר ניט האבען קיין ריכטיגע פרייהייט. מיר טארען ניט צולאזען אז אונזער בילדונגס סיסטעם זאל אויסשטעלען א קליינע צאהל מענשען אלס סאלדאטען, גלחים, שטאאטסלייט און סוחרים, אדער קאפיטאנען פון אינדוסטרי, און אז זיי זאלען וואס גיכער אנהויבען אנדערע צו עקספלאאטירען. דאס מאטא פון דער נייער בילדונג מוז זיין — דיענסטע לייסטען און ניט פראפיט מאכען. מיר מוזען אין אונזערע קינדער איינפלאנצען די אידעאלען פון דער ארבייטער קלאססע און דאס קענען מיר נאר טהאן אין שולען וואס זאלען ווערען געגרינדעט און קאנטראלירט פון דער ארבייטער קלאססע זעלבסט.

„אום צו בעקומען כאטש עטוואס בילדונג, פון וועלכע די ארבייטער קינדער ווערען בעראובט, בענוצען זיך פיעלע מענער און פרויען ארבייטער מיט דער געלעגענהייט וואס זיי האבען זיך צו בילדען און לערנען. די סאציאליסטישע פראגראם איז אויסדריקליך פאר בילדונג. דאמיט וואס זי גיט אן עקאנאמישע פערטייטשונג צו היסטאריע און וויסענשאפט; דאמיט וואס זי ערקלעהרט יעדע מענשליכע טעטיגקייט און יעדע וויכטיגע היסטארישע פאסירונג פון דעם עקאנאמישען שטאנדפונקט; דאמיט וואס זי צייגט אז אלע היסטארישע און פאליטישע קעמפפע האבען געהאט פאר זייער צוועק מאטעריעלע אינטערעסען, לאנד בעזיץ און רייכטהום — דאמיט וואס די סאציאליסטישע פראגראם לערענט אזוי דעם פשט פון אללעם האט זי געגעבען דעם גאנג פון בילדונג א נייע ווענדונג. דער ארבייטער הויבט זיך אן זעהן אין זיין ריכטיגען געשטאלט, אלס דער ווירקליכער בעשאפער פון היסטאריע. און זעהענדיג די פערגאנגענהייט דורך דיזע ברילען ווערט פאר איהם קלאר די צוקונפט, ווען ער וועט אבשאפען די לעצטע פארמע פון שקלאפעריי — לוין שקלאפעריי — און וועט זיין אמת פריי.

„די טרייד יוניאנס האבען אימער קלאר בעגריפען די נויטווענדיגקייט פון אן אויפגעקלערטען פראלעטאריאט. נאך מיט הונדערט יאהר צוריק, ווען די יוניאנס זיינען נאר וואס געהאט ערשיינען, האבען זיי שוין געהאט אויף זייער פראגראם דעם פונקט — בילדונג פאר אלע. די לעצטע קאנווענשאנס פון דער אמעריקאן פעדערעישאן אף לייבאר האבען שטארק בעטאנט דעם פאקט אז דער איצטיגער בילדונגס סיסטעם איז ניט צופריעדענשטעלענד און האבען געפאדערט עס זאלען ווערען געגרינדעט פאך־שולען אדער טעכנישע שולען וואו מען זאל לערנען טריידס, מאדערנע פאליטישע עקאנאמיע און די ארט און וויזע פון דינגען זיך קאלעקטיוו מיט ארגאניזירטע און איינצעלנע ארבייטסגעבער.

אן אויספיהרליכער איבערבליק איבער דעם פראגראם פון דיזען קאלעדזש, און ווי ער בעצוועקט אנצונעהן מיט זיין ארבייט — אין א צווייטען ארטיקעל.

אן ארבייטער קאלעדזש אין דיא וועסט

פון א. ר.

פון קענזעס סיטי קומט די נייעס אז עס איז דארט ענשטאנען א בעוועגונג פאר סיסטעמאטישע בילדונג פאר ארבייטער און ארבייטערס קינדער, און אז עס איז פאר דעם צוועק געגרינדעט געווארען די „פיעפעלס קאלעדזש", וואס איז אינקארפערירט אונטער די געזעצע פון יענעם סטייט.

אום צו צייגען דעם כאראקטער פון דעם נייעם קאלעדזש איז גענוג צו זאגען אז יורזשין וו. דעבס איז דער פרעזידענט פון דעם פעראיין וואס האט דעם קאללעדזש געגרינדעט.

לויט די ערשטע בעקאנטמאכונג וועט דיעזער קאלעדזש זיין דאס אייגענטהום פון פאלק און ווערען פון פאלק קאנטראלירט. די מייסטע קאפיטאליסטישע קאלעדזשעס זיינען געגרינדעט פאר פראפיט. אין אתזער הייטיגער צייט שמעקט אלץ— אפילו בילדונג און וואהלטהעטיגע אנשטאלטען — מיט געשעפט און פראפיט, און עס פערשטעהט זיך, אז אין די געוועהנליכע קאלעדזשעס האבען די פראפעסארען און לעהרער מעהר אין אויג די אינטערעסען און דעם ציעל פון רייכע עלטערען, וועלכע שיקען זייערע קינדער אהין בילדינג צו געניסען, איידער די אמת'ע בילדונג אליין. דער צוועק פון דיעזען פאלקס קאלעדזש איז אבער א גאנץ אנדערער: ערשטענס, וועט עס טאקע זיין א קאלעדזש פאר ארבייטער און זייערע קינדער; צווייטענס, וועט די בילדונג וואס מען וועט דארט געבען זיין ארבייטער בילדונג. אט וואס די בעקאנטמאכונג זאגט וועגען דעם ענין:

„בילדונג און ארגאניזאציאן זיינען די שליסלען וואס וועלען אויפשליסען די טהירען פון דער צוקונפט. מיר קענען היינט פיעל בעסער ווי אמאל בעגרייפען און פאנאנדערנעהמען די בעדינגונגען וואס זיינען די גרונד אורזאכען פון דעם גרויסען אונרעכט פון וועלכען מיר ליידען אונטער דער איצטיגער סיסטעם. אבער הגם מיר האבען אין דער ווירקליכקייט דעם זעלבען אידעאל, און שטרעבען צו דער זעלבער זאך — אבשאפען די היינטיגע סיסטעם און איינפיהרען א גערעכטערע און מעהר סיסטעמאטישע ארדנונג — דאך פעהלט אונז איינינקייט. עס פעהלט אונז דער בעגריעף פון האנדלען און טהאן מיט פעראייניגטע קרעפטען. מיר פעראייניגען זיך געגען דעם שונא אין צייטען ווען מיר פיהלען, אז עס שטעהט אונז פאר א געפאהר; נאר דאן פערגעסען מיר זיך א ווײלע אן אונזערע קליינליכע מיינונגען און פאראור טיילען.

„אום צו שאפען א שטענדיגע און דויערנדע סאלידאריטעט מוזען מיר זעהען איינפלאנצען דעם געדאנק, אז מיר האבען איינע און דיזעלבע אינטערעסען. דאס קענען מיר נאר טהאן דורך בילדונג און אויפקלעהרונג. אזא איבערצייגונג קענען מיר נאר דאן בעקומען, ווען מיר פערשטעהען דעם גרונד געדאנק פון דעם קאמפף אין וועלכען מיר זיינען בעשעפטיגט.

„דער ארבייטער האט היינט וועניג אויזזיכטען פאר בילדונג. א סך קינדער געהען קיינמאל ניט אין סקוהל. זיעבען אכטעל פון די קינדער אין די יונייטעד סטייטס, איבער 14 יאהר אלט, הערען אין גאנצען אויף געהען אין שולע. בלויז איינער פון 8 קינדער האט א טשענס צו געהען אין הארסקוהל; די איבעריגע זיעבען האבען שוין דורכצומאכען דעם ביטערען לעבענסקאמפף אין די פאבריקען, און 50 פראצענט פון זיי זיינען דערגאנגען בלויז ביז דעם פינפטען גראד. יעדעס יאהר הויבען צוויי מיליאן קינדער אן ארבייטען אלס אונגעלערנטע ארבייטער. זיי האלטען אין איין ארום וואנדערען פון איין בעשעפטיגונג צו דער אנדערער און זיינען ווילינע לוין שקלאפען. א קליינע צאהל מענשען הערשט דורך קראפט און בעטרוג, ווייל די גרויסע צאהל מענשען איז פערשקלאפט, און צו בלייבען אונוויסענד איז צו בלייבען א שקלאף.

„אונזער פאבליק סקוהל סיסטעם איז איינגעפונדעוועט אויף אידעען וואס זיינען שוין היינט אבגעלעבט. די וואס האבען די קאנטראלע

ניטס איבער די אינטערעסען פון די א. ל. ג. וו. יוניאָן, און זאָלען אויספילען אלע וואקאנטע שטעלן, וועלכע וועלען פארקומען ביי די אפיסערס, און פארלאַנגען גענויע. עס זאָל אויך זיין זייער אויפגאַבע ארויסצוגעבען אן אפיציעלען זשורנאל אין אזוי פיל שפראכען ווי זיי וועלען געפינען פאר נויטיג, און זיי זאָלען אנשטעלען דעם רעדאקטאר פאר דיעזען זשורנאל אדער צייטונגען.

ארטיקעל 5, סעקשאן 16 איז אמענדירט געוואָרען ווי פאלגט:

סעק. 16. די דזש. ע. ב. זאָל האָבען דאָס רעכט צו סוספענדירען אדער אויסשליסען יעדען ל. יו. וועלכער וועט איבערלייגט און אבזיכטליך איבערטרעטען אירגענד וועלכען געזעץ פון דיעזער קאנסטיטושאַן, נאָכדעם ווי עס ווערט דעם לאָקאל געגעבען פון דער דזש. ע. ב. 30 טעג נאָטיס און א געלעגענהייט זיך צו פערטהיידיגען פאר א מיטינג פון דזש. ע. ב.

ארטיקעל 4 איז אמענדירט געוואָרען דאָמיט וואָס סעקשאן 2 וועט איצט לויטען:

קיין מעמבער קען ניט זיין א קאנדידאט פאר א דזשענעראל אפיס, סיידען ער אדער זי איז א גוטשטעהענדער מעמבער פון דער א. ל. ג. וו. י. ווענינגסטענס צוויי יאָהר בעפאָר דער קאנווענשאַן.

סעקשאָנס 2, 3, 4 זיינען נומערירט געוואָרען אלס 3, 4, 5.

ארטיקעל 14 סעקשאן 6 איז אמענדירט געוואָרען און וועט איצט לויטען:

פאָרלייטע, פארליידיס און פעריזאנען וועלכע האָבען דאָס רעכט אנצונעהמען און אבצוזאגען ארבייטער זאָלען ניט ערלויבט ווערען צו זיין מעמבערס אין דער א. ל. ג. וו. י. פעריזאנען וועלכע לויפען פאר אן אפיס אדער האלטען אן אפיס אין וועלכע עס איז קאפיטאליסטישע פארטייען וועלען אויך אויסגעשלאָסען פון מעמבערשיפ און פון האלטען א בעצאָהלטען אדער אומבעצאָהלטען אפיס אין דער א. ל. ג. וו. י., דזשאָינט באָארד אדער דיסטריקט קאונסיל.

ארטיקעל 3 סעקשאן 8 איז אמענדירט געוואָרען ווי פאלגט:

א בעצאָהלטער בעאמטער פון אירגענד א לאָקאל יוניאָן, דזשאָינט באָארד, דיסטריקט קאונסיל אדער א. ל. ג. וו. י., וועלכער איז געוועזען בעשעפטיגט אין דער ארגאניזאציאָן זעקס מאָנאט נאָכאנאנד אדער לענגער אין פערלויף פון די צוויי יאָהר צווישען דעם פאריגען קאנווענשאַן און קומענדען קאנווענשאַן איז בערעכטיגט צו זיין א דעלעגאט צום קאנווענשאַן, אויב נאָר ער אדער זי איז א מעמבער פון דער א. ל. ג. וו. י.

ארטיקעל 17 איז אמענדירט געוואָרען מיט פאלגענדען נייעם סעקשאן 6 „איי“:

מעמבערס פון אירגענד א יוניאָן אין אויסלאנד, וואָס איז אנגעשלאָסען אן דעם „אינטערנאציאָנאלען שניידער סעקרעטאריאט, ווען זיי ברייגגען טרענספער קארדס פון זייערע יוניאָנס וועלכע צייגען אז זיי זיינען געוועזען גוט־שטעהענדע מיטגליעדער ניט ווייניגער ווי זעקס מאָנאטען, זאָלען זייערע טרענספערס אנגענומען ווערען פון אונזערע לאָקאלס אין די פעראייניגטע שטאאטען און קאנאדע.

אין ארטיקעל 3, סעקשאן 22, זאָל דער 2טער פונקט אין דער טאגעסאָרדנונג און דאָס וואָרט „פינאנס“ אין פונקט 6 אויסגעשטראָכען ווערען און די פונקטען איבערגעשטעלט ווערען.

צו ארטיקעל 8 איז צוגעזעצט געוואָרען פאָלגענדער נייע סעקשאן 8 „בי“:

ווען א מעמבער פון די א. ל. ג. וו. י. ברייננגט א קלאגע געגען אן אפיסער פון א לאָקאל יוניאָן, דזשאָינט באָארד, דיסטריקט קאונסיל אדער געגען א מעמבער פון די א. ל. ג. וו. י. זאָל ער ווערען געהאלטען פעראנטוואָרטליך און פאל עס וועט זיך ארויסווייזען אז די בעשולדיגונג איז א פאלשע, דער בעטרעפענדער מעמבער זאָל ווערען גע'משפט פאר פאלשע עדות ביי דער זעלבער קערפערשאפט וואָס האָט גע'משפט דעם בעשולדיגטען מעמבער. די קערפערשאפט זאָל האָבען דאָס רעכט צו בעשטראָפען דעם אנקלעגער לויט דעם שאָדען וואָס ער האָט דעם אנגעקלאָגטען פעראורזאכט.

צו ארטיקעל 14 איז צוגעזעצט געוואָרען פאלגענדער נייער סעקשאן 8:

די איינשרייב געלד אין די לאָקאל יוניאָנס זאָל ניט איבערגעהן די סומע פון 15 דאָלאר פאר מענער און 10 דאָלאר פאר פרויען נייע מעמבערס, געגען וועלכע עס איז ניטאָ קיין שום קלאגען אדער בעשולדיגונג.

ארטיקעל 3, סעקשאן 5 איז אמענדירט געוואָרען ווי פאלגט:

אלע לאָקאל יוניאָנס וואָס זיינען אנגעשלאָסען אן דער א. ל. ג. וו. י. ווענינגסטענס דריי מאָנאטען בעפאָר די קאנווענשאַן ווערט אבגעהאלטען, זאָלען קריגען צו וויסען פון דזשענעראל סעקרעטאר־טרעזשורער זעכציג (60) טעג בעפאָר דער צוויי יעהרליכער קאנווענשאַן ווערט אבגעהאלטען, צו ערוועהלען די צאָהל דעלעגאטען צו וועלכע זיי זיינען בערעכטיגט

אמענדמענטס צו דער קאנסטיטושאן

אנגענומען ביים צוועלפטען קאנווענשאן אין קליוולאנד.

ארטיקעל 5, סעקשאן 14, איז אמענדירט געווארען ווי פאלגט:

די דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד זאל מיטען 20 טעג פאר דער קאנווענשאן און בעשטימען און אוידיטינג און קרעדענשעל קאמיטע וואס זאל בעשטעהן פון זיעבען מיטגליעדער. דריי פון די זיעבען זאלען זיין דעלעגאטען פון שטעדט אויסער נויארק. די פליכט פון דער קאמיטע זאל זיין צוזאמענצוקומען אין דזשענעראל אפיס ניט שפעטער ווי 10 טעג פאר'ן קאנווענשאן. זיי זאלען עקזאמינירען אלע קרעדענשעלס, ביכער און רעכנונגען פון דזשענעראל אפיס און אויסמאכען א פולקאמענעם בעריכט. די רעפארטס פון דעם אינטערנעשאנעל פרעזידענט, דזשענעראל סעקרעטער־טרעזשורער און דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד זאל ווערען צוגעגרייט, געדרוקט און געשיקט ביי פאסט צו די דעלעגאטען א וואך בעפאר דעם קאנווענשאן.

ארטיקעל 7, סעקשאן 1.

די דזש. עקז. ב. זאל האבען דאס רעכט ארויפצולעגען איין אסעסמענט פון 10 סענט א וואך אויף אלע מעמבערס פון די אנגעשלאסענע לאקאלס, פיר ניט מעהר ווי 15 וואכען נאכאנאנד אין איין יאהר אום צו אונטערשטיצען אן אנגעשלאסענעם לאקאל, וועלכער פיהרט א פערלענגערטען סטרייק אדער לאקאוט. די לאקאלס זאלען דעם אסעסמענט קאלעקטירען פון די מעמבערס דורך אסעסמענטס סטעמפס ארויסגעגעבען פון דער א. ל. ג. וו. י.

דער פאלגענדער סעקשאן איז צוגעזעצט געווארען צו ארטיקעל 9 און וועט הייסען סעקשאן 2:

די מעמבערשיפ קארדס אדער ביכער וואס די לאקאלס גיבען ארויס צו די מעמבערס זאלען פערבלייבען דאס אייגענטהום פון דעם לאקאל וואס האט זיי ארויסגעגעבען, זיי מארען ניט ווערען פערקויפט, אויסגעביטען אדער אוועקגעגעבען און קענען צו יעדער צייט צוריק גערופען אדער אבגענומען ווערען פון דעם לאקאל אדער איהרע אויטאריזירטע בעאמטע, אויב זיי געפינען עס פאר נויטיג.

סעקשאנס 2 און 3 וועלען איצט זיין 3 און 4.

ארטיקעל 14, סעקשאן 7 איז אמענדירט געווארען ווי פאלגט און מען האט בעשלאסען עס זאל זיין סעקשאן 5, ארטיקעל 17:

לאקאל יוניאנס זאלען ניט פאדערען קיין איניטריט געלד פון מעמבערס וואס פאהרען פון איין געגענד אין אנאנדערען, באופן אז דער בעטרעפענדער, ער אדער זי, איז געווען א מעמבער פון דער א. ל. ג. וו. י. וועניגסטענס א יאהר און באופן דער לאקאל פון וועלכען ער קומט האט עקזיסטירט א יאהר צייט.

סעקשאנס 5, 6, 7 און 8 פון ארטיקעל 17 זיינען געענדערט געווארען אלס סעקשאנס 6, 7, 8 און 9.

פון ארטיקעל 5 סעקשאן 9 איז ארויסגענומען געווארען דער לעצטער זאץ וואס שרייבט פאר אז דער דזש. סעק. זאל האבען די אויפזיכט איבער דעם רעדאקציאנס דעפארטמענט פונ'ם אפיציעלען זשורנאל. דער סעקשאן וועט איצט לעזען ווי פאלגט:

סעק. 9. דער דזש. ס. ט. זאל ארויסגעבען און אויספיהרליכען מאנאטליכען פינאנציעלען רעפארט צו יעדען לאקאל יוניאן. ער זאל אויך ארויסגעבען א פירטעל יעהרליכען רעפארט־בלענק צו די לאקאל יוניאנס מיט אינסטרוקשאנס עס אויסצופילען און עס צוריק שיקען צום דזשענעראל אפיס.

די פירטעל יעהרליכע רעפארטס זאלען זיך ענדיגען אין דזשון, סעפטעמבער, דעצעמבער און מארטש.

ארטיקעל 5, סעקשאן 11 איז אמענדירט געווארען ווי פאלגט:

סעק. 11. די דזש. ע. ב. זאל ענטשיידען אלע געזעצליכע פראגען וועלכע קומען פאר אונטער די דזשורידיקשאן פון די א. ל. ג. וו. יוניאן ווי אויך פאדערונגען, קלאגען און אפעלאציאנען. אזעלכע ענטשיידונגען זאלען גוט זיין ביז דער נעקסטער רעגעלער אדער ספעציעלער קאנווענשאן פון די א. ל. ג. וו. יוניאן און אויב דיזע ענטשיידונג ווערט ניט אפעלירט אדער פערווארפען, דאן בלייבט די ענטשיידונג געזעצליך פיר אימער. זיי זאלען האבען דאס רעכט צו בעשטעטיגען סטרייקס און באיקאטס לויט נאך דער קאנסטיטושאן ווי עס ווערט שפעטער דערמאנט; זיי זאלען האבען די אלגעמיינע איבער־

אגרימענטס, צו מאכן ארראנדזשמענטס, אפגעריכטן אגרימענטס אדער פעראורזאכן או אגרימענטס זאָ־לען אבגעבראָכן ווערן אָהן דער צושטימונג פון די לאָקאלס וועלכע זיינען אין האנדלונג קעגן אגריהרען.

רעזאלוציאָנען אנגענומען ביים קאנווענשאן

רעזאלוציאנען וועגען ארגאניזאציאָן.

א גרויסע צאָהל רעזאָלוציאָנען זיינען געווארען אריינגעבראכט, פערלאנגענדיג או די אינטערנעשאָנעל זאָל אנשטעלען מעהר מענער און פרויען ארגאניזערס. די קאמיטע וועגען ארגאניזאציאָן האט רעקאמענדירט או אלע פערלאנגען זאָלען ווערען איבערגענעבען צו דער נייער דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד צו האנד־לען ווי זי וועט געפינען פאר נויטיג.

לויט רעזאָלוציאָן נומער 97, איז די דזשענ. עקז. באָארד געווארען בעאויפטראגט צו בע־טראכטען ביי איהר ערשטען מיטינג די לאגע פון די בריקלינער לײדיס טיילארס, לאָקאל 65.

לויט רעזאָלוציאָן נומער 69, וועלכע איז געווא־רען אריינגעבראכט פון דעלעגאט עסטער מאר־בער און מארים סיראטא, האט די קאנווענשאן אנגענומען די רעקאמענדיישאן פון דער ארגא־ניזאציאָנס קאמיטע דאס —

די נייע דזשענעראל עקזעקוטיוו באָארד זאָל אנשטעלען א ארגאניזער פיר ווקס מאנאט צו פערוואלטען די ביזנעס פון לאָקאל 50 מיט דער משילדרענ'ס דרעס מאנופעקטשורערס אסאָסיאיישאן. און אויך צו מאכן ארגאניזאציאָנס ארבייט אין דעם טרייד.

לויט רעזאָלוציאָן נומער 95, פערלאנגט די באסטאנער קלאוק פרעסערס יוניאָן אומצוקעה־

קשאָן אין קלעװלאנד.

רען זיך צוריק צו דעם סיסטעם פון שטיקאר־ביים, וואס דאס איז נעגען דעם אפמאך וועל־כען דער לאָקאל האט מיט די מאנופעקטשו־רערס אסאָסיאיישאן, די זאך ווערט איבער־געגעבען צו דער נייער דזשענ. עקז. באָארד, או זי זאָל וועגען דעם קאנפערירען מיט דער דאר־טיגער גריוועגס באָארד.

סאב מאנופעקטשורינג און סאב־קאנטראק־טינג.

לויט רעזאָלוציאָן נומער 74, וועלכע איז גע־ווארען אריינגעבראכט פון דעלעגאט איז. עפ־שטיין פון לאָקאל 10, איז די דזשענ. עקזעקו־טיוו באָארד געווארען אינסטרואירט צו זוכען וועגען און מיטלען ווי אזוי צו פערקלענערען

לויט סעקשאן 4. אבער אין פאל פון א ספעשעל קאנווענשאן פון די אינטערנײשאנעל לוידים גאר־מענט װארקערס יוניאן, אײדער דער רעגולאר צװײ יעהרליכער קאנוענשאן פינרעט שטאט, זאלען אלע דעלעגאטען פון פאריגען קאנוענשאן, געשיקט װע־רען צו פערטרעטען די לאקאלס בײ דער ספעשעל קאנווענשאן.

ארטיקעל 12. פאלגענדער נייער פאראגראף איז צוגעזעצט געווארען צו סעקשאן 4.

די דזשאינט באארד פון יעדער שטאדט זאל האָ־בען דאס רעכט צו בעשליסען בײ א מאיאריטעט צו־צולאזען ספעציעלע פערטרעטער פון ברענטשעס װעהלטע בעאמטע פון א דיסטריקט קאונסיל אדער א דזשאינט באארד אדער געגען אורגענד װעלכען מיטגליעד־פון די א. ל. ג. װ. י., װעלכער לײסטעט דיענסט פיר צװײ אדער מעהר לאקאל. יוניאנס אפיציעל, קענען ענטשטעהען אין אורגענד װעלכען לאקאל יוניאן װאס איז אין דעם פעראינטערעסירט, און די אנגעקלאגטע זאלען גע׳משפט װערען פון א קאמיטע װאס װערט אויסגעקליבען פון דער דזשאינט באארד אדער דיסטריקט קאונסיל, דער אורטהייל זאל גוטגעהייסען װערען אין אלע לא־קאל יוניאנס װאס בעלאנגען צו דער בעטרעפענדער קערפערשאפט. װי באלד עס איז נישא קײן דזשאינט

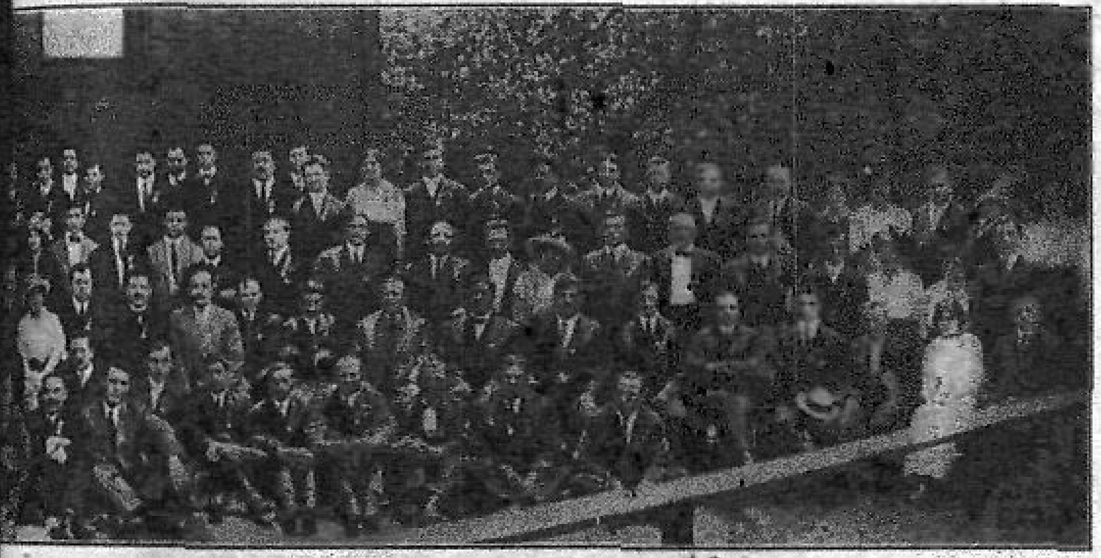

דעלעגאטען צום צ...

װאס בעשטעהען פון ארבײטער פון א געװיסער נא־ציאן אדער שפראך, אויב זײ געפינען עס פאר נױ־טיג. די מאיאריטעט פון דער דזשאינט באארד װאס שטימט אז אזעלכע פערטרעטער זאלען צוגעלאזען װערען זאל אויך בעשטימען די רעכטע פון אזעלכע פערטרעטער אין דער דזשאינט באארד.

ארטיקעל 6, סעקשאן 4 איז אמענדירט גע־װארען װי פאלגט:

דער פינאנשיעל סעקרעטער פון א לאקאל יוני־אן, דזשאינט באארד אדער דיסטריקט קאונסיל זאל באלד נאך דעם ערשטען מיטינג א. ז. װ.

ארטיקעל 8, סעקשאן 9 איז אמענדירט גע־װארען װי פאלגט:

סעק. 9. קלאגעס געגען ערגענטע אדער ער־באארד אדער דיסטריקט קאונסיל זאלען זײ גע־משפט װערען בײ די עקזעקוטיװ באארדס (צװאטען) פון אלע לאקאל יוניאנס װאס זײנען דירעקט פער־אינטערעסירט אין דיזער אנגעלעגענהײט.

ארטיקעל 10, סעקשאן 8 איז אמענדירט געװארען װי פאלגט:

סעק. 8. קײן לאקאל יוניאן זאל נים אנגעה־מען נײע פאדערונגען װעגען ארבײטס בעדינגונגען אדער דורכפיהרען רולס װאס קענען פיהרען צו סטרײקס אדער לאקאוטס, אײדער די אויסגעארבײ־טע פאדערונגען אדער רולס זײנען געװארען פארגע־לײגט פאר דער דזשענעראל עקזעקוטיװ באארד און פון זײ געװארען גוטגעהײסען, און די דזשענ. עקז. באארד זאל נים האבען די פאלמאכט אויסצוגעהן אין

און פרויען ארגאנייזערס. די קאמיטע וועגען ... באסטאנער קלאוק פרעסערס יוניאן אומצוקעה־
ארגאניזאציאן האט רעקאמענדירט אז אלע

בען־דאס רעכט צו בעשליסען ביי א מאיאריטעט צו־ קאל יוניאנס וואס בעלאנגען צו דער בעטרעפענדער
צולאזען ספעציעלע פערטרעטער פון בראנטשעס קערפערשאפט, ווי באלד עס איז נישט קיין דושאינט

דעלעגאטען צום צו... קאנווענשאן אין קליוולאנד.

פערלאנגען זאלען ווערען איבערגעגעבען צו דער רען זיך צוריק צו דעם סיסטעם פון שטיקארי
ביים, וואס דאס איז נעגען דעם אפמאך וועל־

וואס בעשטעהען פון ארבייטער פון א געוויסער נא־ באארד אדער דיסטריקט קאונסיל זאלען זיי גע־

דער א. ל. ג. וו. י., אז יעדערער וועלכער ארבייט אלס פרעסער ביי לוידיס גארמענטס, זאל ארבייטען פון וואך, און אויך אלע אנדערע ארבייטער בעשעפטיגט אין דער לוידיס גארמענט אינדוסטרי זאלען ארבייטען אויף'ן זעלבען אופן; נעמליך פון וואך.

די רעזאלוציאן ווערט איבערגעגעבען צו דער דזשענעראל עקזעקוטיוו באארד.

פרויען הילפס פעראיינען

רעזאלוציאן נומער 116, אריינגעבראכט פון די דעלעגאטען פון לאקאל 67 און 98.

אין אנבעטראכט, דאס עס איז דא אן ארגאניזאציאן אין טאלעדא, אהייא, בעשטעהענד פון פרויען, טעכטער און שוועסטער פון קלאוק און סקוירט מאכער, בעקאנט אונטער דעם נאמען „לוידיס אוקזיליארי, קלאוק און סקוירט מייקערס יוניאן לאקאל 67"; אין אנבעטראכט, דאס די אוקזילארי איז געווען פון גרויס נוצען ניט נור פאר לאקאל 67, נור האט אויך מאראליש און פינאנציעל געהאלפען די ארבייטער בעוועגונג אין אלגעמיין —

דארום בעשליעסט דיעזע קאנווענשאן צו ראטען אונזערע לאקאלס, אז זיי זאלען יעדערער אויף זייער ארט, ארגאניזירען פרויען הילפס־פעראיינען און עס ווערט אויך בעשלאסען דאס די נייע־דזשענ. עקז. באארד זאל אויסארבייטען א פלאן ווי אזוי די פרויען הילפס־פעראיינען זאלען זיך קענען אנשליסען אן דער אינטערנעשאנעל יוניאן.

רעזאלוציאן נומער 120, אריינגעבראכט פון די דעלעגאטען פון די פילאדעלפיער לאקאלס.

אין אנבעטראכט, דאס די קלאוק און סקוירט מייקערס פון פילאדעלפיא האבען אין יאהר 1913 אנגעפיהרט א העלדישען קאמפף פאר זעקס מאנאטען נייט מיט דעם צוועק איינצופיהרען מענשליכע ארבייטס־בעדינגונגען ווי אין ניו יארק;

אין אנבעטראכט, דאס דער סטרייק איז געגאנגען פארלוירען, טראץ די פעסטע שטעלונג וועלכע אונזערע לייטע האבען גענומען —

דארום ווערט בעשלאסען, דאס די נייע דזשענ. עקז. באארד זאל ווערען בעפאלמעכטיגט — אויפצונעהמען די פראגע פון רעארגאניזירען די פילאדעלפיא קלאוק און סקוירט מייקערס אזוי גיך ווי זיי זאלען דאס געפינען פאר מעגליך.

רעזאלוציאן נומער 121, אריינגעבראכט פון די דעלעגאטען ס. דזש. אשפיז, פון לאק. 1, א. ב. באביטש ר. בארענשטיין און מ. וויינער פון לאקאל 9, און א. מ. יאקאבינסקי פון לאקאל 17.

אין אנבעטראכט, דאס די קלאוק מייקערס פון ניו יארק ליידען דורך דער קאנקורענציע פון דעם זעלבען פאך ארבייטער אין ניו דזשוירסי סטייט, ווייל די מייסטע שעפער זיינען דארט ניט ארגאניזירט;

אין אנבעטראכט, דאס די אינטערנעשאנעל יוניאן איז די איינציגע קערפערשאפט, וועלכע קען ארגאניזירען די שעפער פון אויסערן שטאדט —

דארום בעשליעסט די קאנווענשאן, דאס די נייע דזשענ. עקזעק. באארד זאל אנווענדען איהר גאנצע ענערגיע, ווי ווייט מעגליך צו ארגאניזירען אלע שעפער אין ניו דזשוירזי, זאגאר ווען מען זאל [illegible] מען דארפען רופען א דזשענעראל סטרייק.

א פראנצויזישער ארגאנייזער פיר מאנטרעאל.

די ארגאניזאציאנס קאמיטע האט אריינגעבראכט א רעקאמענדיישאן, וועלכע איז געווארען אנגענומען, צו בעוויליגען דעם פערלאנג פון די מאנטרעאל לאקאלס, אז די אינטערנעשאנעל זאל אנשטעלען א פראנצויזישען ארגאנייזער, וועלכער זאל זעהען ארגאניזירען די פרענטש־קאניידיען לידיעס גארמענט ווארקערס, און זאל אויך בעוויליגען א געוויסע סומע געלד צו דער מאנטרעאלער דזשוינט באארד אנצופיהרען ארגאניזאציאנס ארבייט.

שטיצע פיר דער באסטאנער דזשאינט באארד.

רעזאלוציאן נומער 113.

אין אנבעטראכט, דאס די דזשוינט באארד פון באסטאן, בעשטעהענד פון לאקאלס 12, 49, 56, 73 און 36 ארבייט אונטער א פראטאקאל אגרימענט מיט דער באסטאן'ער קלאוק און סוט מאנופעקטשורערס אסאסיאיישאן;

אין אנבעטראכט, דאס דער פראטאקאל איז געווארען אונטערשריעבען פון די בעאמטע פון דער אינטערנעשאנעל יוניאן און די אסאסיאיישאן פערטרעטער דאס, אז דער דזשענעראל אפיס איז פעראנטווארטליך פיר אויפהאלטען דעם פראטאקאל;

אין אנבעטראכט, דאס די דזשוינט באארד ווערט פון דער אסאסיאיישאן בעהאנדעלט אלס א דריטער צד צום אגרימענט —

דארום בעשליעסט די קאנווענשאן, דאס די נייע

דעם איבעל פון סאב־מאנופעקטשורינג און סאב קאנטראקטינג. עס זאלען געמאכט װערען װירקזאמע פלענער װי צו מינדערען די שעדליכקײט אדער אין גאנצען אבצושאפען דעם איבעל אין אונזער טרײד.

פארבעסערונג פון דער ארבײטער לאגע אין קענעדע.

לויט דער רעקאמענדאציאן פון דער ארגאניזאציאנס קאמיטע איז די פאלגענדע רעזאלוציאן געװארען אנגענומען.

אין אנבעטראכט דאס טאראנטא און מאנטרעאל האלטען אין װערען װיכטיגע פלעצער פאר דער קלאוק און סוט אינדוסטרי. טויזענדער ארבײטער זײנען שוין דארט יעצט בעשעפטיגט אין די פאבען ארבײט, און טראץ דעם װאס די טרײד װאקסט אין גרויס, ברײנגט דאס אבער ניט קײן פארבעסערונגען אין דער לאגע פון די ארבײטער, נאך אין געגענטײל, די בעדינגונגען אין דער ארבײט װערען אלע מאל ערגער;

אין אנבעטראכט דאס אלע פרואבען פון אונזערע דארטיגע לאקאל יוניאנס צו פארבעסערען די איצטיגע בעדינגונגען, אדער װעניגסטענס, אויפצוהאלטען די איצטיגע בעדינגונגען זײנען געװען פרוכטלאז; די מאנופעקטשורערס האבען דורך דער צײט פערפאלגט פיעלע פון אונזערע מיטגליעדער, און האבען פלאנמעסיג געזוכט אײנצופירען אין טרײד די איבלען פון קאנטראקטינג און סאב־קאנטראקטינג סיסטעם;

אין אנבעטראכט, דאס עס קאן מיט זיכערהײט געזאגט װערען דאס אין פאל מען װעט ניט אנװענדען געגען דעם קײן מיטלען, אזוי גיך װי מעגליך, װעלען אונזערע טויזענדער מיטגליעדער און אויך די דארטיגע ארבײטער אין אלגעמײן זעהר פיעל לײדען;

אין אנבעטראכט, אז די לאקאלע פארטרעטער פון טאראנטא און מאנטרעאל, װעלכע האבען אבגעהאלטען א געמײנשאפטליכען קאנפערענץ אין 1913 זײנען געקומען צום שלוס, דאס די אײנציגע און בעסטע װעג װי צו ברײנגען בעסערע ארבײטס־בעדינגונגען און אויך אויסצוגלײכען די ארבײטס־בעדינגונגען אין די צװײ שטעדט, איז דורך א דזשענעראל סטרײק; און לויט דער מײנונג פון די דעלעגאטע פארטרעטער װאלט אזא סטרײק ניט געדארפט לאנג דויערען, װײל עס זײנען דא גוטע גרינדע צו גלויבען, אז די מאנופעקטשורערס װאלטען אין א קורצע צײט געמוזט נאכגעבען אונזערע פאדערונגען —

דארום בעשליסט דיזע קאנװענשאן איבערצוגעבען די פאלמאכט צו דער נײער דזשענ. עקז. באארד צו רופען און אנצופיהרען א דזשענעראל סטרײק אין טאראנטא און אין מאנטרעאל, אזוי גיך װי זײ װעלען דאס געפינען פאר ראטהזאם און מעגליך.

א נײער טשארטער פאר לאקאל 20. רעזאלוציאן נומער 94.

אין אנבעטראכט דאס דער רײנקאוט טרײד האט זיך אזוי ענטװיקעלט, דאס די ארבײט װאס פלעגט געמאכט װערען פון „דאבערײזד קלאטה" האט פאר א צײט אויפגעהערט;

אין אנבעטראכט, דאס די רײנקאוטס און אנדערע קלײדער מאנופעקטשורער, װעלכע מאכען מענער און פרויען קלײדער װילען אויסמאכען די ארבײט אין אורפענד װעלכען שאפ פון ארגאניזירטע אדער אונארגאניזירטע ארבײטער, און אין אנבעטראכט, דאס די רײנקאוט מײקערס יוניאן, לאקאל 20, האט אײנגעפיהרט אין דער רײנקאוט אינדוסטרי אין ניו יארק און אומגעגענד אן ארבײטס־װאך פון 48 שטונדען און מיניטום װײדזשעס פון 27 דאלאר א װאך פיר קאטערס, 25 דאלאר א װאך פיר פרעסערס, 12 דאלאר א װאך פיר פינישערס, 75 סענט א שטונדע פיר סעטענטערס און אפערײטארס, —

דארום בעשליסט דיזע קאנװענשאן דאס דער טשארטער פון דער רײנקאוט מײקערס יוניאן, לאקאל 20, זאל געענדערט װערען, און דער לאקאל זאל יעצט זײן בעװאוסט אונטער דעם נאמען „די װאטערפרוף גארמענט װארקערס יוניאן, לאקאל 20 א. ל. ג. װ. י."

װעגען װאך ארבײט פאר פרעסערס.

אין אנבעטראכט, דאס די מאיאריטעט פון די פרעסערס אין דער לידיס גארמענט אינדוסטרי ארבײטען װאך־ארבײט, און די ערפאהרונג האט בעװיזען, אז עס איז בעסער פאר די ארבײטער צו בעקומען א בעשטימטען װעכענטליכען לוין, און ניט דארפען זיך בעשטענדיג רײסען מיט די ארבײטסגעבער, װי עס איז דער פאל װען מען ארבײט פון שטיק;

אין אנבעטראכט דאס אין סעזאן פרײזען פאר שטיק־ארבײט װערט פיעל צײט פארלוירען —

דארום בעשליסט דיזע 12טע קאנװענשאן פון

רעזאָלוציאָן וועגען בילדונג.

לויט אַנגעוויער בעטראַכטונג פון פּיעלע רעזאָלוציאָנען וועגען פערשפּרייטען בילדונג צווישען די מיטגליעדער פון דער אינטערנעשאָנעל יוניאָן, האָט די ארגאַניזאַציאָנס קאָמיטע פון וועלכע בר. שלעזינגער איז געוועזען טשערמאַן, רעקאָמענדירט, דאָס א קאָמיטע פון פינף, אריינרעכענענדיג דעם אינטערנעשאָנעל פּרעזידענט און סעקרעטער זאָל ווערען בעשטימט מיט דער פאָלמאַכט אויסצואַרבייטען און דורכפיהרען פּלענער וועגען בילדונג. דער פאָרשלאַג ווערט אָנגענומען מיט דער ענדערונג, דאָס די קאָמיטע זאָל בעשטעהען פון זיבען אנשטאַט פינף מיטגליעדער.

סטאַטיסטישע אַבטהיילונג.

רעזאָלוציאָן נומער 61, אריינגעבראַכט פון מאַריס רזש. אשפּיז, דעלעגאַט פון לאָקאַל 1:

אין אַנבעטראַכט, דאָס אונזער אינטערנעשאָנעל יוניאָן האָלט אָן קאָלעקטיווע אַגרימענטס מיט מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאָנס, וועלכע פערמיידען סטרייקס און ברענגען צו דעם, אַז אַלע שטרייטיגקייטען זאָלען געשליכטעט ווערען דורך ארביטריישאַן;

אין אַנבעטראַכט, דאָס אונזער ערפאַהרונג האָט געוויזען, דאָס אום צו קענען געווינען אונזערע פאָדערונגען אין בעצוג צו ווידושעס דורך ארביטריישאַן, איז אַבסאָלוט נויטהיג צו וויסען בעשטימט וועגען די פאַרדיענסטען פון די ארבייטער און וועגען די צאָהל ארבייטס וואָכען פון יאָהר —

דאַרום ווערט בעשלאָסען, אַז די אינטערנעשאָנעל יוניאָן פערפליכטעט זיך צו גרינדען א סטאַטיסטישע אַבטהיילונג, כדי מען זאָל צו יעדער צייט האָבען די נויטיגע ציפערען, וועלכע די לאָקאַלס און די דזשוינט באָארדס וועלען ברויכען, אום צו קענען געווינען זייערע פאָדערונגען דורך ארביטריישאַן.

די רעזאָלוציאָן ווערט איבערגעגעבען צו דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד.

די פאַראייניגונג פון אונזער פּרעסע.

ניט ווייניגער ווי פיער רעזאָלוציאָנען זיינען געוואָרען אריינגעבראַכט, אַז די אַלע צייטשריפטען וואָס ווערען יעצט ארויסגעגעבען פון מאַנכע לאָקאַלס אין ניו יאָרק, זאָלען ווערען פעראייניגט אין איינע אָדער מעהר צייטשריפטען וואָס זאָלען ערשיינען אונטער דער דירעקטער קאָנטראָלע פון דער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד.

די רעזאָלוציאָנס קאָמיטע האָט רעקאָמענדירט דאָס א קאָמיטע זאָל ווערען בעשטימט פון דער קאָנווענשאָן, בעשטעהענד פון מיטגליעדער פון די לאָקאַלס, וועלכע גיבען היינט ארויס וועכענטליכע אָדער מאָנאַטליכע צייטונגען, אויסצואַרבייטען א פּלאַן ווי אַזוי די צייטונגען צו פעראייניגען און דעם פּלאַן פאָרלייגען פאַר דער נייער דזשענעראַל עקזעקוטיוו באָארד.

נאָך א לייענגערע דיסקוסיאָן ווערט די רעקאָמענדאַציאָן פון דער קאָמיטע אָנגענומען דורך א ראָלל־קאָל וואוט, פון 84 געגען 51.

צו העלפען די סאָציאַליסטישע בעוועגונג.

רעזאָלוציאָן נומער 165א.

אין אַנבעטראַכט, דאָס א קאַמפּף ווערט געפיהרט אום׳ן אינדוסטריעלען פעלד, ווי דאָס ווייזען די גרויסע סטרייקס אין מישיגען, קאָלאָראַדאָ, וועסט ווירדזשיניע און אין אַנדערע טהיילען פון לאַנד;

אין אַנבעטראַכט, דאָס די קאַפּיטאַליסטישע קלאַסע בענוצט די מאַכט פון גאָווערנמענט, די מאַכט פון שטאַאַטס־פערוואַלטונג און די מאַכט פון די קאָורטס און בענוצט זיך מיט דיזע מיטלען געגען די קעמפּפענדע ארבייטער; —

דאַרום בעשליעסט די צוועלפטע קאָנווענשאָן פון דער אינטערנעשאָנעל לוידיס גאַרמענט וואָרקערס יוניאָן אויפצופאָדערן אונזערע לאָקאַלס איבעראַל מיטצואַרבייטען און צו העלפען די סאָציאַליסטישע בעוועגונג אין איהר ציעל אָבצונעהמען די רעגירונגס מאַכט פון דער קאַפּיטאַליסטישער קלאַס און צו בענוצען דיזע מאַכט צו בעפרייען די ארבייטער קלאַס פון מיזעריי און לוין שקלאַפעריי, צו בעקומען פאַר די ארבייטער די פולע פּראָפיט פון זייער האַרעוואַניע און צו גלייכער צייט בעקומען פרייהייט און גערעכטיגקייט פיר דער גאַנצער מענשהייט.

אינסטרוקציאָנען צו די דעלעגאַטען פון דער א. פ. אָוו ל. קאָנווענשאָן.

רעזאָלוציאָן נומער 166א.

אריינגעבראַכט פון עלמער ראָזענבערג, דעלעגאַט פון לאָק. 10; ס. מעטץ, דעלעגאַט פון לאָקאַל 1 און רזש. קאַץ, דעלעגאַט פון לאָק. 67:

רושענ. עקזעקוטיוו באַארד זאָל מאַכען אזעלכע אראַנדזשמענטס וואָס זאָלען העלפען דער רושוינג באַארד אַנצוגעהן ליכטער אין איהרע פערהאַנדלונגען מיט דער מאַנופעקטשורערס אַסאָסיאיישאַן מיט וועמען דער פּראָטאָקאָל אַגרימענט איז געוואָרען אָבגעמאַכט.

אַן ענדערונג אין דעם משאַרטער פון לאָקאַל 21.

אין אַנבעטראַכט, דאָס דער יעצטיגער משאַרטער פון לאָקאַל 21 גיט דעם לאָקאַל די אויפזיכט איבער לוידיס טיילאָרס;

אין אַנבעטראַכט, דאָס די לוידיס טיילאָרינג אין נוּאָרק הערט אויף און קלאָוק ארבייט פאַרנעהמט דעם פּלאַץ —

דארום בעשליסט די קאָנווענשאַן דאָס דער משאַרטער פון לאָקאַל 21 זאָל ווערען געענדערט און דער לאָקאַל זאָל יעצט זיין בעוואוסט אַלס „קלאָוק און סקוירט מייקערס יוניאָן".

רעזאָלוציאָנען נומער 63 און 64.

זיינען וועגען אָנפאַנגען אַן אַגיטאַציאָן פיר אַן אַכט שטונדען ארבייטס־טאָג. די רעזאָלוציאָן נומער 64 ווערט אָנגענומען, און איז ווי פאָלגט:

אין אַנבעטראַכט, דאָס ביי דער טאָראָנטאָ קאָנווענשאַן האָט זיך די אינטערנעשאָנאַל יוניאָן פאַרפליכטעט אָנצופאַנגען אַן אַגיטאַציאָן פיר אַן אַכט־שטונדען ארבייטס־טאָג אין דער לוידיס גארמענט אינדוסטרי;

אין אַנבעטראַכט, דאָס עס נאָך גאָרנים געטהאָן געוואָרען דורכצופיהרען דעם בעשלוס —

דארום בעשליעסט די קאָנווענשאַן דאָס די נייע רושענ. עקזעקוטיוו באַארד זאָל וואָס צום גיכסטען מאַכען פאַרבערייטונגען פאַר אַזאַ אַגיטאַציאָן.

רעזאָלוציאָן נומער 84.

ווערט אריינגעבראַכט פון מיס מאָלי ליפשיץ, דעלעגאַט פון לאָקאַל 62, און פאָדערט אויף די אינטערנעשאָנאַל יוניאָן צו שטיצען די בעוועגונג פיר פרויען שטימרעכט.

אין אַנבעטראַכט, דאָס די אינטערנעשאָנאַל לוידיס גארמענט װאָרקערס יוניאָן איז ארגאַניזירט געוואָרען ניט נור צו פאַרבעסערען די יעצטיגע בעדינגונגען פון די ארבייטער אונטער דער'לוין סיסטעם, נור די אָרגאַניזאַציאָן האָט פאַר איהר ציעל. די פאָלקאָממענע פּאָליטישע און עקאָנאָמישע בעפרייאונג פון דער גאַנצער ארבייטער קלאַסע פון לוין־שקלאַפעריי;

אין אַנבעטראַכט, דאָס די פרויען ארבייטער לוידען גלייך מיט אַלע ארבייטער אונטער דעם שווערען יאָך פון עקאָנאָמישער אונטערדריקונג, און זיינען נאָך קערצו בערויבט פון די עלעמענטאַרע רעכט פון פּאָליטישע גלייך־בערעכטיגונג —

דארום בעשליעסט די צוועלפטע קאָנווענשאַן פון דער אינטערנעשאָנאַל יוניאָן ווידער אויסצושפּרעכען אונזער ענטשלאָסענהייט צו קעמפפען פאַר דער פּאָליטישער בעפרייאונג פון די פרויען; און דאָס די נייע רושענ. עקז. באַארד זאָל זעהען ווירקען אויף אַלע לאָקאַלס צו העלפען מיט אַלע מעגליכקייטען די בעוועגונג פאַר דער פרוי'ס בעפרייאונג.

דיסטריקט קאונסיל פון ניו יארק זאָל ווידער געגרינדעט ווערען.

רעזאָלוציאָן נומער 102, אריינגעבראַכט פון די דעלעגאַטען פון לאָקאַל 20.

אין אַנבעטראַכט, דאָס ארטיקעל 12 סעקשאַן 3 פון אונזער אינטערנעשאָנאַל קאָנסטיטושאַן שרייבט פאָר, אַז אין יעדער שטאָדט וואו עס געפינען זיך איינינע לאָקאַלס פון דער אינטערנעשאָנאַל יוניאָן, זאָל דאָרט געגרינדעט ווערען אַ דיסטריקט קאונסיל;

אין אַנבעטראַכט, דאָס אין ניו יארק סיטי איז אַזאַ קאונסיל יעצט ניטאָ —

דארום בעשליעסט דיזע קאָנווענשאַן, דאָס די נייע רושענ. עקזעקוטיוו באַארד זאָל ווערען אינסטרואירט דורכצופיהרען דעם דערמאָנטען געזעץ פון אונזער קאָנסטיטושאַן.

אַנשליסונג אַן דעם לייבעל דעפּאַרטמענט פון דער אַמעריקאַן פעדערייששאַן אָוו לייבאָר.

רעזאָלוציאָן נומער 171, אריינגעבראַכט ביי די דעלעגאַטען פון לאָקאַל 92:

אין אַנבעטראַכט, דאָס דער יוניאָן לייבעל דעפּאַרטמענט פון דער א. פ. אָוו ל. איז געגרינדעט געוואָרען אין די אינטערעסען פון אַלע מאַכען ארבייט, אויף וועלכע אַ לייבעל ווערט בענוצט —

דארום בעשטימט די קאָנווענשאַן דאָס די אינטערנעשאָנאַל לוידיעס גאַרמענט װאָרקערס יוניאָן זאָל זיך אַנשליסען אַן דעם לייבעל דעפּאַרטמענט פון דער אַמעריקאַן פעדערייששאַן אָוו לייבאָר.

וועגן אינדושאנקשאנס און קאורט טרייעלס.

וואס אנבעלאנגט די נויטוועדינקייט צו בעקעמפפען אינדושאנקשאנס און קאורט טרייעלס, האט די קאמיטע רעקאמענדירט, אז מען זאל ארויפלייגען אן אסעסמענט פון איין דאלאר אויף יעדען מיטגליעד, מיט דעם צוועק צו שאפען א פערטהיידיגונגס פאנד. (אנגענומען).

וועגן טרענספערס.

איבער דער פראגע פון טרענספערס פון ארבייטער, וועלכע קומען מיט יוניאן קארטען פון יוניאנס, וואס זיינען אנגעשלאסען צום אינטערנאציאנאלען שניידער סעקרעטאריאט, און וואס זיינען געווען מיטגליעדער נים ווענינער ווי זעקס מאנאטען, רעקאמענדירט די קאמיטע אז אונזערע לאקאלס זאלען אננעהמען זייערע טרענספערס אויף דיזעלבע בעדינגונגען, ווי טרענספערס ווערען אנגענומען פון אונזערע אייגענע מיטגליעדער.

(דיזע רעזאלוציאנען זיינען נאך נים אלע. די רעזאלוציאנען וואס זיינען אנגענומען געווארען דעם צוועלפטען טאג פון קאנווענשאן, זיינען, בשעת מיר געהען צום דרוק, נים געווען צו האנד).

יוניאן נעה-מאשיניסטען—א נייע נויטהווענדינקייט!

די בעוועגונג צו ארגאניזירען די מאשיניסטען פון די גארמענט שעפער האט שוין ערהייכט היבשע רעזולטאטען אין עטליכע שטערט. עס מוז אבער געבראכט ווערען צו א פאלשטענדיגען ערפאלג אין יעדער שטאדט און שטעדטעל פון אמעריקא און קענעדע. דערצו איז נויטיג די מיטהילף פון יוניאן גארמענט ארבייטער. צום גליק ווילען זייערע פארשטעהער בעהילפיג זיין און האבען אנגענומען רעזאלושאנס צו העלפען ארגאניזירען די מאשיניסטען (ניו יארק דיסט. קאונסיל יונייטעד גארמענט ווארקערס, מאי 16טען 1914, און אינט. לײדיס גארמענט װארקערס קאנווענשאן, קליוולאנד, רזשון 1914).

די גארמענט ארבייטער מוזען וויסען ווער עס ארבייט מיט זיי צוזאמען: יוניאן לייט אדער נעגער!

פאלגענדער פאקט וועט אלעמען איבערצייגען די וויכטיגקייט דערפון:

א געוויסער „מאשיניסט" האלט א פאר ארבייטער און דיענט מיט זיי צוזאמען אלס סקעבאגענט פאר די ערגסטע בלוטזויגערישע גארמענט מאנופעקטשורערס: ער מופט זיי איבער די שעפער פון ניו יארק און די קאונטרים; שיקט צו זיי פראפעסיאנעלע שניידער־סקעבס; ווארפט שמוץ און בלאטע אויף אלע יוניאן לייט און זייערע בעאמטע; רעדט איבער אונוויסענדע שקלאפען זיי זאלען מופען אין קאונטרי און ארבייטען פאר די „פילאנטראפען", א. ז. וו. נאטירליך, בענוצט ער זיך דערמיט מיט אלע מיטלען פון ארבייטער פרעסער. אנשטעלענדיג א רחמנות־פנים, דערצעהלט ער אייך „פאקטען", אז ער איז אליין געווען א יוניאן מאן, אז ער האט אליין געזעהן ווי א באס האט איינעם אונטערגעקויפט, אז ערענטליכע מענשען דארפען זיין געטריי דעם באס, נים די יוניאן, א. ז. וו. אט דערפאר איז ער טאקע אזא נאהענטער קנעפעל מיט די פאליציי פון ניו יארק און נוארק... און טהוט די ארבייט פון א מויז, צו שטערען די מעגליכקייטען פאר ארבייטער צו ערווערבען זיך אן אנשטענדיגען טהייל פון דאס וואס זיי שאפען פאר אנדערע.

נאטירליך, אזעלכע ברואים זיינען פאראן בלויז עטליכע. די גרויסע מאסע מאשיניסטען זיינען ערענטליכע הארעפאסנע ארבייטער. ליידער, זיינען זיי בלויז איינצעלנע אין די שעפער און סטארס, און האבען ביז יעצט נים געהאט קיין פאסענדע אומשטענדען צו ארגאניזירען זיך. יעצט האט עס איבערגענומען די „אינט. אסס'ן אוו מאשיניסטס", און עס איז די פליכט פון אלע יוניאן גארמענט ארבייטער אכטונג צו געבען, די מאשיניסטען זאלען זיך אנשליסען אן די מאשיניסטס יוניאן. א יוניאן ביכעל איז די בעסטע גאראנטי, אז דער מאשיניסט איז אייער פריינד!

זאל אייער מאשיניסט גלייך שרייבען אויף פאלגענדען אדרעס:

מאשיניסטס אסס'ן, 151 קלינטאן סט. רום 30, ניו יארק.

ש. לעווינסאן, ספעשעל ארגאנייזער „אינט. אסס'ן אוו מאשיניסטס".

אין אנבעטראכט, דאס די אינטערנײשאנעל לײדיס גארמענט װארקערס יוניאן האט זיך לויט איהר קאנסטיטושאן אויסגעשפראכען אײנפערשטאנען מיט דעם מאדערנעם גײסט אין דער ארבײטער בעװעגונג;

אין אנבעטראכט, דאס די מיטגליעדערשאפט פון דער אינטערנעשאנעל יוניאן איז הערצליך אײנפערשטאנען מיט דיזען גײסט —

דארום בעשליעסט די קאנװענשאן, דאס מיר ערזוכען אונזערע דעלעגאטען צו דער קאנװענשאן פון דער אמעריקאן פעדערײשאן או לײבאר, צו ארבײטען און שטימען אין אײנקלאנג מיט די פרינציפען װעלכע װערען ענטהאלטען אין דעם פארװארט צו אונזער קאנסטיטושאן. און נעהמען א פראגרעסיװע, זעלבסטבעװאוסטע שטעלונג אין אלע פראגען װאס זײנען שײך צו קלאסענבעװאוסטע געזעצגעבונג.

דאנקזאגונג צום „פארװערטס“.

רעזאלוציאן נומער 2

איז געװארען אריינגעבראכט פון די דעלעגאטען אשפיז און מעטז, און אן עהנליכע רעזאלוציאן איז געװארען אריינגעבראכט פון דעלעגאט דזש. אבראמסקי. די רעזאלוציאן לעזט זיך װי פאלגט:

אין אנבעטראכט, אז די אידישע טעגליכע צײטונגען „דער פארװערטס“, האט אין דער פערגאנגענהײט געװיזען איהר טריַיע איבערגעבענהײט צו אונזער זאכע, און האט אונז געהאלפען אין יעדען קאמפף װעלכען מיר האבען אונטערנומען.

אין אנבעטראכט דאס דער „פארװערטס“ איז אפילו הײנט נאך די אײנציגע טעגליכע צײטונג, צו העלפען אונז אין אלע שװעריגקײטען, װעלכע די יוניאן האט,

דארום בעשליסט די קאנװענשאן אויסצודריקען איהר הערצליכע דאנקבארקײט צום „פארװערטס“ פאר אלע הילפע װעלכע די צײטונגען האט אונז געגעבען אין דער פערגאנגענהײט, און קען אונז געבען אין דער צוקונפט.

שטיצע פאר דער „װארקמענס קאאפעראטיװ סאסייעטי“.

רעזאלוציאן נומער 81.

אריינגעבראכט פון ה. שוסטער און א. באביטז, דעלעגאטען פון לאק. 9.

אין אנבעטראכט, דאס די װארקמענס קאאפעראטיװ סאסײעטי“ איז געװארען געגרינדעט און װערט אויפגעהאלטען פון ארבײטער פיר דעם נוצען פון דער ארבײטער קלאס —

דארום בעשליעסט די צװעלפטע קאנװענשאן פון דער א. ל. ג. װ. י. אויפצופאדערן אלע מיטגליעדער פון דעם פערבאנד צו קויפען די פראדוקטען װאס װערען פערקויפט ביי דער „װארקמענס קאאפעראטיװ סאסײעטי“.

בעשליסע װעגען אפיסער'ס רעפארטס.

אין בעצוג צו דעם פילאדעלפיער סטריק רעקאמענדירט די קאמיטע דאס פאלגענדע:

אין אנבעטראכט, דאס אײנער פון אונזערע ברידער, א. קאפלאן, האט פארלוירען זײן לעבען אין דיזען גרויסען קאמפף, איז די קאמיטע או אפיסערס רעפארט מיט דער מײנונג, אז מען זאל פערפאסען ספעציעלע רעזאלוציאנען, גראװירען זײ און איבערגעבען צו דער פאמיליע פון דעם פערשטארבענעם ברודער.

װעגען דער פאלמאכט פון פרעזידענט אנצושטעלען ארגאנײזערס, האט די קאמיטע רעקאמענדירט, אז פון איצט אן זאל דיזע מאכט בעזיצען א קאמיטע, בעשטעהענד פון פרעזידענט, דזשענעראל סעקרעטער און ערשטער װיים־פרעזידענט. (אנגענומען).

פערבינדונג מיט אנדערע לענדער.

איבער דער פראגע פון אונזערע פערבינדונגען מיט אנדערע לענדער האט די קאמיטע רעקאמענדירט דאס אונזער פערבאנד זאל אנהאלטען די פריהעריגע פערבינדונגען מיט דעם „אינטערנײשאנעל שנײדער סעקרעטאריאט“. די קאמיטע רעקאמענדירט אויך, אז די דעלעגאטען צום אינטערנאציאנאלען שנײדער קאנגרעס זאלען װערען אויסערװעהלט בײ אונזערע צװײיעהרליכע קאנװענשאנס. (אנגענומען).

װעגען פראטאקאל אגרימענטס.

איבער דער פראגע פון „פראטאקאל“ אדער אנדערע פארמען פון אגרימענטס, רעקאמענדירט די קאמיטע:

„דאס ביז װאנען מיר װעלען ניט האבען אן אנדער סארט אגרימענט, װעלכער װעט בעסער פארזיכערען און בעשיצען די אינטערעסען און װאהלזײן פון אונזערע מיטגליעדער, זײנען מיר פאר פראטאקאל אגרימענטס“. (אנגענומען).